DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

1 maja Nr. 12 Rok 1935.

Cena numeru niniejszego zł 1,50, z przesyłką zwyczajną zł 1,75, poleconą zł 2,05. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Wyszły z druku Nr. Nr. 22 — 31 Dziennika Ustaw zawierające m. in.:

Nr. 22 poz. 132 — Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 marca 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu w sprawie organizacji i trybu postępowania Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu.

„ 22 „ 133 — Rozporządzenie Ministrów: Rolnictwa i Reform Rolnych, Skarbu, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych z dnia 22 marca 1935 r. o organizacji Centralnego Biura i wojewódzkich biur do spraw finansowo-rolnych.

„ 24 „ 163 — Ustawa z dnia 18 marca 1935 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1924 r. o organizacji giełd.

„ 29 „ 224 — Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 5 kwietnia 1935 r. o opłacie za nadzór nad działalnością pośredników ubezpieczeniowych.

„ 29 „ 226 — Rozporządzenie Ministrów: Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 6 kwietnia 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wojskowych i Skarbu o wydawaniu koncesji na zarobkowy przewóz osób pojazdami mechanicznemi w obrębie gminy miejskiej.

276.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA KONSTYTUCYJNA

z dnia 23 kwietnia 1935 r.

I. Rzeczpospolita Polska.

Art. 1.

(1) Państwo Polskie jest wspólnem dobrem wszystkich obywateli.

(2) Wskrzeszone walką i ofiarą najlepszych swoich synów ma być przekazywane w spadku dziejowym z pokolenia w pokolenie.

(3) Każde pokolenie obowiązane jest wysiłkiem własnym wzmóc siłę i powagę Państwa.

(4) Za spełnienie tego obowiązku odpowiada przed potomnością swoim honorem i swojem imieniem.

Art. 2.

(1) Na czele Państwa stoi Prezydent Rzeczypospolitej.

(2) Na Nim spoczywa odpowiedzialność wobec Boga i historji za losy Państwa.

(3) Jego obowiązkiem naczelnym jest troska o dobro Państwa, gotowość obronną i stanowisko wśród narodów świata.

(4) W Jego osobie skupia się jednolita i niepodzielna władza państwowa.

Art. 3.

(1) Organami Państwa, pozostającemi pod zwierzchnictwem Prezydenta Rzeczypospolitej, są:

Rząd,
Sejm,
Senat,
Siły Zbrojne,
Sądy,
Kontrola Państwowa.

(2) Ich zadaniem naczelnem jest służenie Rzeczypospolitej.

Art. 4.

(1) W ramach Państwa i w oparciu o nie kształtuje się życie społeczeństwa.

(2) Państwo zapewnia mu swobodny rozwój, a gdy tego dobro powszechne wymaga, nadaje mu kierunek lub normuje jego warunki.

(3) Państwo powoła samorząd terytorjalny i gospodarczy do udziału w wykonywaniu zadań życia zbiorowego.

Art. 5.

(1) Twórczość jednostki jest dźwignią życia zbiorowego.

(2) Państwo zapewnia obywatelom możność rozwoju ich wartości osobistych oraz wolność sumienia, słowa i zrzeszeń.

(3) Granicą tych wolności jest dobro powszechne.

Art. 6.

Obywatele winni są Państwu wierność oraz rzetelne spełnianie nakładanych przez nie obowiązków.

Art. 7.

(1) Wartością wysiłku i zasług obywatela na rzecz dobra powszechnego mierzone będą jego uprawnienia do wpływania na sprawy publiczne.

(2) Ani pochodzenie, ani wyznanie, ani płeć, ani narodowość nie mogą być powodem ograniczenia tych uprawnień.

Art. 8.

(1) Praca jest podstawą rozwoju i potęgi Rzeczypospolitej.

(2) Państwo roztacza opiekę nad pracą i sprawuje nadzór nad jej warunkami.

Art. 9.

Państwo dąży do zespolenia wszystkich obywateli w harmonijnem współdziałaniu na na rzecz dobra powszechnego.

Art. 10.

(1) Żadne działanie nie może stanąć w sprzeczności z celami Państwa, wyrażonemi w jego prawach.

(2) W razie oporu Państwo stosuje środki przymusu.

II. Prezydent Rzeczypospolitej.

Art. 11.

Prezydent Rzeczypospolitej, jako czynnik nadrzędny w Państwie, harmonizuje działania naczelnych organów państwowych.

Art. 12.

Prezydent Rzeczypospolitej:

a) mianuje według swego uznania Prezesa Rady Ministrów, a na jego wniosek mianuje Ministrów;
b) zwołuje i rozwiązuje Sejm i Senat;
c) zarządza otwarcie, odroczenie i zamknięcie sesji Sejmu i Senatu;
d) jest Zwierzchnikiem Sił Zbrojnych;
e) reprezentuje Państwo nazewnątrz, przyjmuje przedstawicieli państw obcych i wysyła przedstawicieli Państwa Polskiego;
f) stanowi o wojnie i pokoju;
g) zawiera i ratyfikuje umowy z innemi państwami;
h) obsadza urzędy państwowe, Jemu zastrzeżone.

Art. 13.

(1) Prezydent Rzeczypospolitej korzysta z uprawnień osobistych, stanowiących Jego prerogatywy.

(2) Do prerogatyw tych należy:
a) wskazywanie jednego z kandydatów na Prezydenta Rzeczypospolitej i zarządzanie głosowania powszechnego;
b) wyznaczanie na czas wojny następcy Prezydenta Rzeczypospolitej;
c) mianowanie i odwoływanie Prezesa Rady Ministrów, Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego i Prezesa Najwyższej Izby Kontroli;
d) mianowanie i zwalnianie Naczelnego Wodza i Generalnego Inspektora Sił Zbrojnych;
e) powoływanie sędziów Trybunału Stanu;
f) powoływanie senatorów, piastujących mandat z wyboru Prezydenta Rzeczypospolitej;
g) mianowanie i zwalnianie Szefa i urzędników Kancelarji Cywilnej;
h) rozwiązywanie Sejmu i Senatu przed upływem kadencji;
i) oddawanie członków Rządu pod sąd Trybunału Stanu;
j) stosowanie prawa łaski.

Art. 14.

(1) Akty urzędowe Prezydenta Rzeczypospolitej wymagają do swej ważności podpisu Prezesa Rady Ministrów i właściwego Ministra.

(2) Akty urzędowe, wypływające z prerogatyw Prezydenta Rzeczypospolitej, nie wymagają kontrasygnaty.

Art. 15.

(1) Prezydent Rzeczypospolitej za swe akty urzędowe nie jest odpowiedzialny.

(2) Za czyny, niezwiązane ze sprawowaniem urzędu, Prezydent Rzeczypospolitej nie może być pociągnięty do odpowiedzialności w okresie urzędowania.

Art. 16.

(1) Wybór Prezydenta Rzeczypospolitej odbywa się w sposób następujący:

(2) Kandydata na Prezydenta Rzeczypospolitej wybiera Zgromadzenie Elektorów.

(3) Ustępującemu Prezydentowi Rzeczypospolitej służy prawo wskazania innego kandydata.

(4) Jeżeli ustępujący Prezydent Rzeczypospolitej z tego uprawnienia skorzysta, wyboru Prezydenta Rzeczypospolitej dokonają obywatele w głosowaniu powszechnem z pomiędzy dwóch kandydatów: Zgromadzenia Elektorów i ustępującego Prezydenta Rzeczypospolitej.

(5) Jeżeli ustępujący Prezydent Rzeczypospolitej oświadczy, że nie zamierza skorzytać z prawa wskazania kandydata albo w ciągu siedmiu dni od dokonanego przez Zgromadzenie Elektorów wyboru nie wskaże innego kandydata i nie zarządzi głosowania powszechnego — kandydat Zgromadzenia Elektorów uznany będzie za obranego na Prezydenta Rzeczypospolitej.

Art. 17.

(1) Zgromadzenie Elektorów składa się z Marszałka Senatu, jako przewodniczącego, Marszałka Sejmu, jako jego zastępcy, z Prezesa Rady Ministrów, Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Generalnego Inspektora Sił Zbrojnych oraz z 75 elektorów, wybranych z pośród obywateli najgodniejszych w 2/3 przez Sejm i w 1/3 przez Senat.

(2) Mandaty elektorów wygasają z mocy samego prawa w dniu objęcia urzędu przez nowoobranego Prezydenta Rzeczypospolitej.

Art. 18.

(1) Zgromadzenie Elektorów zwołuje Prezydent Rzeczypospolitej najpóźniej na piętnasty dzień przed upływem swego urzędowania.

(2) Na trzy dni przed terminem Zgromadzenia, Sejm i Senat zbiorą się każdy zosobna, na zaproszenie swych Marszałków, celem dokonania wyboru elektorów.

(3) Jeżeli Sejm i Senat są rozwiązane, a wynik wyborów do Izb Ustawodawczych w nowym składzie nie jest jeszcze ogłoszony — wyboru elektorów dokonają posłowie i senatorowie, wchodzący w skład poprzedniego Sejmu i Senatu.

Art. 19.

(1) Prezydent Rzeczypospolitej składa przed objęciem urzędu przysięgę treści następującej:

Świadom odpowiedzialności wobec Boga i historji za losy Państwa, przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu, w Trójcy Świętej Jedynemu, na urzędzie Prezydenta Rzeczypospolitej: praw zwierzchniczych Państwa bronić, jego godności strzec, ustawę konstytucyjną stosować, względem wszystkich obywateli równą kierować się sprawiedliwością, zło i niebezpieczeństwo od Państwa odwracać, a troskę o jego dobro za naczelny poczytywać sobie obowiązek. Tak mi dopomóż Bóg i Święta Syna Jego Męka. Amen.

(2) Akt złożenia przysięgi stwierdzają podpisem: nowoobrany Prezydent Rzeczypospolitej oraz osoby urzędowe, obecne przy zaprzysiężeniu.

Art. 20.

(1) Okres urzędowania Prezydenta Rzeczypospolitej trwa lat siedem, licząc od dnia objęcia urzędu.

(2) Okres ten przedłuża się o czas niezbędny do ukończenia postępowania wyborczego w przypadku, gdy dla dokonania wyboru nowe-

go Prezydenta Rzeczypospolitej będzie zarządzone głosowanie powszechne.

Art. 21.

Jeżeli przed upływem siedmioletniego okresu urzędowania nastąpi zgon Prezydenta Rzeczypospolitej albo Prezydent zrzeknie się urzędu — Marszałek Senatu zwoła niezwłocznie Zgromadzenie Elektorów celem wskazania przez nie kandydata na Prezydenta Rzeczypospolitej, a w razie wskazania ze swej strony innego kandydata zarządzi głosowanie powszechne.

Art. 22.

(1) Jeżeli Prezydent Rzeczypospolitej nie może trwale sprawować urzędu, Marszałek Senatu zwoła połączone Izby Ustawodawcze celem rozstrzygnięcia, czy urząd Prezydenta należy uznać za opróżniony.

(2) Uchwała, uznająca urząd za opróżniony, zapada większością 3/5 ustawowej liczby członków Izb Połączonych.

(3) W przypadku powzięcia powyższej uchwały, Marszałek Senatu zwoła niezwłocznie Zgromadzenie Elektorów.

Art. 23.

W czasie, gdy urząd Prezydenta Rzeczypospolitej jest opróżniony, funkcje Prezydenta sprawuje zastępczo Marszałek Senatu, a gdyby Senat był rozwiązany — Marszałek rozwiązanego Senatu; korzysta on wówczas ze wszystkich uprawnień z urzędem Prezydenta Rzeczypospolitej związanych.

Art. 24.

(1) W razie wojny okres urzędowania Prezydenta Rzeczypospolitej przedłuża się do upływu trzech miesięcy od zawarcia pokoju; Prezydent Rzeczypospolitej osobnym aktem, ogłoszonym w gazecie rządowej, wyznaczy wówczas swego następcę na wypadek opróżnienia się urzędu przed zawarciem pokoju.

(2) W razie objęcia przez następcę urzędu Prezydenta Rzeczypospolitej, okres jego urzędowania trwa do upływu trzech miesięcy od zawarcia pokoju.

III. Rząd.

Art. 25.

(1) Rząd kieruje sprawami Państwa, niezastrzeżonemi innym organom władzy.

(2) Rząd składa się z Prezesa Rady Ministrów i Ministrów.

(3) Prezes Rady Ministrów reprezentuje Rząd, kieruje jego pracami oraz ustala ogólne zasady polityki państwowej.

(4) Ministrowie kierują poszczególnemi działami administracji państwowej albo spełniają poruczone im zadania szczególne.

(5) Organizację Rządu, a w szczególności zakres działania Prezesa Rady Ministrów, Rady Ministrów i Ministrów — określi dekret Prezydenta Rzeczypospolitej.

Art. 26.

Ministrowie dla rozstrzygania spraw, wymagających uchwały wszystkich członków Rządu, tworzą Radę Ministrów pod przewodnictwem Prezesa Rady Ministrów.

Art. 27.

(1) Prezes Rady Ministrów, Rada Ministrów i Ministrowie mają prawo wydawać rozporządzenia celem wykonania aktów ustawodawczych i z powołaniem się na nie.

(2) Rozporządzenia te nie mogą stać w sprzeczności z aktami ustawodawczemi i będą ogłaszane w Dzienniku Ustaw.

Art. 28.

Prezes Rady Ministrów i Ministrowie są odpowiedzialni politycznie przed Prezydentem Rzeczypospolitej i mogą być przez Niego w każdym czasie odwołani.

Art. 29.

(1) Sejm, w wykonaniu prawa kontroli parlamentarnej nad działalnością Rządu, może za żądać ustąpienia Rządu lub Ministra.

(2) Wniosek taki może był zgłoszony tylko podczas sesji zwyczajnej, a głosowanie nad nim nie może się odbyć na posiedzeniu, podczas którego został zgłoszony.

(3) Jeżeli za wnioskiem wypowie się Sejm zwykłą większością głosów, a Prezydent Rzeczypospolitej w ciągu trzech dni nie odwoła Rządu lub Ministra, ani też Izb Ustawodawczych nie rozwiąże — wniosek będzie rozpatrzony przez Senat na najbliższem posiedzeniu.

(4) Jeżeli Senat wypowie się za wnioskiem, uchwalonym przez Sejm, Prezydent Rzeczypospolitej odwoła Rząd lub Ministra, chyba, że rozwiąże Sejm i Senat.

Art. 30.

(1) Niezależnie od odpowiedzialności politycznej przed Prezydentem Rzeczypospolitej i parlamentarnej przed Sejmem, Prezes Rady Ministrów i Ministrowie ponoszą odpowiedzialność konstytucyjną przed Trybunałem Stanu za umyślne naruszenie Konstytucji lub innego aktu ustawodawczego, dokonane w związku z urzędowaniem.

(2) Prawo pociągania Prezesa Rady Ministrów lub Ministra do odpowiedzialności konstvtucyjnej służy Prezydentowi Rzeczypospolitej, a także Sejmowi i Senatowi w Izbach Połączonych.

(3) Uchwała Izb Połączonych, oddająca Prezesa Rady Ministrów lub Ministra pod sąd Trybunału Stanu, zapada większością 3/5 głosów przy obecności co najmniej połowy ustawowej liczby członków Izb Połączonych.

IV. Sejm.

Art. 31.

(1) Sejm sprawuje funkcje ustawodawcze i kontrolne nad działalnością Rządu; nadto do Sejmu należy ustalanie budżetu i nakładanie ciężarów na obywateli.

(2) Kontrola nad działalnością Rządu wyraża się w prawie Sejmu:

a) żądania ustąpienia Rządu lub Ministra;

b) pociągania wespół z Senatem Prezesa Rady Ministrów lub Ministra do odpowiedzialności konstytucyjnej;

c) interpelowania Rządu;

d) zatwierdzania corocznie zamknięć rachunków państwowych i udzielania Rządowi absolutorjum;

e) udziału w wykonywaniu kontroli nad długami Państwa.

(3) Funkcje rządzenia Państwem nie należą do Sejmu.

Art. 32.

(1) Sejm składa się z posłów, wybranych w głosowaniu powszechnem, tajnem, równem i bezpośredniem.

(2) Kadencja Sejmu trwa lat pięć, licząc od dnia zwołania.

(3) Rozwiązanie Sejmu przed upływem kadencji wymaga wskazania powodu.

(4) Nowe wybory zarządza Prezydent Rzeczypospolitej w ciągu trzydziestu dni od rozwiązania Sejmu.

(5) Głosowanie odbędzie się nie później, niż sześćdziesiątego dnia po zarządzeniu wyborów.

(6) W głosowaniu nie biorą udziału wojskowi, należący do zmobilizowanej części wojska lub marynarki wojennej.

Art. 33.

(1) Prawo wybierania ma każdy obywatel bez różnicy płci, który przed dniem zarządzenia wyborów ukończył lat 24 oraz korzysta w pełni z praw cywilnych i obywatelskich.

(2) Prawo wybieralności ma każdy obywatel, mający prawo wybierania, jeżeli ukończył lat 30.

(3) Ordynacja wyborcza do Sejmu ustali podział Państwa na okręgi wyborcze, określi liczbę posłów, unormuje postępowanie wyborcze tudzież oznaczy kategorję osób, pozbawionych prawa wybierania i wybieralności z braku dostatecznych przymiotów moralnych lub umysłowych.

Art. 34.

(1) Sejm wybiera ze swego grona Marszałka na okres kadencji.

(2) Do czasu ukonstytuowania się następnego Sejmu, Marszałek zachowuje uprawnienia, służące mu przy wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej.

Art. 35.

(1) Sejm będzie zwołany na pierwsze posiedzenie w nowej kadencji nie później niż trzydziestego dnia po ogłoszeniu wyniku wyborów do Izb Ustawodawczych.

(2) Sesja zwyczajna Sejmu będzie otwarta corocznie najpóźniej w listopadzie i nie może być zamknięta przed upływem czterech miesięcy, chyba że budżet będzie uchwalony w terminie wcześniejszym.

(3) Sesja zwyczajna może być odroczona na dni trzydzieści.

(4) Odroczenie na okres dłuższy lub ponowienie odroczenia wymaga zgody Sejmu.

(5) Okresu przerwy, spowodowanej odroczeniem sesji, nie wlicza się do biegu terminów, przepisanych Konstytucją dla czynności Sejmu.

Art. 36.

(1) Prezydent Rzeczypospolitej według swego uznania może w każdym czasie zarządzić otwarcie sesji nadzwyczajnej Sejmu, a uczyni to w ciągu dni trzydziestu na wniosek co najmniej połowy ustawowej liczby posłów.

(2) Podczas sesji nadzwyczajnej przedmiotem obrad Sejmu mogą być wyłącznie sprawy, wymienione w zarządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej albo we wniosku o otwarcie takiej sesji, zgłoszonym przez posłów, oraz sprawy, których załatwienia na najbliższej sesji wymagają ustawy lub regulamin, albo które Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Prezesa Rady Ministrów lub Marszałka Sejmu uzna za nagłe.

Art. 37.

Uchwały Sejmu zapadają zwykłą większością głosów przy obecności co najmniej 1/3 ustawowej liczby posłów, jeżeli Konstytucja inaczej nie stanowi.

Art. 38.

(1) Posiedzenia Sejmu są jawne.

(2) Sejm może uchwalić tajność obrad.

(3) Protokół i stenogram, wydawany z polecenia Marszałka, są wyłącznem stwierdzeniem przebiegu obrad Sejmu.

(4) Nikogo nie można pociągać do odpowiedzialności za ogłaszanie i rozpowszechnianie sprawozdań z jawnych obrad Sejmu, jeżeli od-

twarzają one w pełni i ściśle przebieg tych obrad.

Art. 39.

(1) Posłowie składają przed objęciem mandatu ślubowanie treści następującej:

Świadom obowiązku wierności wobec Państwa Polskiego, ślubuję uroczyście i zaręczam honorem, jako poseł na Sejm Rzeczypospolitej, w pracy na rzecz dobra Państwa nie ustawać, a troskę o jego godność, zwartość i moc za pierwsze mieć sobie przykazanie.

(2) Odmowa ślubowania lub ślubowanie z zastrzeżeniem równoznaczne jest z nieprzyjęciem mandatu.

Art. 40.

Posłowie otrzymują diety i mają prawo do bezpłatnego korzystania z państwowych środków komunikacji w granicach Państwa.

Art. 41.

(1) Posłowie korzystają tylko z tąkich rękojmi nietykalności, jakich wymaga ich uczestnictwo w pracach Sejmu.

(2) Za treść wygłoszonych w Sejmie przemówień lub zgłoszonych wniosków i interpelacyj oraz za niewłaściwe zachowanie się podczas obrad — posłowie odpowiadają tylko przed Sejmem.

(3) Jednakże za wystąpienia sprzeczne z z obowiązkiem wierności wobec Państwa Polskiego albo zawierające znamiona przestępstwa, ściganego z urzędu, — poseł może być uchwałą Seimu albo na żądanie Marszałka Sejmu lub Ministra Sprawiedliwości oddany pod sąd Trybunału Stanu i orzeczeniem tego Trybunału pozbawiony mandatu poselskiego.

(4) Za naruszenie praw osoby trzeciej podczas obrad Sejmu poseł może być pociągnięty do odpowiedzialności sądowej tylko za zezwoleniem Sejmu.

Art. 42.

(1) Posłowie odpowiadają za działalność, nie związaną z uczestnictwem w pracach Sejmu, narówni z innymi obywatelami.

(2) Jednakże karne postępowanie sądowe lub administracyjne a także postępowanie dyscyplinarne, wszczęte przeciw posłowi przed lub po uzyskaniu mandatu, należy na żądanie Sejmu zawiesić do wygaśnięcia mandatu.

(3) Przedawnienie nie biegnie w czasie zawieszenia postępowania karnego lub dyscyplinarnego.

(4) Poseł, zatrzymany w czasie trwania sesji nie z nakazu sądu, — będzie na żądanie Marszałka Sejmu niezwłocznie wypuszczony na wolność.

Art. 43.

(1) Poseł nie może sprawować mandatu senatorskiego.

(2) Ustawa oznaczy urzędy i stanowiska, których przyjęcie pociąga za sobą utratę mandatu poselskiego.

(3) Posłowi nie wolno wykonywać czynności, nie dających się pogodzić ze sprawowaniem mandatu, pod skutkami określonemi w ustawie

Art. 44.

(1) Posłowi nie wolno na swoje, ani na obce imię, ani też w imieniu przedsiębiorstw, spółek lub towarzystw na zysk obliczonych, nabywać dóbr państwowych ani uzyskiwać ich dzierżaw, podejmować się dostaw i robót rządowych, ani otrzymywać od Rządu koncesyj lub innych korzyści osobistych.

(2) Za naruszenie powyższych zakazów poseł będzie na żądanie Marszałka Sejmu lub Prezesa Najwyższej Izby Kontroli oddany pod sąd Trybunału Stanu i orzeczeniem tego Trybunału pozbawiony mandatu poselskiego i korzyści osobistych, od Rządu otrzymanych.

(3) Marszałek Sejmu może na podstawie uchwały Komisji Regulaminowej, powziętej większością 3/5 głosów, udzielić posłowi w poszczególnym przypadku zezwolenia na wejście z Rządem w stosunek prawny, jeżeli stosunek ten nie jest sprzeczny z dobremi obyczajami.

Art. 45.

(1) Prezes Rady Ministrów, Ministrowie i delegowani przez nich urzędnicy mają prawo brać udział w posiedzeniach Sejmu oraz przemawiać poza koleją mówców.

(2) Posłowie mogą zwracać się do Prezesa Rady Ministrów i Ministrów z interpelacjami w sprawach, dotyczących ich zakresu działania, w sposób określony regulaminem.

(3) Prezes Rady Ministrów lub interpelowany Minister obowiązany jest udzielić odpowiedzi w ciągu czterdziestu pięciu dni albo podać powody, uzasadniające odmowę udzielenia wyjaśnień.

V. Senat.

Art. 46.

(1) Senat, jako druga Izba Ustawodawcza, rozpatruje budżet i projekty ustaw, uchwalone przez Sejm, oraz uczestniczy w wykonywaniu kontroli nad długami Państwa.

(2) Nadto Senat narówni z Sejmem, choć bez prawa początkowania, bierze udział w rozstrzyganiu następujących spraw:

a) o wniosku, żądającym ustąpienia Rządu lub Ministra;

b) o ustawach, zwróconych Izbom Ustawodawczym przez Prezydenta Rzeczypospolitej do ponownego rozpatrzenia;

c) o zmianie Konstytucji;

d) o uchylaniu zarządzeń, wprowadzających stan wyjątkowy.

Art. 47.

(1) Senat składa się z senatorów, powołanych w 1/3 przez Prezydenta Rzeczypospolitej, a w 2/3 w drodze wyborów.

(2) Kadencja Senatu rozpoczyna się i kończy jednocześnie z kadencją Sejmu.

(3) Ordynacja wyborcza do Senatu określi liczbę senatorów oraz sposób ich powoływania tudzież oznaczy kategorje osób, którym służyć będzie prawo wybierania i wybieralności.

Art. 48.

Art. 34 — 45, dotyczące sejmu, stosuje się odpowiednio do Senatu.

VI. Ustawodawstwo.

Art. 49.

(1) Aktami ustawodawczemi są:

a) ustawy,

b) dekrety Prezydenta Rzeczypospolitej.

(2) Żaden akt ustawodawczy nie może stać w sprzeczności z Konstytucją.

Art. 50.

(1) Prawo inicjatywy ustawodawczej służy Rządowi i Sejmowi.

(2) Inicjatywa ustawodawcza w sprawach budżetu, kontyngentu rekruta i ratyfikacji umów międzynarodowych należy wyłącznie do Rządu.

(3) Sejm nie może bez zgody Rządu uchwalić ustawy, pociągającej za sobą wydatki ze Skarbu Państwa, dla których niema pokrycia w budżecie.

Art. 51.

Zaciągnięcie pożyczki państwowej, zbycie lub obciążenie nieruchomego majątku państwowego, oszacowanego na kwotę ponad 100.000 złotych, nałożenie podatków lub opłat publicznych, ustanowienie ceł lub monopoli, ustalenie systemu monetarnego, jak również przyjęcie gwarancji finansowej przez Skarb Państwa — może nastąpić tylko na mocy aktu ustawodawczego.

Art. 52.

(1) Umowy z innemi państwami: handlowe, celne, obciążające stale Skarb Państwa, zawierające zobowiązanie nałożenia nowych ciężarów na obywateli albo powodujące zmianę granic Państwa — wymagają przed ratyfikacją zgody Izb Ustawodawczych, wyrażonej w ustawie.

(2) Prezydent Rzeczypospolitej w przypadkach niecierpiących zwłoki może przed ratyfikacją, na wniosek Rady Ministrów, wprowadzić tymczasowo w życie wszystkie lub niektóre postanowienia, zawarte w umowach handlowych lub celnych.

Art. 53.

(1) Każdy projekt ustawy, przez Sejm uchwalony, będzie przekazany Senatowi do rozpatrzenia.

(2) Uchwałę Senatu, odrzucającą projekt lub wprowadzającą w nim zmiany, uważa się za przyjętą, jeżeli Sejm nie odrzuci jej większością 3/5 głosów.

Art. 54.

(1) Prezydent Rzeczypospolitej stwierdzi podpisem moc ustawy konstytucyjnie uchwalonej oraz zarządzi jej ogłoszenie w Dzienniku Ustaw.

(2) Prezydent Rzeczypospolitej może w ciągu trzydziestu dni od otrzymania projektu ustawy zwrócić go Sejmowi z żądaniem ponownego rozpatrzenia, które może nastąpić nie wcześniej niż na najbliższej sesji zwyczajnej.

(3) Jeżeli Izby Ustawodawcze większością ustawowej liczby posłów i senatorów uchwalą ponownie projekt bez zmian, Prezydent Rzeczypospolitej, stwierdziwszy podpisem moc ustawy, zarządzi jej ogłoszenie.

Art. 55.

(1) Ustawa może upoważnić Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów w czasie i zakresie, przez nią oznaczonym; upoważnieniem tem nie może być objęta zmiana Konstytucji.

(2) Prezydent Rzeczypospolitej ma prawo w czasie, gdy Sejm jest rozwiązany, wydawać w razie konieczności państwowej dekrety w zakresie ustawodawstwa państwowego z wyjątkiem:

a) zmiany Konstytucji,

b) ordynacji wyborczej do Sejmu i Senatu,

c) budżetu,

d) nakładania podatków i ustanawiania monopoli,

e) systemu monetarnego,

f) zaciągania pożyczek państwowych,

g) zbywania i obciążania nieruchomego majątku państwowego, oszacowanego na kwotę ponad 100.000 złotych.

(3) Dekrety, oparte na przepisach artykułu niniejszego, będą wydawane na wniosek Rady Ministrów i mogą być zmieniane lub uchylane tylko aktem ustawodawczym.

Art. 56.

Dekrety, dotyczące organizacji Rządu, zwierzchnictwa Sił Zbrojnych oraz organizacji administracji rządowej, mogą być wydawane w każdym czasie, a zmieniane lub uchylane tylko przez takież dekrety Prezydenta Rzeczypospolitej.

Art. 57.

(1) Dekrety Prezydenta Rzeczypospolitej mają moc ustawy i będą z powołaniem się na podstawę konstytucyjną ogłaszane w Dzienniku Ustaw.

(2) Ilekroć Konstytucja lub ustawy dla unormowania poszczególnej dziedziny z zakresu ustawodawstwa wymagają ustawy, dziedzina ta może być unormowana również dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej, wydanym w warunkach, Konstytucją oznaczonych.

VII. Budżet.

Art. 58.

(1) Ustawa ustala corocznie budżet Państwa.

(2) Rząd składa Sejmowi na sesji projekt budżetu nie później niż na cztery miesiące przed rozpoczęciem roku budżetowego.

(3) Na rozpatrzenie budżetu pozostawia się Sejmowi dziewięćdziesiąt dni od złożenia projektu przez Rząd, Senatowi — dwadzieścia dni od upływu terminu, przepisanego dla Sejmu.

(4) Na rozpatrzenie zmian, zaproponowanych przez Senat, pozostawia się Sejmowi dziesięć dni od upływu terminu, przepisanego dla Senatu.

(5) Prezydent Rzeczypospolitej zarządzi ogłoszenie budżetu:

a) w brzmieniu, nadanem mu przez Izby Ustawodawcze, jeżeli Sejm i Senat w przepisanych terminach budżet rozpatrzyły,

b) w brzmieniu, nadanem mu przez Sejm, jeżeli Senat w przepisanym terminie budżetu nie rozpatrzył,

c) w brzmieniu, nadanem mu przez Senat, jeżeli Sejm w przepisanym terminie budżetu lub zmian Senatu nie rozpatrzył,

d) w brzmieniu projektu rządowego, jeżeli ani Sejm, ani Senat w przepisanych terminach budżetu nie rozpatrzyły.

Art. 59.

(1) Wydatki, niezaprojektowane w budżecie, nie mogą być uchwalone, a zaprojektowane nie mogą być podwyższone bez zgody Rządu.

(2) Rząd nie może czynić wydatków bez upoważnienia ustawowego, chyba że zachodzi konieczność państwowa; w tym przypadku Rząd, na podstawie uchwały Rady Ministrów, dokona niezbędnego wydatku, przesyłając do Sejmu w terminie siedmiodniowym od powzięcia uchwały projekt ustawy o przyznaniu kredytów dodatkowych. Uchwała Rady Ministrów będzie jednocześnie ogłoszona w gazecie rządowej i podana do wiadomości Najwyższej Izby Kontroli.

Art. 60.

(1) Państwo nie może pozostawać bez budżetu.

(2) Jeżeli z powodu rozwiązania Izb Ustawodawczych budżet lub przynajmniej prowizorjum budżetowe do dnia, w którym rozpoczyna się nowy okres budżetowy, nie jest uchwalony, — Rząd ma prawo pobierać dochody i czynić wydatki w granicach zeszłorocznego budżetu aż do czasu uchwalenia prowizorjum budżetowego lub budżetu, który Rząd złoży nowoobranemu Sejmowi na pierwszem posiedzeniu.

(3) Zasadę powyższą stosuje się odpowiednio w przypadku, gdy Sejm złożony mu projekt budżetu w całośc odrzuci, z tem, że Rząd w ciągu dni siedmiu od odrzucenia prześle do Sejmu nowy projekt budżetu lub prowizorjum budżetowego i że wydatki, czynione przez Rząd według zeszłorocznego budżetu, nie mogą być wyższe w poszczególnych pozycjach od zaprojektowanych w budżecie odrzuconym.

VIII. Siły Zbrojne.

Art. 61.

(1) Siły Zbrojne stoją na straży bezpieczeństwa i praw zwierzchniczych Rzeczypospolitej.

(2) Wszyscy obywatele są obowiązani do służby wojskowej i świadczeń na rzecz obrony Państwa.

Art. 62.

(1) Prezydent Rzeczypospolitej zarządza corocznie pobór rekruta w ganicach ustalonego kontyngentu.

(2) Zmiana kontyngentu wymaga aktu ustawodawczego.

Art. 63.

(1) Prezydent Rzeczypospolitej wydaje dekrety w zakresie zwierzchnictwa Sił Zbrojnych, a w szczególności określi dekretem organizację naczelnych władz wojskowych, oznaczając w nim sposób kontrasygnowania aktów, wydawanych przez siebie, jako Zwierzchnika Sił Zbrojnych.

(2) Prezydent Rzeczypospolitej postanawia o użyciu sił zbrojnych do obrony Państwa.

(3) W razie mianowania Naczelnego Wodza prawo dysponowania siłami zbrojnemi przechodzi na niego.

(4) Za akty, związane z dowództwem, Naczelny Wódz odpowiada przed Prezydentem Rzeczypospolitej, jako Zwierzchnikiem Sił Zbrojnych.

IX. Wymiar sprawiedliwości.

Art. 64.

(1) Sądy wymierzają sprawiedliwość w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej.

(2) Przez wymiar sprawiedliwości sądy strzegą ładu prawnego w Państwie i kształtują poczucie prawne społeczeństwa.

(3) Sędziowie są w sprawowaniu swego urzędu sędziowskiego niezawiśli.

(4) Orzeczenia sądowe nie mogą być zmieniane ani uchylane przez inne organa władzy.

(5) Sądy nie mają prawa badać ważności aktów ustawodawczych, należycie ogłoszonych.

Art. 65.

(1) Sędziów mianuje Prezydent Rzeczypospolitej, jeżeli ustawy inaczej nie stanowią.

(2) Organizację sądów tudzież odrębne stanowisko sędziów, ich prawa i obowiązki oraz uposażenie — określą ustawy.

Art. 66.

(1) Sędzia może być złożony z urzędu, zawieszony w urzędowaniu, przeniesiony na inne miejsce lub w stan spoczynku wbrew swojej woli jedynie mocą orzeczenia sądowego i tylko w przypadkach, ustawą przewidzianych.

(2) Zasada ta nie dotyczy przypadku, gdy przeniesienie sędziego na inne miejsce urzędowania lub w stan spoczynku jest wywołane zmianą w organizacji sądów, postanowioną przez akt ustawodawczy.

Art. 67.

Sędzia nie może być pociągnięty do odpowiedzialności karnej bez zezwolenia właściwego sądu dyscyplinarnego ani zatrzymany bez nakazu sądu, chyba że został schwytany na gorącym uczynku.

Art. 68.

(1) Żadna ustawa nie może zamykać obywatelowi drogi sądowej dla dochodzenia krzywdy lub szkody.

(2) Poręcza się wolność osobistą, nietykalność mieszkania i tajemnicę korespondencji.

(3) Ustawy określą warunki, w jakich może być dokonana rewizja osobista lub domowa albo naruszona tajemnica korespondencji.

(4) Nikt nie może być pozbawiony sądu, któremu z prawa podlega, ani karany za czyn, niezabroniony przez prawo przed jego popełnieniem, ani też zatrzymany bez nakazu sądu dłużej niż czterdzieści osiem godzin.

(5) Sądy wyjątkowe są dopuszczalne tylko w przypadkach, przewidzianych w ustawie.

(6) Ustawy przeprowadzą zasadę, że sprawy, w których karę orzekła władza administracyjna, będą na żądanie strony przekazane na drogę postępowania sądowego.

Art. 69.

(1) Prezydent Rzeczypospolitej władny jest aktem łaski darować lub złagodzić skazanemu karę, wymierzoną orzeczeniem prawomocnem, tudzież uchylić skutki skazania.

(2) Amnestja wymaga aktu ustawodawczego.

Art. 70.

(1) Powołuje się:
a) Sąd Najwyższy do spraw sądowych cywilnych i karnych,
b) Najwyższy Trybunał Administracyjny do orzekania o legalności aktów administracyjnych, oraz
c) Trybunał Kompetencyjny do rozstrzygania sporów o właściwość między sądami a innemi organami władzy.

(2) Odrębną organizację sądów wojskowych, ich właściwość, tok postępowania oraz prawa i obowiązki członków tych sądów określą ustawy.

Art. 71.

(1) Do orzekania w sprawach ministrów, senatorów i posłów, pociągniętych do odpowiedzialności konstytucyjnej, powołuje się Trybunał Stanu, złożony z Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, jako przewodniczącego, oraz sześciu sędziów.

(2) Sędziów Trybunału Stanu i ich zastępców powołuje na okres trzyletni Prezydent Rzeczypospolitej z pośród sędziów sądów powszechnych, przedstawionych w liczbie podwójnej w połowie przez Sejm, a w połowie przez Senat, z równomiernem uwzględnieniem kandydatów każdej z Izb Ustawodawczych.

X. Administracja państwowa.

Art. 72.

(1) Administracja państwowa jest służbą publiczną.

(2) Administrację państwową sprawuje:
a) administracja rządowa,
b) samorząd terytorjalny,
c) samorząd gospodarczy.

Art. 73.

(1) Dla celów administracji ogólnej Państwo będzie podzielone pod względem terytorjalnym na obszary administracyjne, a mianowicie województwa, powiaty oraz gminy miejskie i wiejskie.

(2) Podział na województwa wymaga aktu ustawodawczego.

(3) Gminy miejskie mogą w warunkach, oznaczonych ustawą, tworzyć powiat lub województwo grodzkie.

Art. 74.

Organizację administracji rządowej, a w szczególności zakres działania jej organów — określi dekret Prezydenta Rzeczypospolitej.

Art. 75.

(1) Stosownie do podziału Państwa na obszary administracyjne powołuje się do urzeczywistniania zadań administracji państwowej w zakresie potrzeb miejscowych samorząd wojewódzki, powiatowy i gminny.

(2) Samorządy mają prawo w zakresie, ustawą oznaczonym, wydawać dla swego obszaru normy obowiązujące pod warunkiem zatwierdzenia tych norm przez powołaną do tego władzę nadzorczą.

(3) Samorządy mogą być łączone w związki dla wykonywania zadań szczególnych.

(4) Ustawa może nadać związkom osobowość publiczno - prawną.

(5) Nadzór nad działalnością samorządu sprawuje Rząd przez swoje organa lub przez organa samorządu wyższego stopnia.

Art. 76.

(1) Dla poszczególnych dziedzin życia gospodarczego powołuje się samorząd gospodarczy, obejmujący izby rolnicze, przemysłowo - handlowe, rzemieślnicze, pracy, wolnych zawodów oraz inne zrzeszenia publiczno-prawne.

(2) Ustawy mogą łączyć izby w związki i nadawać im osobowość publiczno - prawną.

(3) Do rozważania zagadnień, dotyczących kształtu życia gospodarczego, opinjowania o projektach ustaw gospodarczych, tudzież harmonizowania poczynań w poszczególnych gałęziach gospodarstwa narodowego — może być ustawą powołana Naczelna Izba Gospodarcza.

(4) Nadzór nad działalnością samorządu gospodarczego sprawuje Rząd przez powołane do tego organa.

XI. Kontrola państwowa.

Art. 77.

(1) Do kontroli pod względem finansowym gospodarki Państwa oraz związków publiczno-prawnych, badania zamknięć rachunków Państwa, przedstawiania Sejmowi corocznie wniosków o absolutorjum dla Rządu — powołuje się Najwyższą Izbę Kontroli, opartą na zasadach kolegjalności i niezawisłości członków jej kolegjum.

(2) Najwyższa Izba Kontroli jest niezależna od Rządu.

(3) Prezydent Rzeczypospolitej mianuje i odwołuje Prezesa Najwyższej Izby Kontroli, a na jego wniosek i z jego kontrasygnatą mianuje i odwołuje członków jej kolegjum.

(4) Prezes Nawyższej Izby Kontroli jest za sprawowanie swego urzędu odpowiedzialny według zasad, ustalonych dla odpowiedzialności ministrów.

XII. Stan zagrożenia Państwa.

Art. 78.

(1) W razie zagrożenia Państwa z zewnątrz, jak również w razie rozruchów wewnętrznych lub rozległych knowań o charakterze zdrady stanu, zagrażających ustrojowi lub bezpieczeństwu Państwa albo bezpieczeństwu obywateli — Rada Ministrów za zezwoleniem Prezydenta Rzeczypospolitej zarządzi stan wyjątkowy na obszarze całego Państwa lub części zagrożonej.

(2) Zarządzenie takie będzie przesłane do Sejmu w ciągu siedmiu dni od ogłoszenia.

(3) Jeżeli Sejm jest rozwiązany, zarządzenie o ogłoszeniu stanu wyjątkowego będzie złożone nowoobranemu Sejmowi na pierwszem posiedzeniu.

(4) Sejm może zażądać uchylenia zarządzenia.

(5) Wniosek taki nie może być głosowany na posiedzeniu, podczas którego został zgłoszony.

(6) Jeżeli Senat wypowie się za uchwałą Sejmu, Rząd niezwłocznie uchyli zarządzenie.

(7) Ogłoszenie stanu wyjątkowego daje Rządowi prawo zawieszania na czas trwania tego stanu swobód obywatelskich oraz możność korzystania z uprawnień szczególnych, przewidzianych ustawą o stanie wyjątkowym.

Art. 79.

(1) W razie konieczności użycia sił zbrojnych do obrony Państwa Prezydent Rzeczypospolitej zarządzi stan wojenny na obszarze całego Państwa lub jego części.

(2) Podczas trwania stanu wojennego Prezydent Rzeczypospolitej ma prawo bez upoważnienia Izb Ustawodawczych wydawać dekrety w zakresie ustawodawstwa państwowego z wyjątkiem zmiany Konstytucji, przedłużyć kadencję Izb Ustawodawczych do czasu zawarcia pokoju oraz otwierać, odraczać i zamykać sesje Sejmu i Senatu w terminach, dostosowanych do potrzeb obrony Państwa, jak również powoływać do rozstrzygania spraw, wchodzących w zakres działania Izb Ustawodawczych, Sejm i Senat w zmniejszonym składzie, wyłonionym przez te Izby.

(3) W czasie trwania stanu wojennego Rząd korzysta z uprawnień, przewidzianych ustawą o stanie wyjątkowym, a nadto z uprawnień szczególnych, określonych ustawą o stanie wojennym.

XIII. Zmiana Konstytucji.

Art. 80.

(1) Zmiana Konstytucji może być dokonana z inicjatywy Prezydenta Rzeczypospolitej, Rządu lub 1/4 ustawowej liczby posłów.

(2) Wniosek, postawiony przez Prezydenta Rzeczypospolitej, może być głosowany tylko w całości i bez zmian lub ze zmianami, na które Rząd imieniem Prezydenta Rzeczypospolitej wyrazi zgodę.

(3) Ustawa, zmieniająca Konstytucję z inicjatywy Prezydenta Rzeczypospolitej, wymaga zgodnych uchwał Sejmu i Senatu, powziętych zwykłą większością głosów; z inicjatywy zaś

Rządu lub Sejmu — zgodnych uchwał, powziętych większością ustawowej liczby posłów i senatorów.

(4) Prezydent Rzeczypospolitej może w ciągu trzydziestu dni od otrzymania projektu ustawy, zmieniającego Konstytucję, zwrócić go Sejmowi z żądaniem ponownego rozpatrzenia, które może nastąpić nie wcześniej niż na następnej kadencji.

(5) Jeżeli Izby Ustawodawcze uchwalą ponownie projekt bez zmian, Prezydent Rzeczypospolitej, stwierdziwszy podpisem moc ustawy, zarządzi jej ogłoszenie, chyba że rozwiąże Sejm i Senat.

XIV. Przepisy końcowe.

Art. 81.

(1) Niniejsza ustawa konstytucyjna wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Jednocześnie uchyla się ustawę z dnia 17 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 267) wraz ze zmianami, wprowadzonemi ustawą z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 442) z wyjątkiem art. 99, 109 — 118 oraz 120.

(3) Ustawa konstytucyjna z dnia 15 lipca 1920r., zawierająca statut organiczny Województwa Śląskiego (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 497) wraz ze zmianami, wprowadzonemi ustawami z dnia 8 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 146), z dnia 30 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 449), z dnia 18 października 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 608) oraz z dnia 18 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 240) zachowuje swą moc z tem, że art. 44 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 497) nadaje się brzmienie:

„Zmiana niniejszej ustawy konstytucyjnej wymaga ustawy państwowej."

i że uchyla się art. 2 ustawy z dnia 8 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 146).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*
Minister Spraw Wewnętrznych:
Marjan Zyndram - Kościałkowski
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*
Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*
Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*
Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: *W. Jędrzejewicz*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
J. Poniatowski
Minister Przemysłu i Handlu:
H. Floyar-Rajchman
Minister Komunikacji: *M. Butkiewicz*
Minister Opieki Społecznej: *Jerzy Paciorkowski*
Minister Poczt i Telegrafów: *E. Kaliński.*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 kwietnia 1935 r. Nr. 30, poz. 227).

Tekst przepisów Konstytucji z dnia 17 marca 1921 r., utrzymanych w mocy na podstawie art. 81 ust. 2 ustawy konstytucyjnej z dnia 23 kwietnia 1935 r.

Art. 99.

Rzeczpospolita Polska uznaje wszelką własność, czy to osobistą poszczególnych obywateli, czy to zbiorową związków obywateli, instytucji, ciał samorządowych i wreszcie samego Państwa, jako jedną z najważniejszych podstaw ustroju społecznego i porządku prawnego, oraz poręcza wszystkim mieszkańcom, instytucjom i społecznościom ochronę ich mienia, a dopuszcza tylko w wypadkach, ustawą przewidzianych, zniesienie lub ograniczenie własności, czy to osobistej, czy to zbiorowej, ze względów wyższej użyteczności, za odszkodowaniem. Tylko ustawa może postanowić, jakie dobra i w jakim zakresie, ze względu na pożytek ogółu, mają stanowić wyłącznie własność Państwa, oraz o ile prawa obywateli i ich prawnie uznanych związków do swobodnego użytkowania ziemi, wód, minerałów i innych skarbów przyrody — mogą, ze względów publicznych, doznać ograniczenia.

Ziemia, jako jeden z najważniejszych czynników bytu narodu i Państwa, nie może być przedmiotem nieograniczonego obrotu. Ustawy określą przysługujące Państwu prawo przymusowego wykupu ziemi, oraz regulowania obrotu ziemią, przy uwzględnieniu zasady, że ustrój rolny Rzeczypospolitej Polskiej ma sie opierać na gospodarstwach rolnych, zdolnych do prawidłowej wytwórczości i stanowiących osobistą własność.

Art. 109.

Każdy obywatel ma prawo zachowania swej narodowości i pielęgnowania swojej mowy i właściwości narodowych.

Osobne ustawy państwowe zabezpieczą mniejszościom w Państwie Polskiem pełny i swobodny rozwój ich właściwości narodowościowych przy pomocy autonomicznych związków mniejszości o charakterze publiczno-prawnym w obrębie związków samorządu powszechnego.

Państwo będzie miało w stosunku do ich działalności prawo kontroli oraz uzupełnienia w razie potrzeby ich środków finansowych.

Art. 110.

Obywatele polscy, należący do mniejszości narodowościowych, wyznaniowych lub językowych, mają równe z innymi obywatelami prawo zakładania, nadzoru i zawiadywania swoim własnym kosztem zakładów dobroczynnych, religijnych i społecznych, szkół i innych zakładów wychowawczych, oraz używania w nich swobodnie swej mowy i wykonywania przepisów swej religji.

Art. 111.

Wszystkim obywatelom poręcza się wolność sumienia i wyznania. Żaden obywatel nie

może być z powodu swego wyznania i przekonań religijnych ograniczony w prawach, przysługujących innym obywatelom.

Wszyscy mieszkańcy Państwa Polskiego mają prawo wolnego wyznawania zarówno publicznie jak prywatnie swej wiary i wykonywania przepisów swej religji lub obrządku, o ile to nie sprzeciwia się porządkowi publicznemu ani obyczajności publicznej.

Art. 112.

Wolności wyznania nie wolno używać w sposób, przeciwny ustawom. Nikt nie może uchylać się od spełnienia obowiązków publicznych z powodu swoich wierzeń religijnych. Nikt nie może być zmuszony do udziału w czynnościach lub obrzędach religijnych, o ile nie podlega władzy rodzicielskiej lub opiekuńczej.

Art. 113.

Każdy związek religijny, uznany przez Państwo, ma prawo urządzać zbiorowe i publiczne nabożeństwa, może samodzielnie prowadzić swe sprawy wewnętrzne, może posiadać i nabywać majątek ruchomy i nieruchomy, zarządzać nim i rozporządzać, pozostaje w posiadaniu i używaniu swoich fundacji i funduszów, tudzież zakładów dla celów wyznaniowych, naukowych i dobroczynnych. Żaden związek religijny jednak nie może stawać w sprzeczności z ustawami państwa.

Art. 114.

Wyznanie rzymsko-katolickie, będące religją przeważającej większości narodu, zajmuje w Państwie naczelne stanowisko wśród równouprawnionych wyznań.

Kościół Rzymsko-Katolicki rządzi się własnemi prawami. Stosunek Państwa do Kościoła będzie określony na podstawie układu ze Stolicą Apostolską, który podlega ratyfikacji przez Sejm.

Art. 115.

Kościoły mniejszości religijnych i inne prawnie uznane związki religijne rządzą się same własnemi ustawami, których uznania Państwo nie odmówi, o ile nie zawierają postanowień, sprzecznych z prawem.

Stosunek Państwa do tych Kościołów i wyznań będzie ustalany w drodze ustawowej po porozumieniu się z ich prawnemi reprezentacjami.

Art. 116.

Uznanie nowego lub dotąd prawnie nieuznanego wyznania nie będzie odmówione związkom religijnym, których urządzenia, nauka i ustrój nie są przeciwne porządkowi publicznemu ani obyczajności publicznej.

Art. 117.

Badania naukowe i ogłaszanie ich wyników są wolne. Każdy obywatel ma prawo nauczać, założyć szkołę lub zakład wychowawczy i kierować niemi, skoro uczyni zadość warunkom, w ustawie przepisanym, w zakresie kwalifikacji nauczycieli, bezpieczeństwa powierzonych mu dzieci i lojalnego stosunku do Państwa.

Wszystkie szkoły i zakłady wychowawcze, zarówno publiczne jak i prywatne, podlegają nadzorowi władz państwowych w zakresie, przez ustawy określonym.

Art. 118.

W zakresie szkoły powszechnej nauka jest obowiązkową dla wszystkich obywateli Państwa. Czas, zakres i sposób pobierania tej nauki określi ustawa.

Art. 120.

W każdym zakładzie naukowym, którego program obejmuje kształcenie młodzieży poniżej lat 18, utrzymywanym w całości lub w części przez Państwo lub ciała samorządowe, jest nauka religji dla wszystkich uczniów obowiązkową. Kierownictwo i nadzór nauki religji w szkołach należy do właściwego związku religijnego z zastrzeżeniem naczelnego prawa nadzoru dla państwowych władz szkolnych.

277.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 29 kwietnia 1935 r.

o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 października 1934 r. w sprawie zakazu przywozu niektórych towarów.

Na podstawie art. 30 ust. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 12 października 1934 r. w sprawie zakazu przywozu niektórych towarów (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 871) w brzmieniu rozporządzeń: z dnia 6 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 951), z dnia 13 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 94) oraz z dnia 11 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 195) wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 1 ustęp drugi otrzymuje brzmienie:

„Przywóz do polskiego obszaru celnego towarów, wyszczególnionych w załączniku Nr. 2 do rozporządzenia niniejszego, jest zabroniony do dnia 31 października 1935 r. włącznie.";

2) w § 2 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) objętych wykazami Nr. 1 i Nr. 2 do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 26 kwietnia 1935 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 233);".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1935 r. Wydane w czasie do dnia 30 kwietnia 1935 r. pozwolenia na przywóz towarów, wyszczególnionych w załączniku Nr. 2 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 października 1934 r. w sprawie zakazu przywozu niektórych towarów (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 871) w brzmieniu rozporządzeń: z dnia 6 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 951), z dnia 13 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 94) oraz z dnia 11 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 195), są ważne w terminach w tych pozwoleniach oznaczonych.

Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Minister Przemysłu i Handlu: *H. Floyar-Rajchman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 1 maja 1935 r., Nr. 32, poz. 232).

278.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 3 kwietnia 1935 r.

o stosunku służbowym, uposażeniu i zaopatrzeniu emerytalnem pracowników „Polskiego Monopolu Tytoniowego", „Państwowego Monopolu Spirytusowego" i „Polskiego Monopolu Solnego".

Na podstawie art. 11 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 240), art. 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przedsiębiorstwie „Polski Monopol Solny" (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 497) i art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 586) zarządzam co następuje:

Część I.

PRZEPISY SŁUŻBOWE.

Postanowienia ogólne.

§ 1. Rozporządzenie niniejsze reguluje stosunek służbowy pracowników przedsiębiorstw państwowych: „Polski Monopol Tytoniowy", „Państwowy Monopol Spirytusowy" i „Polski Monopol Solny", nazywanych w dalszym ciągu rozporządzenia niniejszego „monopolami", z wyjątkiem:

a) robotników,

b) pracowników, zatrudnionych na podstawie umowy o pracę.

Rozporządzenie niniejsze nie dotyczy nadto tych dyrektorów monopolów, z którymi stosunek służbowy byłby zawiązany na podstawie ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Stosunek służbowy pracowników, podlegających rozporządzeniu niniejszemu, ma charakter publiczno-prawny.

§ 2. Zawiązywanie i rozwiązywanie stosunku służbowego z dyrektorami i wicedyrektorami monopolów oraz wydawanie w stosunku do nich wszelkich innych decyzyj w sprawach objętych rozporządzeniem niniejszem, należy, o ile poszczególne przepisy nie stanowią inaczej, do Ministra Skarbu.

Zawiązywanie i rozwiązywanie stosunku służbowego z pozostałymi pracownikami monopolów oraz wydawanie w stosunku do nich wszelkich innych decyzyj w sprawach, objętych rozporządzeniem niniejszem, należy, o ile poszczególne przepisy nie stanowią inaczej, do dyrekcji właściwego monopolu.

W imieniu dyrekcji decyzje do niej należące wydaje dyrektor monopolu lub w jego zastępstwie upoważnieni do tego przez dyrektora pracownicy dyrekcji.

§ 3. Jeżeli rozporządzenie niniejsze inaczej nie stanowi, od decyzyj dyrekcyj monopolów w sprawach, wynikłych z rozporządzenia niniejszego, można wnieść w ciągu dni 14 odwołanie na piśmie do Ministra Skarbu, którego orzeczenie jest w toku instancyj ostateczne.

Odwołanie nie ma mocy wstrzymującej, jeżeli rozporządzenie niniejsze inaczej nie stanowi.

§ 4. Kandydaci do służby w monopolach powinni posiadać:

1) obywatelstwo polskie,

2) nieskazitelną przeszłość,

3) ukończony 18 rok życia,

4) kwalifikacje pod względem wykształcenia i przygotowania odpowiednie do zakresu czynności, jakie mają pełnić,

5) dobry stan zdrowia.

Nie mogą być przyjęte do służby w monopolach osoby, przeciw którym toczy się postępowanie karno-sądowe lub upadłościowe, albo też o pozbawienie ich własnowolności oraz postępowanie dyscyplinarne, a to tak długo, dopóki trwa odnośne postępowanie.

Przyjęcie do służby osób, mających ponad lat 40, wymaga zgody Ministra Skarbu.

§ 5. Stosunek służbowy pracowników monopolów zawiązuje się przez mianowanie z chwilą zgłoszenia się pracownika do służby.

W piśmie nominacyjnem należy wymienić kategorję, do której pracownik zostaje zaliczony (§ 9), wskazując przytem grupę uposażenia, przyznaną pracownikowi, przydział służbowy pracownika oraz termin zgłoszenia się do służby.

§ 6. W razie niezgłoszenia się do służby kandydata w terminie w piśmie nominacyjnem wyznaczonym, pismo to traci ważność.

§ 7. Pracownikom monopolów, podlegającym przepisom niniejszego rozporządzenia, zalicza się do czasu służby:

1) czas nieprzerwanej służby w monopolach podlegającej przepisom rozporządzenia niniejszego i

2) bezpośrednio poprzedzające tę służbę, a ciągnące się łącznie nieprzerwanie okresy:

a) polskiej służby państwowej zarówno o charakterze publiczno-prawnym, jak i kontraktowej w monopolach tytoniowym, spirytusowym i solnym i to zarówno w przedsiębiorstwach, wymienionych w § 1, jak i w istniejących przed utworzeniem tych przedsiębiorstw zarządach państwowych wymienionych monopolów,

b) służby robotniczej w monopolach, podlegającej w myśl monopolowych przepisów robotniczych zaliczeniu do wysługi emerytalnej,

c) polskiej służby państwowej o charakterze publiczno-prawnym w urzędach, instytucjach i przedsiębiorstwach państwowych lub w charakterze zawodowego wojskowego.

Z okresów, wymienionych w punkcie 1 i 2 wyłącza się przy zaliczeniu do czasu służby:

a) ze służby w monopolach, podlegającej przepisom rozporządzenia niniejszego, czas urlopu bezpłatnego, z wyjątkiem, wskazanym w § 12, oraz okresy wyłączone od zaliczalności do czasu służby na mocy osobnych przepisów rozporządzenia niniejszego;

b) ze służby kontraktowej, o której mowa w ust. 1 p. 2 lit. a) paragrafu niniejszego — okresy, w czasie których pracownik był zatrudniony na podstawie umowy o pracę, zawartej tylko dla wykonania ściśle określonego zadania, jako też i okresy takiej pracy kontraktowej, podczas której pracownik był zatrudniony tylko przez część obowiązujących innych pracowników godzin pracy; Minister Skarbu może zezwalać na wyjątki od tego przepisu;

c) z innych okresów — czas, niepodlegający zaliczeniu do czasu służby, według przepisów właściwych dla tego stosunku służbowego, w którym pracownik pozostawał w danym okresie służby.

Służbę kontraktową, o której mowa w ust. 1 p. 2 lit. a) paragrafu niniejszego, zalicza się do czasu służby jedynie pod warunkiem, iż pracownik, o ile nie opłacał za czas tej służby wkładek emerytalnych, podlegających na mocy obowiązujących przepisów prawnych przekazaniu na rzecz monopolu, opłaci za czas, podlegający zaliczeniu do czasu służby, opłaty w wysokości po 8% od kwot, stanowiących w myśl § 108 podstawę wymiaru emerytury dla pracowników tej grupy uposażenia, którą pracownik otrzymał z chwilą zawiązania z nim stosunku służbowego, opartego na przepisach rozporządzenia niniejszego.

O ile pomiędzy służbą, wymienioną w ust. 1 p. 1, a służbą, wymienioną w ust. 1 p. 2 paragrafu niniejszego, lub poszczególnemi okresami tych służb istniały przerwy, zaliczenie do czasu służby okresów służby przerywanej wymaga zgody Ministra Skarbu; okresów krótszych niż jeden miesiąc nie uważa się za przerwę.

Dyrekcje monopolów mogą za zgodą Ministra Skarbu zaliczać do czasu służby na tych samych zasadach jak służbę kontraktową w monopolach, również służbę kontraktową w urzędach, instytucjach lub przedsiębiorstwach państwowych.

§ 8. Pracownicy, którym w myśl § 7 zalicza się do czasu służby okresy służby państwowej o charakterze publiczno-prawnym, cywilnej lub zawodowej wojskowej, zachowują posiadane w tej służbie tak, jakby w niej pozostawali nadal, prawa zaliczalności do czasu służby okresów państwowej służby kontraktowej oraz służby w byłych państwach zaborczych i okresów służby samorządowej oraz pracy zawodowej.

§ 9. Pracownicy monopolów, podlegający przepisom rozporządzenia niniejszego, dzielą się na 3 kategorje:

1 — do I kategorji należą: dyrektorzy, wicedyrektorzy monopolów, szefowie działów i kierownicy biur w dyrekcjach monopolów oraz kierownicy zakładów monopolowych, pracownicy administracyjni, biurowi, gospodarczy, handlowi, techniczni, z wyjątkiem majstrów i podmajstrzych oraz inni pracownicy, pełniący funkcje analogiczne;

2 — do II kategorji należą: majstrowie i podmajstrzy;

3 — do III kategorji należą szoferzy i woźni.

Minister Skarbu może zarządzić, aby zawiązanie przez dyrekcje z pracownikami monopolów stosunku służbowego, opartego na przepisach rozporządzenia niniejszego, było poprzedzone odbyciem przez tych pracowników służby kontraktowej, w ciągu której byliby oni poddani szkoleniu na zasadach, określanych przez Ministra Skarbu.

O wyznaczeniu pracownikom przydziałów służbowych w obrębie stanowisk tej kategorji, do której pracownik został zaliczony w myśl pisma nominacyjnego, decyduje dyrekcja monopolu samodzielnie, z wyjątkiem wyznaczania przydziałów na stanowiska szefów działów i kierowników biur w dyrekcjach monopolów oraz kierowników zakładów monopolowych; obsadzanie tych stanowisk wymaga zgody Ministra Skarbu.

§ 10. Małżonkowie, krewni w linji prostej (wstępni i zstępni) lub przysposobieni, krewni w linji bocznej do 3-go oraz powinowaci do 2-go stopnia włącznie, nie mogą pracować razem w jednym dziale pracy. Pracownicy pozostający do siebie w wyżej wymienionym stosunku nie mogą również jednocześnie pracować w działach kasowych i gospodarczych z jednej, a w działach rachuby i kontroli z drugiej strony, o ile pierwsze podlegają drugim pod względem rachunkowości lub kontroli.

§ 11. W razie powołania do obowiązkowej służby wojskowej w wojsku stałem, pracownicy monopolów otrzymują bezpłatny urlop.

Pracownicy, powołani na perjodyczne ćwiczenia wojskowe, otrzymują na czas odbywania tych ćwiczeń urlop płatny.

Na wypadek powołania do służby wojskowej na skutek mobilizacji lub częściowego uzupełnienia wojska do stopy wojennej, będą pracownicy monopolów traktowani pod względem uposażenia i trwania stosunku służbowego narówni ze stałymi funkcjonarjuszami państwowymi.

§ 12. Pracownik wybrany do ciała ustawodawczego otrzymuje na czas trwania mandatu urlop bezpłatny. Po wygaśnięciu mandatu, pracownik powraca do pełnienia obowiązków służbowych.

Czas sprawowania mandatu do ciała ustawodawczego zalicza się do czasu służby.

§ 13. Dyrekcje monopolów prowadzą dla każdego pracownika wykaz służbowy, do którego zapisuje się wszystkie istotne dane, dotyczące pracownika i przebiegu jego służby, w szczególności zaś dane, mające wpływ na wymiar zaopatrzenia emerytalnego oraz pensji wdowiej i sierocej.

Pracownikowi przysługuje prawo przeglądania jego wykazu służbowego.

Minister Skarbu ustala wzór wykazu służbowego oraz sposób jego wypełniania i prowadzenia.

§ 14. Pracownicy monopolów otrzymują legitymacje służbowe, według wzoru ustalonego przez Ministra Skarbu.

Obowiązki.

§ 15. Pracownik powinien spełniać swe obowiązki gorliwie, sumiennie i bezstronnie, dbać o dobro instytucji oraz zachowywać się w służbie i poza służbą w sposób, odpowiadający godności instytucji i swego stanowiska.

§ 16. Pracownik obowiązany jest zapoznać się dokładnie z obowiązującemi przepisami, potrzebnemi do spełniania poruczonych mu czynności i nie może tłumaczyć się ich nieznajomością.

Pracownik obowiązany jest przestrzegać ściśle ustanowionych przez dyrekcję monopolu godzin pracy; o ile ważne względy służbowe tego wymagają, pracownicy mogą być powoływani do pracy również poza normalnemi godzinami pracy.

§ 17. Pracownik odpowiedzialny jest za ścisłe przestrzeganie obowiązujących przepisów oraz poleceń przełożonych. O ile polecenie służbowe jest w przekonaniu pracownika niezgodne z obowiązującemi przepisami lub przeciwne dobru instytucji, pracownik obowiązany jest spostrzeżenia swoje wyjawić przełożonemu, lecz w razie potwierdzenia, zlecenie to wykonać. W tym przypadku, o ile polecenie było ustne, może pracownik żądać potwierdzenia go na piśmie.

§ 18. O zmianach stanu rodzinnego pracownik powinien w ciągu dni 30 zawiadomić dyrekcję monopolu.

Pracownik obowiązany jest wskazać władzy przełożonej miejsce swego zamieszkania i donosić o każdej jego zmianie.

§ 19. Pracownik obowiązany jest zachować w ścisłej tajemnicy wszystkie sprawy, związane z działalnością monopolu, o których powziął wiadomość, dzięki swemu stanowisku służbowemu lub dowiedział się przy wykonywaniu swych czynności służbowych, o ile władza przełożona nie zwolni go w

poszczególnych przypadkach od obowiązku zachowania tajemnicy.

Obowiązek zachowania tajemnicy ma zastosowanie wobec każdego, z kim pracownik nie jest obowiązany porozumiewać się służbowo w danych sprawach.

Obowiązek zachowania tajemnicy służbowej trwa zarówno w czasie pełnienia służby, jak i po rozwiązaniu stosunku służbowego.

Bez zezwolenia dyrekcji monopolu nie wolno pracownikowi:

a) występować w charakterze biegłego w sprawach, pozostających w bezpośrednim związku z jego zadaniami służbowemi, wyjąwszy przypadek, gdy opinji jego, jako biegłego, zażąda sąd;

b) wytaczać w prasie, ani rozgłaszać przez wystąpienia publiczne spraw, dotyczących instytucji.

§ 20. Wszelkie prośby i zażalenia w sprawach, wynikających ze stosunku służbowego, pracownik powinien wnosić w drodze służbowej na ręce bezpośredniego przełożonego, który powinien je, o ile sprawa nie należy do jego kompetencji, przedstawić bezzwłocznie władzy właściwej wraz ze swoją opinją.

Tylko w przypadkach, gdy chodzi o zażalenie na przełożonego, może pracownik wnieść zażalenie do wyższych przełożonych.

§ 21. Pracownikom I i II kategorji nie wolno żądać, ani przyjmować darów w jakiejkolwiek postaci, ofiarowywanych w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków służbowych oraz wogóle przysparzać sobie lub rodzinom jakichkolwiek korzyści przez wyzyskiwanie swego stanowiska.

Pracownikom III kategorji nie wolno żądać za spełnianie czynności służbowych jakichkolwiek korzyści lub darów, jak również przez wyzyskiwanie swego stanowiska przysparzać lub starać się o przysporzenie sobie lub rodzinie jakichkolwiek korzyści.

§ 22. Pracownik może opuścić służbę bez zezwolenia władzy przełożonej tylko w razie choroby lub innej nieprzewidzianej nagłej i ważnej przeszkody. O takich przypadkach powinien natychmiast zawiadomić swego bezpośredniego przełożonego.

Władza może zażądać od pracownika udowodnienia przeszkody w pełnieniu obowiązków służbowych, a w przypadku choroby zażądać udowodnienia niezdolności do pracy, stwierdzonej przez instytucję ubezpieczenia na wypadek choroby.

W razie gdy nieobecność pracownika w służbie z powodu choroby lub macierzyństwa trwa dłużej niż 3 miesiące, pracownik otrzymywać będzie uposażenie zmniejszone o kwoty, jakie otrzymał tytułem zasiłku z instytucji ubezpieczenia na wypadek choroby; postanowienie to nie dotyczy zasiłków wypłacanych na podstawie art. 105 p. 3 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznem (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 396) matkom karmiącym.

§ 23. Pracownikowi nie wolno przyjąć zajęcia ubocznego, przynoszącego mu jakąkolwiek korzyść, bez zezwolenia dyrekcji monopolu lub, jeśli to dotyczy dyrektorów i wicedyrektorów monopolów, bez zezwolenia Ministra Skarbu.

§ 24. Pracownik obowiązany jest o spostrzeżonych nadużyciach służbowych pracowników monopolu, bez względu na zajmowane przez nich stanowisko, donieść bezzwłocznie na piśmie swemu bezpośredniemu przełożonemu, a gdyby nadużycia tego dopuścił się bezpośredni przełożony — przełożonym wyższym.

Prawa.

§ 25. Pracownicy otrzymują uposażenie według norm, ustalonych w części III rozporządzenia niniejszego.

§ 26. Pracownicy mają prawo do odprawy albo zaopatrzenia emerytalnego, pozostałe zaś po nich wdowy i sieroty — prawo do pensji wdowiej lub sierocej, według zasad, określonych w części IV rozporządzenia niniejszego.

W razie, gdy pracownikowi lub pozostałej po nim wdowie lub sierotom przysługiwać będzie prawo do otrzymywania niezależnie od zaopatrzenia emerytalnego albo pensji wdowiej bądź sierocej, opartych na rozporządzeniu niniejszem, także prawo do renty z tytułu ubezpieczenia od wypadków i chorób zawodowych lub z tytułu ubezpieczenia emerytalnego, przyznawanych w myśl przepisów ogólnych o ubezpieczeniu społecznem, zaopatrzenia emerytalne bądź pensje wdowie i sieroce, przewidziane w rozporządzeniu niniejszem, będą zmniejszane o kwoty rent i dodatków do rent, wypłacanych na podstawie przepisów o ubezpieczeniu społecznem.

§ 27. W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, dyrekcje monopolów mogą przyznawać pracownikom zaliczki na uposażenie w wysokości i według zasad, które określi Minister Skarbu.

Zaliczki na uposażenie dyrektorom i wicedyrektorom monopolów przyznaje Minister Skarbu.

§ 28. Pracownikom monopolów przysługuje prawo korzystania z następujących urlopów wypoczynkowych:

1) pracownikom I-ej i II-ej kategorji do 10 lat służby przez 4, ponad 10 — 20 lat służby przez 5, ponad 20 lat służby przez 6 tygodni;

2) pracownikom III-ej kategorji do 10 lat służby przez 2, ponad 10 — 20 lat służby przez 3, a ponad 20 lat służby przez 4 tygodnie.

Prawo do urlopu wypoczynkowego pracownik nabywa po rocznym okresie służby.

Urlopy wypoczynkowe mogą być z ważnych względów służbowych w każdym czasie przerwane lub przeniesione na inny czas w obrębie tego samego roku kalendarzowego.

Pracownikowi, którego odwołano z urlopu, należy zwrócić koszty podróży w obie strony, spowodowane przerwaniem urlopu według norm, ustalonych dla podróży służbowych.

§ 29. Pracownik może otrzymać urlop w celu załatwienia spraw osobistych, rodzinnych i majątkowych na czas nieprzekraczający jednego roku.

Za czas takiego urlopu ponad dwa miesiące wstrzymuje się uposażenie służbowe i czasu tego nie zalicza się do czasu służby.

§ 30. Pracownik może otrzymać urlop dla poratowania zdrowia.

Pracownik-kobieta, pozostająca w ciąży, ma prawo do otrzymania urlopu z chwilą, gdy według świadectwa lekarskiego rozwiązanie jest spodziewane nie później, niż za 6 tygodni; po porodzie przysługuje jej prawo do dalszego 6-tygodniowego urlopu.

Gdy urlop dla poratowania zdrowia łącznie z okresem nieobecności z powodu choroby lub sama nieobecność z powodu choroby trwa dłużej niż 12 miesięcy, za dalszą część urlopu bądź też nieobecności nie wypłaca się uposażenia i czasu tego urlopu lub nieobecności nie zalicza się do czasu służby.

Przy obliczaniu 12-miesięcznego czasu trwania urlopu lub choroby, liczy się jako przerwy tylko te okresy służby czynnej, które wynoszą przynajmniej połowę poprzedniej nieobecności z powodu urlopu lub choroby.

Zmiany i rozwiązanie stosunku służbowego.

§ 31. Pracownik może być przenoszony ze względów służbowych ze stanowiska na stanowisko w tym samym lub innym monopolu i w tej samej lub innej miejscowości.

Przeniesienia w obrębie stanowisk jednego i tego samego monopolu zarządza dyrekcja tego monopolu, przeniesienia do innego monopolu zarządza Minister Skarbu.

Przeniesienia z urzędu nie mogą pozbawić pracownika posiadanej grupy uposażenia i nie mogą powodować przesunięcia pracownika do niższej kategorji pracowników (§ 9).

Pracownicy przeniesieni do służby w innym monopolu, zachowują ciągłość służby wraz z wszystkiemi prawami, nabytemi w czasie służby w poprzednim monopolu.

§ 32. Dyrekcji monopolu, lub, jeżeli to dotyczy dyrektorów i wicedyrektorów monopolu, Ministrowi Skarbu przysługuje prawo rozwiązywania stosunku służbowego z pracownikami monopolu, przy zachowaniu następujących terminów wypowiedzenia im tego stosunku:

a) o ile chodzi o pracowników I-ej i II-ej kategorji: w pierwszych trzech miesiącach służby tych pracowników za dwutygodniowem wypowiedzeniem, w dalszych okresach służby za 3-miesięcznem wypowiedzeniem;

b) o ile chodzi o pracowników III-ej kategorji: w pierwszym roku służby za dwutygodniowem wypowiedzeniem, w dalszych okresach służby za miesięcznem wypowiedzeniem.

Wypowiedzenie stosunku służbowego nie może nastąpić w czasie urlopu lub choroby pracownika, wykluczenia go od zajęć przez władzę sanitarną oraz podczas odbywania służby wojskowej. Wyjątek stanowi przypadek, gdy nieobecność pracownika z powodu choroby trwa 12 miesięcy; rozwiązanie stosunku służbowego może wówczas nastąpić nawet bez wypowiedzenia.

Jeżeli pracownik zachorował po wypowiedzeniu stosunku służbowego, stosunek ten rozwiązuje się z upływem okresu wypowiedzenia.

Terminy miesięczne wypowiedzenia powinny odpowiadać miesiącom kalendarzowym.

W razie rozwiązania stosunku służbowego z pracownikiem na podstawie postanowień paragrafu niniejszego, pracownik może być niezwłocznie zwolniony ze służby za zapłatą przypadającego mu za okres wypowiedzenia uposażenia. Pracownik zwolniony otrzymuje niezależnie od ewentualnej zapłaty za okres wypowiedzenia, odprawę bądź zaopatrzenie emerytalne według zasad, ustalonych w części IV-ej rozporządzenia niniejszego.

§ 33. Pracownicy I-ej i II-ej kategorji mogą w każdym czasie wypowiedzieć stosunek służbowy na 3 miesiące naprzód, a w ciągu pierwszych trzech miesięcy służby na 2 tygodnie naprzód, pracownicy III-ej kategorji na 1 miesiąc naprzód, a w ciągu pierwszego roku służby na 2 tygodnie naprzód.

Terminy miesięczne wypowiedzenia powinny odpowiadać miesiącom kalendarzowym.

Dyrekcja monopolu lub, jeżeli to dotyczy dyrektorów i wicedyrektorów monopolów, Minister Skarbu może na prośbę pracownika, o ile względy służbowe na to pozwalają, zwolnić go od obowiązku dotrzymania powyższych terminów.

Przez dobrowolne wystąpienie ze służby pracownik i jego rodzina tracą wszelkie prawa, wynikające ze stosunku służbowego, z wyjątkiem praw nabytych ewentualnie w myśl postanowień § 96 pkt. b.

§ 34. W razie śmierci pracownika mają zastosowanie do wdowy i sierot po nim pozostałych przepisy części IV-ej rozporządzenia niniejszego.

§ 35. Pracownicy powinni przed zwolnieniem ze służby przekazać swe czynności w należytym porządku osobie, wskazanej przez władzę służbową, uregulować swe zobowiązania wobec monopolu oraz zwrócić legitymację i inne dokumenty, służące do wykonywania uprawnień służbowych.

Dopiero po zupełnem uregulowaniu tych spraw, może pracownik otrzymać odprawę bądź zaopatrzenie emerytalne.

§ 36. Samowolne porzucenie służby przez pracownika pociąga za sobą wydalenie go ze służby bez postępowania dyscyplinarnego z utratą wszelkich praw, wynikających ze stosunku służbowego.

§ 37. Minister Skarbu może zarządzić rozwiązanie bez wypowiedzenia stosunku służbowego z pracownikami monopolów, opartego na przepisach roz-

porządzenia niniejszego, powołując ich równocześnie do służby państwowej w podległym sobie dziale zarządu państwowego.

Przeniesienie do służby państwowej, o którem mowa w ustępie poprzedzającym, o ile następuje bez zgody pracownika, może być zarządzone tylko pod warunkiem, iż pracownik otrzyma przy powołaniu go do służby państwowej grupę uposażenia funkcjonarjuszów państwowych, zapewniającą mu podstawę wymiaru zaopatrzenia emerytalnego nie niższą, aniżeli w służbie monopolowej.

W razie rozwiązania stosunku służbowego z pracownikiem w sposób przewidziany w paragrafie niniejszym, pracownik nie ma prawa ani do zapłaty za czas wypowiedzenia, ani do odprawy bądź zaopatrzenia emerytalnego, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem.

§ 38. Mianowanie pracownika będzie uznane za nieważne, a pracownik wydalony ze służby, jeżeli mianowanie uzyskał na podstawie dokumentów fałszywych lub nieważnych, albo gdy wyjdą najaw okoliczności, niedopuszczające, w myśl przepisów rozporządzenia niniejszego, przyjęcia do służby.

Wydalenie powoduje utratę wszelkich praw, zarówno dla pracownika, jak i jego rodziny.

§ 39. Pracownik skazany prawomocnie wyrokiem sądu karnego, o ile ze skazaniem jest połączona kara dodatkowa utraty praw publicznych, zostaje wydalony ze służby z pozbawieniem prawa do zaopatrzenia emerytalnego, bądź odprawy.

Część II.

Odpowiedzialność służbowa.

§ 40. Pracowników, którzy naruszają obowiązki swego stanowiska przez czyn, zaniechanie lub zaniedbanie, pociąga się, niezależnie od ich ewentualnej odpowiedzialności sądowej, karnej lub cywilnej, do odpowiedzialności służbowej — dyscyplinarnej lub porządkowej — według przepisów rozporządzenia niniejszego.

§ 41. Pracownik ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną za występki służbowe, odpowiedzialność zaś porządkową za wykroczenia służbowe.

Występkiem służbowym jest takie naruszenie obowiązków służbowych, które naraża na szkodę interes publiczny lub dobro instytucji.

Inne naruszenia obowiązków służbowych, nieposiadające tych cech, stanowią wykroczenia służbowe.

Zbieg kilku wykroczeń lub ich powtarzanie się, jak również popełnienie wykroczenia wśród okoliczności szczególnie obciążających, mogą być uznane za występek służbowy.

§ 42. Za wykroczenia służbowe nakłada się karę porządkową nagany.

§ 43. Za występki służbowe mogą być nakładane następujące kary:

1) czasowe obniżenie uposażenia, nie więcej niż o 10% i na okres nie dłuższy od 1 roku;

2) obniżenie pracownikowi grupy uposażenia o jedną lub dwie;

3) wydalenie ze służby ze zmniejszeniem lub pozbawieniem zaopatrzenia emerytalnego bądź odprawy.

Pracownik, na którego nałożono karę wymienioną w p. 2, nie może otrzymać wyższej grupy uposażenia wcześniej, aniżeli po upływie jednego roku od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, nakładającego karę.

Kary dyscyplinarne wpisuje się do wykazu służbowego pracownika, a odpis orzeczenia dyscyplinarnego dołącza się do jego akt osobowych.

§ 44. Do orzekania o winie i nałożeniu na pracownika kary porządkowej w przypadkach odpowiedzialności porządkowej, powołana jest dyrekcja monopolu, lub, jeżeli to dotyczy dyrektorów i wicedyrektorów monopolów, Minister Skarbu.

Od orzeczeń nakładających kary porządkowe niema odwołania.

Przed wydaniem takiego orzeczenia, należy dać pracownikowi możność usprawiedliwienia się.

§ 45. Do orzekania o winie pracownika i nakładania na niego kar dyscyplinarnych w wypadkach odpowiedzialności dyscyplinarnej powołane są komisje dyscyplinarne, a mianowicie:

1) komisja dyscyplinarna monopolu dla wszystkich pracowników monopolu z wyjątkiem dyrektorów i wicedyrektorów monopolów, orzekająca w I instancji;

2) komisja dyscyplinarna przy Ministerstwie Skarbu dla dyrektorów i wicedyrektorów monopolów, orzekająca w I instancji;

3) odwoławcza komisja dyscyplinarna przy Ministerstwie Skarbu dla wszystkich pracowników monopolów, orzekająca w II instancji.

Od orzeczeń komisyj dyscyplinarnych, wydanych w I instancji przysługuje rzecznikowi dyscyplinarnemu i obwinionemu prawo odwołania się do odwoławczej komisji dyscyplinarnej przy Ministerstwie Skarbu we wszystkich przypadkach, z wyjątkiem tych, co do których rozporządzenie niniejsze stanowi inaczej.

Orzeczenia odwoławczej komisji dyscyplinarnej przy Ministerstwie Skarbu są ostateczne.

Odwołanie od orzeczeń komisyj dyscyplinarnych, wydanych w I instancji wstrzymuje wykonanie orzeczenia.

Komisje dyscyplinarne działają na podstawie przepisów postępowania dyscyplinarnego, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem.

Orzeczenia komisyj, uwalniające pracownika od odpowiedzialności dyscyplinarnej, nie tamują możności ewentualnego pociągnięcia pracownika do odpowiedzialności porządkowej.

§ 46. Członkom rodziny pracownika, na którego nałożono karę pozbawienia prawa do zaopatrzenia emerytalnego, dyrekcja monopolu, za zgodą Ministra Skarbu, może, w razie okoliczności, zasługujących na szczególne uwzględnienie, przyznać stały zasiłek na utrzymanie, który jednak nie może przewyższać normalnej ich pensji wdowiej lub sierocej.

Zasiłek taki przyznać można już z chwilą wstrzymania wypłaty uposażenia pracownikowi wydalonemu ze służby.

Do powyższego zasiłku mają zastosowanie postanowienia części IV rozporządzenia niniejszego, dotyczące utraty prawa do pensji wdowiej lub sierocej.

§ 47. Jeżeli naruszenie obowiązków służbowych ma cechę czynu karygodnego, zagrożonego powszechnemi ustawami karnemi, dyrekcja monopolu lub, jeżeli to dotyczy dyrektorów i wicedyrektorów monopolów, Minister Skarbu wnosi doniesienie karne do właściwej władzy sądowej.

§ 48. Emeryci monopolów mogą być pociągnięci do odpowiedzialności za występki służbowe, popełnione w czasie służby czynnej.

O ile chodzi o naruszenie tajemnicy służbowej, odpowiadają również w przypadku dopuszczenia się go po zwolnieniu ze służby.

Nakładanie kar na emerytów należy do tej komisji dyscyplinarnej, której orzecznictwu podlegali w chwili przeniesienia na emeryturę. Komisja ta może w stosunku do emerytów wymierzać tylko kary częściowego lub całkowitego pozbawienia prawa do zaopatrzenia emerytalnego.

Od orzeczeń komisyj dyscyplinarnych wydanych w I instancji przysługuje emerytowi oraz rzecznikowi dyscyplinarnemu prawo odwołania się do odwoławczej komisji dyscyplinarnej przy Ministerstwie Skarbu dla wszystkich pracowników monopolów.

Postanowienia rozporządzenia niniejszego, normujące tryb postępowania dyscyplinarnego przeciwko pracownikom monopolów, mają analogiczne zastosowanie także do emerytów.

§ 49. Naruszenia obowiązków służbowych ulegają przedawnieniu, jeżeli w przeciągu lat 5 od chwili ich popełnienia pracownikowi nie wymierzono kary porządkowej lub nie pociągnięto go do odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Jeżeli jednak przewinienie zawiera znamiona przestępstwa karnego, przedawnienie dyscyplinarne nie może nastąpić wcześniej niż przedawnienie karne.

§ 50. Gdy przeciwko pracownikowi wdrożono postępowanie sądowo-karne lub dochodzenie z powodu obwinienia go o naruszenie obowiązków służbowych, dyrekcja monopolu lub, jeżeli to dotyczy dyrektorów i wicedyrektorów, Minister Skarbu może w każdej chwili zawiesić go w pełnieniu czynności służbowych, o ile ze względu na rodzaj i doniosłość popełnionego przestępstwa lub naruszenia obowiązków służbowych, wskazane jest natychmiastowe usunięcie pracownika od wykonywania obowiązków.

Pracownika zakładu monopolowego może zawiesić tymczasowo w pełnieniu czynności służbowych również kierownik zakładu, jeżeli ze względu na rodzaj naruszenia obowiązków służbowych konieczne jest natychmiastowe usunięcie pracownika od wykonywania tych obowiązków.

Przeciw takiemu zarządzeniu może pracownik w przeciągu dni 5, licząc od dnia następującego po dniu zawiadomienia o zawieszeniu, wnieść odwołanie do dyrekcji monopolu. Odwołanie nie wstrzymuje wykonania zaskarżonego zarządzenia.

W analogicznych przypadkach służy prawo do tymczasowego zawieszenia w służbie również organom, którym powierzono przeprowadzenie inspekcji lub dochodzenia; zarządzone jednak w ten sposób tymczasowe zawieszenie może znieść władza przełożona nad organami, przeprowadzającemi inspekcję lub dochodzenie.

Zawieszenie w służbie przez dyrekcję monopolu lub Ministra Skarbu nie podlega zaskarżeniu.

O ile względem pracownika zarządzono tymczasowe aresztowanie, należy pracownika natychmiast zawiesić w pełnieniu służby.

§ 51. Zawieszenie pracownika w pełnieniu służby kończy się po uprawomocnieniu się orzeczenia o winie i karze, nałożonej na pracownika.

Dyrekcja monopolu bądź też, jeżeli to dotyczy dyrektorów i wicedyrektorów monopolów, Minister Skarbu może jednak, w razie stwierdzenia, że przyczyny, które spowodowały zawieszenie, odpadły wcześniej, uchylić zawieszenie bezzwłocznie po ustaniu tych przyczyn.

Na czas trwania zawieszenia uposażenie pracownika może być ograniczone do połowy.

§ 52. Jeżeli pracownik został skazany na karę, wymienioną w p. 2 lub 3 § 43, czasu zawieszenia w służbie nie zalicza się do czasu służby, jak również nie wypłaca się pracownikowi części uposażenia wstrzymanej przez czas zawieszenia. W przeciwnym razie czas zawieszenia liczy się do czasu służby czynnej, a oprócz tego należy wypłacić część uposażenia wstrzymaną przez czas zawieszenia.

Organizacja komisyj dyscyplinarnych i postępowanie dyscyplinarne.

§ 53. Komisje dyscyplinarne (§ 45) składają się każda z przewodniczącego, jego zastępców i członków powoływanych na trzy lata.

Przewodniczącego, zastępców i członków komisji dyscyplinarnej monopolu powołuje Minister Skarbu na wniosek dyrektora monopolu z pośród pracowników monopolu.

Przewodniczącego, zastępców i członków komisji dyscyplinarnej przy Ministerstwie Skarbu dla dyrektorów i wicedyrektorów monopolów powołuje Minister Skarbu z pośród urzędników Ministerstwa

Skarbu oraz z pośród dyrektorów i wicedyrektorów monopolów.

Przewodniczącego, zastępców i członków odwoławczej komisji dyscyplinarnej przy Ministerstwie Skarbu dla wszystkich pracowników monopolów powołuje Minister Skarbu z pośród urzędników Ministerstwa Skarbu oraz pracowników monopolów.

Na stanowiska przewodniczących komisyj dyscyplinarnych i ich zastępców, wyznaczani będą w miarę możności urzędnicy i pracownicy z wykształceniem prawniczem.

§ 54. Członkowie komisyj dyscyplinarnych są w wykonywaniu swoich funkcyj samodzielni i niezawiśli.

Komisje dyscyplinarne obradują i orzekają w kompletach złożonych z przewodniczącego komisji lub jego zastępcy i dwóch członków. Skład kompletów wyznacza przewodniczący komisji.

Uchwały zapadają większością głosów. Przewodniczący głosuje na końcu.

§ 55. W celu strzeżenia dobra służby, naruszanego przez uchybienie obowiązkom służbowym, władze, przy których czynne są komisje, wyznaczają z grona swych pracowników rzeczników dyscyplinarnych z odpowiednią liczbą zastępców.

Obowiązkiem rzecznika dyscyplinarnego jest przy przeprowadzaniu postępowania dyscyplinarnego stać na straży dobra służby, ścisłego wykonywania obowiązków służbowych przez pracowników monopolów oraz godności i powagi stanowiska.

Rzecznicy dyscyplinarni działają w ścisłej zależności od swych władz przełożonych.

Komisje dyscyplinarne podejmują każdą uchwałę nie inaczej, jak po wysłuchaniu zdania rzecznika dyscyplinarnego; przy naradach i głosowaniu kompletu orzekającego rzecznik nie może być obecny.

§ 56. Pracownikowi pociągniętemu do odpowiedzialności wolno przybrać sobie w postępowaniu dyscyplinarnem obrońcę z pośród pracowników monopolów, funkcjonarjuszów skarbowych albo pracowników instytucyj i przedsiębiorstw państwowych, podległych Ministrowi Skarbu.

Na prośbę obwinionego może mu być przydany zamiast obrońcy z wyboru obrońca z urzędu, którego wyznacza dyrekcja monopolu z grona pracowników monopolu lub, jeżeli to dotyczy dyrektorów i wicedyrektorów monopolów, Minister Skarbu z grona urzędników Ministerstwa Skarbu.

Pracownikowi nie wolno nie podjąć się obrony, jeżeli został ustanowiony obrońcą z urzędu.

Ani w przypadku dobrowolnego przyjęcia obrony, ani w razie ustanowienia go obrońcą z urzędu pracownik nie może przyjmować za to wynagrodzenia.

Obrońca obowiązany jest zachować w tajemnicy wszystkie informacje, udzielone mu poufnie z tytułu obrony.

Koszty poniesione przez obrońcę z urzędu w interesie obrony zwraca dyrekcja monopolu.

W razie sporu o wysokość tych kosztów decyduje ostatecznie właściwa komisja dyscyplinarna.

§ 57. Członków komisji dyscyplinarnej i rzecznika dyscyplinarnego można wyłączyć od udziału w sprawie w przypadkach i na zasadach przewidzianych w kodeksie postępowania karnego przy wyłączaniu sędziów i prokuratorów.

§ 58. Całe postępowanie dyscyplinarne powinno być otoczone jak najściślejszą tajemnicą.

Uchwały i orzeczenia komisyj dyscyplinarnych można ogłaszać jedynie za zezwoleniem władz, przy których czynne są komisje.

§ 59. Wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko pracownikowi należy do dyrekcji monopolu lub, jeżeli to dotyczy dyrektorów i wicedyrektorów monopolów — do Ministra Skarbu.

W razie powzięcia takiej decyzji, dyrekcja monopolu lub, jeżeli to dotyczy dyrektorów i wicedyrektorów, Minister Skarbu przekazuje materjały, na podstawie których decyzję powzięto, podległemu sobie rzecznikowi dyscyplinarnemu, zarządzając sformułowanie przez niego wniosku o ukaranie pracownika i przekazanie tego wniosku wraz z aktami sprawy właściwej komisji dyscyplinarnej.

Wniosek o ukaranie ma zawierać:

a) imię i nazwisko oraz dane osobowe obwinionego pracownika,
b) dokładne określenie zarzucanego występku służbowego ze wskazaniem czasu, miejsca i innych okoliczności jego popełnienia,
c) wymienienie proponowanej kary dyscyplinarnej,
d) uzasadnienie obwinienia.

Wniosek w razie potrzeby ma zawierać ponadto wykaz świadków i znawców, których wezwania na rozprawę żąda rzecznik dyscyplinarny; nadto mają być w nim wskazane inne dowody, których przeprowadzenie na rozprawie dyscyplinarnej rzecznik uważa za potrzebne.

Rzecznik dyscyplinarny dołącza do wniosku o ukaranie decyzję, zarządzającą wszczęcie postępowania dyscyplinarnego.

Dyrekcji monopolu lub, jeżeli to dotyczy dyrektorów i wicedyrektorów monopolów, Ministrowi Skarbu służy w każdem stadjum postępowania dyscyplinarnego, aż do wydania orzeczenia przez komisję dyscyplinarną, prawo cofnięcia decyzji o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego i tem samem umorzenia sprawy dyscyplinarnej; o ile jednak rzecznik dyscyplinarny przesłał już komisji dyscyplinarnej wniosek o ukaranie, cofnięcie decyzji o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego wymaga zgody obwinionego pracownika.

§ 60. Komisja dyscyplinarna po otrzymaniu wniosku o ukaranie uchwala bez udziału stron:

a) bądź przeprowadzenie dochodzeń uzupełniających,
b) bądź przekazanie sprawy do rozprawy dyscyplinarnej.

W razie powzięcia przez komisję uchwały, zarządzającej przeprowadzenie dochodzeń uzupełniających, komisja zwraca się o przeprowadzenie takich dochodzeń we wskazanym przez siebie kierunku do dyrekcji monopolu lub, jeżeli to dotyczy dyrektorów i wicedyrektorów monopolów, do Ministra Skarbu.

O ile takie uzupełniające dochodzenia zarządzono, komisja podejmuje dalsze uchwały dopiero po zaznajomieniu się rzecznika dyscyplinarnego z wynikami tych dochodzeń i złożeniu przez niego bądź nowego wniosku o ukaranie pracownika, bądź też oświadczenia, iż podtrzymuje wniosek złożony poprzednio.

§ 61. Jeżeli naruszenie obowiązków służbowych ma cechy czynu karygodnego, zagrożonego powszechnemi ustawami karnemi, komisja dyscyplinarna czyni doniesienie karne, o ile tego nie uczyniła już władza służbowa.

Aż do ostatecznego zakończenia postępowania sądowo-karnego, postępowanie dyscyplinarne może być uchwałą komisji zawieszone.

§ 62. Po powzięciu przez komisję uchwały o przekazaniu sprawy do rozprawy dyscyplinarnej przewodniczący komisji dyscyplinarnej zawiadamia o tem obwinionego pracownika z równoczesnem doręczeniem mu odpisu wniosku rzecznika dyscyplinarnego o ukaranie i udzieleniem listy członków kompletu orzekającego.

Listę członków kompletu orzekającego przewodniczący komisji przesyła równocześnie rzecznikowi dyscyplinarnemu.

Rzecznik dyscyplinarny i obwiniony pracownik mają prawo w ciągu dni 8 po doręczeniu listy członków kompletu orzekającego składać umotywowane wnioski o wyłączenie poszczególnych członków w myśl postanowień § 57. To samo prawo przysługuje obwinionemu co do ewentualnego wyłączenia rzecznika dyscyplinarnego.

W tymże czasie obwiniony lub jego obrońca mają prawo przeglądać akta sprawy oraz składać wnioski o powołanie na rozprawę świadków lub znawców oraz przeprowadzenie na rozprawie określonych dowodów.

§ 63. Dzień rozprawy dyscyplinarnej wyznacza przewodniczący komisji dyscyplinarnej, wzywając do stawienia się na ten termin obwinionego, rzecznika dyscyplinarnego oraz świadków i znawców.

O ile ustanowiono obrońcę, wzywa się go również do rozprawy.

Niestawiennictwo obwinionego lub jego obrońcy nie wstrzymuje przeprowadzenia rozprawy.

§ 64. Rozprawa dyscyplinarna odbywa się wyłącznie przy udziale członków kompletu orzekającego, protokólanta wyznaczonego przez władzę, przy której czynna jest komisja, stron oraz świadków i znawców.

Rozprawę dyscyplinarną rozpoczyna się odczytaniem wniosku rzecznika dyscyplinarnego o ukaranie, potem następuje przesłuchanie obwinionego, świadków i znawców oraz w miarę potrzeby odczytanie protokółów dochodzeń, jak również i innych ważniejszych dla sprawy akt i dokumentów.

Po zamknięciu postępowania dowodowego następują wywody i wnioski rzecznika dyscyplinarnego tudzież obwinionego i jego obrońcy.

Stronie obwinionej w każdym przypadku służy ostatni głos.

§ 65. Komisja dyscyplinarna może przy rozstrzygnięciu sprawy opierać się tylko na faktach i okolicznościach, które ujawniono na rozprawie dyscyplinarnej i na ich podstawie wydaje orzeczenie według swego przekonania.

Orzeczenie powinno zawierać:

1) Dzień wydania orzeczenia.

2) Wymienienie komisji dyscyplinarnej oraz kompletu orzekającego, protokólanta i rzecznika dyscyplinarnego.

3) Imię i nazwisko oraz stanowisko i siedzibę służbową obwinionego.

4) Przedmiot obwinienia.

5) Sentencję orzeczenia.

6) Uzasadnienie orzeczenia.

W sentencji orzeczenia komisja dyscyplinarna bądź uwalnia pracownika od zarzuconego mu popełnienia występku służbowego, albo uznaje go winnym i nakłada jedną z kar dyscyplinarnych.

Sentencję przewodniczący ogłasza stronom zaraz po naradzie i po głosowaniu kompletu orzekającego, rozstrzygającego sprawę.

Odpis orzeczenia, które ma być przygotowane w ciągu 8 dni po ogłoszeniu sentencji, doręcza się rzecznikowi i obwinionemu.

Orzeczenie podpisuje przewodniczący i członkowie kompletu orzekającego.

§ 66. Z przebiegu rozprawy dyscyplinarnej sporządza się protokół, w którym zapisać należy datę, miejsce rozprawy, nazwiska członków kompletu orzekającego oraz protokólanta, stron, ich zastępców oraz streścić dokładnie przebieg rozprawy.

Protokół podpisują przewodniczący kompletu orzekającego i protokólant.

§ 67. Odwołania od orzeczeń komisji dyscyplinarnej, wydanych w I instancji do odwoławczej komisji dyscyplinarnej przy Ministerstwie Skarbu dla wszystkich pracowników monopolów mogą być wnoszone w ciągu 8 dni po dniu doręczenia stronie odpisu orzeczenia; odwołania powinny być wnoszone na ręce przewodniczącego właściwej komisji dyscyplinarnej I instancji, który przesyła je wraz z właściwemi aktami sprawy do odwoławczej komisji dyscyplinarnej przy Ministerstwie Skarbu dla wszystkich pracowników monopolów.

§ 68. Odwoławcza komisja dyscyplinarna przy Ministerstwie Skarbu dla wszystkich pracowników monopolów przeprowadza rozprawę dyscyplinarną i wydaje orzeczenie, stosując analogicznie przepisy

o rozprawie dyscyplinarnej i orzekaniu w komisji dyscyplinarnej I instancji.

§ 69. Orzeczenia komisyj dyscyplinarnych I instancji, niezaskarżone w terminie przepisanym, stają się prawomocne z upływem tego terminu, orzeczenia zaś odwoławczej komisji dyscyplinarnej przy Ministerstwie Skarbu dla wszystkich pracowników monopolów — niezwłocznie po ich ogłoszeniu.

Prawomocne orzeczenia dyscyplinarne podlegają wykonaniu przez dyrekcję monopolu lub, jeżeli to dotyczy dyrektorów i wicedyrektorów monopolów, przez Ministra Skarbu; w tym celu przewodniczący komisji dyscyplinarnej przesyła dyrekcji lub Ministrowi Skarbu odpis orzeczenia dyscyplinarnego, stwierdzając prawomocność orzeczenia.

Odpis prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego dołącza się do akt osobowych.

§ 70. Na żądanie pracownika, skazanego na jedną z kar dyscyplinarnych lub na żądanie ustawowych spadkobierców pracownika, można wznowić postępowanie nawet po wykonaniu kary, o ile osoby te przedstawią takie nowe fakty lub środki dowodowe, nieznane w poprzedniem postępowaniu, które same przez się lub w związku z faktami poprzednio ustalonemi lub dowodami poprzednio zebranemi, mogą spowodować uwolnienie od zarzutu popełnienia występku służbowego lub nałożenie kary łagodniejszej.

§ 71. Żądanie wznowienia postępowania wnosić należy do tej komisji dyscyplinarnej, która wydała orzeczenie.

Komisja ta rozstrzyga bez udziału stron o dopuszczalności wznowienia.

Decyzja komisji nie ulega zaskarżeniu.

§ 72. Dopuszczenie wznowienia postępowania wstrzymuje wykonanie kary. Komisja dyscyplinarna zarządza w razie potrzeby uzupełnienie lub przeprowadzenie nowych dochodzeń, poczem przekazuje sprawę do rozprawy dyscyplinarnej.

§ 73. O ile po wznowieniu postępowania dyscyplinarnego uniewinniono pracownika lub nałożono na niego karę łagodniejszą od wymierzonej pierwotnie, dyrekcja monopolu, w którym pracownik pozostaje lub ostatnio pozostawał na służbie, obowiązana jest zwrócić pracownikowi lub w razie jego śmierci, członkom jego rodziny, uprawnionym do zaopatrzenia wdowiego lub sierocego to, co pracownik lub wymienieni członkowie rodziny wskutek poprzedniego skazania stracili z dochodów służbowych lub zaopatrzenia.

§ 74. W razie śmierci obwinionego, postępowanie dyscyplinarne bez względu na stadjum, w którem się znajduje, ulega umorzeniu, może być jednak przeprowadzone na żądanie ustawowych spadkobierców zmarłego.

Rozwiązanie stosunku służbowego nie powoduje umorzenia postępowania dyscyplinarnego.

Część III.

Przepisy uposażeniowe.

§ 75. Ustanawia się dla pracowników monopolów 16 grup uposażenia, do których przywiązane jest następujące uposażenie zasadnicze:

w grupie „A"	— 1.600	złotych miesięcznie
„ „B"	— 1.250	„ „
„ 1	— 1.000	„ „
„ 2	— 850	„ „
„ 3	— 725	„ „
„ 4	— 625	„ „
„ 5	— 525	„ „
„ 6	— 440	„ „
„ 7	— 370	„ „
„ 8	— 310	„ „
„ 9	— 265	„ „
„ 10	— 220	„ „
„ 11	— 180	„ „
„ 12	— 155	„ „
„ 13	— 130	„ „
„ 14	— 100	„ „

§ 76. Pracownicy monopolów zatrudnieni w m. st. Warszawie otrzymują 10% dodatek do płac określonych w § 75.

§ 77. Pracownicy zajmujący niżej wymienione stanowiska otrzymują dodatek funkcyjny w następującej wysokości:

	zł miesięcznie
a) dyrektorzy monopolów . . .	1.200
b) wicedyrektorzy „ . . .	600
c) szefowie działów i szefowie wydzielonych biur osobowych w dyrekcjach monopolów . .	300 — 400
d) kierownicy biur, inspektorzy i eksperci w dyrekcjach monopolów	150 — 300
e) dyrektorzy monopolowych zakładów produkcji (wytwórni) .	100 — 400
f) kierownicy pozostałych zakładów monopolowych (sprzedaży uprawy tytoniu i t. p.) . .	50—200

O wysokości dodatków funkcyjnych, określonych w p. c) i d) decyduje Minister Skarbu, o wysokości zaś dodatków określonych w p. e) i f) — dyrekcja monopolu.

Dodatki funkcyjne nie przysługują pracownikom, zawieszonym w pełnieniu służby oraz tym, którym pełnienie obowiązków na wymienionych w ust. 1 stanowiskach zostało powierzone tylko zastępczo.

§ 78. Niezależnie od uposażenia unormowanego w §§ 75, 76 i 77 pracownikom monopolów mogą być przyznawane nagrody pieniężne za szczególnie dodatnie wyniki pracy lub za pracę poza normalnemi godzinami służbowemi. Nagrody pieniężne

przyznaje dyrektorom i wicedyrektorom monopolów Minister Skarbu, innym pracownikom monopolów — dyrekcje monopolów.

§ 79. Uposażenie, zasiłki i nagrody pieniężne, wypłacane na zasadzie rozporządzenia niniejszego, wolne są od państwowego podatku dochodowego i opłaty emerytalnej (art. 8 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych — Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663).

§ 80. Przyznanie pracownikowi określonej grupy uposażenia powinno być dokonywane w drodze zarządzenia pisemnego.

Posunięcie pracownika do wyższej grupy uposażenia wymaga zgody Ministra Skarbu w przypadkach, gdy pracownik miałby awansować więcej niż o jedną grupę uposażenia lub też, gdy awansowanie miałoby nastąpić wcześniej niż po upływie roku od przyznania pracownikowi posiadanej grupy uposażenia.

§ 81. Uposażenie pracowników monopolów płatne jest w terminie, ustalonym dla wypłaty uposażeń funkcjonarjuszów państwowych.

Prawo do otrzymania uposażenia powstaje dla wstępujących do służby w monopolach od dnia faktycznego objęcia służby, przyczem uposażenie za czas do pierwszego dnia najbliższego miesiąca oblicza się w wysokości dziennej po 1/30 części uposażenia miesięcznego.

W razie powstania warunków, uzasadniających zmianę uposażenia, nowe uposażenie przysługuje pracownikowi od najbliższego terminu płatności.

§ 82. Pracownicy zwolnieni ze służby zatrzymują uposażenie pobrane za miesiąc, w którym stosunek służbowy został rozwiązany, choćby rozwiązanie tego stosunku nastąpiło nie z końcem, a w ciągu danego miesiąca.

Ta sama zasada ma zastosowanie w razie wygaśnięcia stosunku służbowego przez śmierć pracownika.

Pracownicy wydaleni ze służby oraz ci, którzy porzucili służbę samowolnie, obowiązani są do zwrotu uposażenia wypłaconego za czas po dniu wydalenia lub porzucenia służby.

§ 83. Z uposażenia mogą być dokonywane potrącenia na podstawie:

1) postanowień ustawowych,

2) tytułów egzekucji sądowej, zaopatrzonych klauzulą wykonalności,

3) zarządzeń władz administracyjnych lub dyrekcji monopolu.

Na podstawie zarządzeń, o których mowa w punkcie 3, potrącenia mogą być dokonywane jedynie w celu zaspokojenia roszczeń:

1) Skarbu Państwa z tytułu należności i danin,
2) monopolu z tytułu stosunku służbowego.

Roszczeniom Skarbu Państwa tudzież monopolu służy, bez względu na czas ich powstania, pierwszeństwo zaspokojenia przed innemi roszczeniami. Wyjątek stanowią roszczenia o alimenty, które powinny być traktowane narówni z roszczeniami Skarbu Państwa i monopolu.

Co do dopuszczalności i wysokości potrąceń należy stosować przepisy, dotyczące egzekucji sądowej i administracyjnej. Nie dotyczy to następujących należności, które można potrącać w całości niezależnie od potrąceń z innego tytułu:

1) rat zaliczek na uposażenie;

2) opłat za świadczenia Skarbu Państwa lub monopolu.

Potrącenia uskutecznia władza asygnująca uposażenie.

§ 84. Roszczenia pracowników monopolu, wynikające z tytułu uposażenia, przedawniają się po upływie lat trzech od dnia powstania tytułu prawnego.

Bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność, przedsięwziętą przez pracownika u władzy asygnującej uposażenie w celu ustalenia lub dochodzenia wierzytelności.

§ 85. Dyrekcja monopolu może przydzielać pracownikom z urzędu lub na ich prośbę tytułem części uposażenia służbowego, mieszkania w domach stanowiących własność, dzierżawionych lub użytkowanych przez monopole.

Minister Skarbu ustali w drodze zarządzenia wykaz stanowisk z których zajmowaniem dyrekcje monopolów mogą połączyć przymus mieszkania w pomieszczeniach monopolu i przydzielać mieszkania z urzędu.

Należność za mieszkanie, przydzielone tytułem części uposażenia w pomieszczeniach monopolów potrąca się przy wypłacie uposażenia; normy obliczenia tej należności ustala Minister Skarbu.

W przypadku rozwiązania stosunku służbowego lub też przeniesienia do innej miejscowości lub do innego monopolu, pracownik powinien na żądanie dyrekcji monopolu opuścić przydzielone mu przez dyrekcję tytułem części uposażenia mieszkanie najdalej w ciągu 3-ch miesięcy, licząc od dnia rozwiązania stosunku służbowego lub przeniesienia, a to pod rygorem zastosowania do niego środków, przewidzianych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowem w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342).

§ 86. Szoferzy i woźni po przesłużeniu pół roku, otrzymują corocznie bezpłatnie ubranie służbowe oraz co 3 lata płaszcz.

Za pełnienie służby w niedzielę i święta otrzymują szoferzy i woźni dodatek służbowy na zasadach ustalonych dla niższych funkcjonarjuszów państwowych.

§ 87. Pracownicy monopolów otrzymują w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłem

miejscem służbowem oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe diety i zwrot kosztów podróży lub przeniesienia według zasad ustalonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 320) z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów §§ 88 — 93 rozporządzenia niniejszego.

§ 88. Diety dzienne wynoszą:

dla pracowników grupy uposażenia	„A"	—	35 zł
" " " "	„B"	—	30 „
" " " "	1	—	25 „
" " " "	2 i 3	—	20 „
" " " "	4—7	—	15 „
" " " "	8 i 9	—	12 „
" " " "	10 i 11	—	10 „
" " " "	12 i 13	—	9 „
" " " "	14	—	8 „

Jednostką obliczania diet jest 24-godzinny okres czasu, liczony od chwili wyjazdu do powrotu pracownika, przyczem przekroczenia 24-godzinnych okresów czasu, o ile stanowią nie mniej niż 6 godzin, liczy się za jeden taki okres.

Pobyt poza zwykłem miejscem służbowem trwający krócej niż 12 godzin, nie daje pracownikowi prawa do diet; powyżej 12 do 24 godzin, daje prawo do pełnej diety.

§ 89. Dyrektorom i wicedyrektorom monopolów oraz pracownikom 1 — 3 grupy uposażenia zwraca się cenę biletów I klasy kolei lub statku, 4 — 9 grupy uposażenia II klasy, 10 — 14 grupy uposażenia — III klasy.

Jeżeli na statku są tylko dwie klasy, cenę biletu I klasy zwraca się również pracownikom 4 — 9 grupy uposażenia, II zaś klasy — pracownikom 10 — 14 grupy uposażenia. Dyrekcja monopolu może przyznawać pracownikom zwrot dopłat za miejsca sypialne.

Tytułem pokrycia kosztów dojazdu na dworzec i z dworca lub do przystani i z przystani oraz wydatków na tragarzy, wypłaca się ryczałt w wysokości po 4 zł za dojazd w danej miejscowości tam i zpowrotem łącznie.

§ 90. W przypadkach, gdy podróże służbowe w określonym rejonie należą do stałych obowiązków pracownika, dyrekcja monopolu może wypłacać pracownikom zamiast należności przewidzianych w § 87 ryczałt według norm ustalonych przez Ministra Skarbu.

§ 91. Pracownikom, przebywającym w delegacji w jednej i tej samej miejscowości dłużej niż 2 tygodnie, wypłaca się diety w wysokości ustalonej w § 88, t. j. całe diety tylko przez pierwsze 2 tygodnie, licząc od dnia następującego po dniu przybycia do miejsca pobytu na delegacji, przez następne 6 tygodni diety zmniejszone dla utrzymujących rodzinę o 20%, dla samotnych — o 40%, po upływie zaś tego czasu diety zmniejszone dla utrzymujących rodzinę o 30%, dla samotnych — o 50%.

Delegacje służbowe nie mogą bez zgody Ministra Skarbu trwać dłużej niż 3 miesiące.

§ 92. W razie przeniesienia pracownika z urzędu do innej miejscowości przyznaje się poza dietami i zwrotem kosztów przejazdu na pokrycie wszystkich wydatków, połączonych z przeniesieniem, zasiłek w wysokości 2 miesięcznego zasadniczego uposażenia dla utrzymujących rodzinę i 1-miesięcznego — dla samotnych.

§ 93. Przy przeniesieniach na prośbę pracownika przyznanie w całości lub w części kosztów przeniesienia zależy od uznania dyrekcji monopolu.

§ 94. W razie pełnienia przez pracowników monopolów czynności służbowych poza granicami Państwa będą im przyznawane i wypłacane należności według zasad, mających zastosowanie do funkcjonarjuszów państwowych, przyczem dla ustalenia tych należności, grupy uposażenia pracowników monopolów odpowiadać będą stanowiskom funkcjonarjuszów państwowych, określonym w § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłem miejscem służbowem, oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 320) według następującej tabeli:

Grupy uposażenia, określone w § 75 rozporządzenia niniejszego		Stanowiska, określone w § 4 rozp. Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r.
„A" i „B"	. . . .	ust. (1) pkt. 1) lit. d)
1, 2 i 3	. . . .	„ „ „ e)
4 i 5	. . . .	„ „ „ f)
6 i 7	. . . .	„ „ „ g)
8 i 9	. . . .	„ „ „ h)
10	. . . .	„ „ „ i)
11, 12 i 13	. . . .	„ „ „ j)
14	. . . .	„ „ „ k)

Do należności, określonych w ustępie poprzedzającym, dyrekcja, a jeżeli to dotyczy dyrektorów i wicedyrektorów, Minister Skarbu może przyznawać w miarę uzasadnionej potrzeby odpowiednie dodatki, nieprzewyższające 100% tych należności.

§ 95. Pracownikowi, którego stałą siedzibą służbową jest zakład monopolu mieszczący się zagranicą, dyrekcja monopolu za zgodą Ministra Skarbu może przyznać poza uposażeniem zasadniczem dodatek, odpowiadający większym ewentualnie kosztom utrzymania, specjalnemu rodzajowi funkcyj lub też wydatkom reprezentacyjnym.

Część IV.

Przepisy emerytalne.

§ 96. Prawo do zaopatrzenia emerytalnego nabywa pracownik po upływie co najmniej 15 lat za-

liczalnych do wysługi emerytalnej w myśl postanowień § 105 w razie:

a) zwolnienia go ze służby na podstawie postanowień § 32,

b) zwolnienia go ze służby na własną prośbę w przypadkach:

1) trwałej niezdolności do służby,

2) ukończenia 60-ciu lat życia,

3) uzyskania prawa do pełnego zaopatrzenia emerytalnego i ukończenia 55-ciu lat życia,

c) w razie wydalenia go ze służby ze zmniejszeniem zaopatrzenia emerytalnego (§ 43 p. 3).

§ 97. Wyjątkowo nabywa pracownik prawo do zaopatrzenia emerytalnego:

1) po upływie 5 lat zaliczalnych do wysługi emerytalnej, w myśl postanowień § 105, jeżeli zwolnienie ze służby pracownika nastąpiło z powodu trwałej niezdolności do służby, spowodowanej kalectwem lub chorobą, nabytą bez własnej winy po wstąpieniu do służby,

2) bez względu na czas zaliczalny do wysługi emerytalnej wskutek trwałej niezdolności do służby z powodu:

a) nieszczęśliwego wypadku, wynikłego z powodu lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych,

b) działań wojennych w miejscu służbowego pobytu,

c) chorób zakaźnych, panujących epidemicznie w miejscu służbowego pobytu.

§ 98. Pracownikowi, który po upływie co najmniej 10 lat służby zaliczalnej do czasu służby w myśl postanowień § 7 stał się trwale niezdolny do służby, a ponadto utracił bez własnej winy trwale co najmniej 95% zdolności do zarobkowania, dolicza się przy wymiarze zaopatrzenia emerytalnego w granicach § 108 rozporządzenia niniejszego 10 lat do czasu służby, podlegającego normalnemu zaliczeniu do wysługi emerytalnej.

§ 99. Pracownikowi, który wskutek wypadków, wymienionych w pkt. 2 § 97, utracił również zdolność do pracy zarobkowej, wymierza się zaopatrzenie emerytalne według norm § 108, doliczając ponadto do wysługi emerytalnej w granicach tegoż paragrafu zależnie od stopnia utraty zdolności do zarobkowania:

przy utracie zdolności od 35% do 54% — 2 lata,
" " " " 55% " 74% — 4 "
" " " " 75% " 84% — 6 lat,
" " " " 85% " 94% — 8 "
" " " " 95% " 100% —10 "

W wyjątkowych przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, Minister Skarbu może pracownikom, o których mowa w ustępie 1, przyznać zaopatrzenie emerytalne w wymiarze wyższym od przewidzianego w tym ustępie aż do pełnego wymiaru zaopatrzenia emerytalnego (§ 108).

Doliczanie lat w myśl ustępów poprzedzających następuje pod warunkiem:

1- trwałej niezdolności do służby, spowodowanej przyczynami, wskazanemi w punkcie 2 § 97,

2- zgłoszenia wypadków w ciągu jednego roku.

W przypadkach, zasługujących na wyjątkowe uwzględnienie, a należycie usprawiedliwionych i udowodnionych, zgłoszenie może być przyjęte, jeżeli jednak nastąpiło nie później niż w 3 lata po zajściu wypadku.

§ 100. Trwała niezdolność do służby oraz niezdolność do zarobkowania w przypadkach, o których mowa w §§ 96, 97, 98 i 99, związek przyczynowy pomiędzy niezdolnością do służby lub zarobkowania a okolicznościami, wymienionemi w §§ 97 i 98, oraz stopień utraty zdolności do zarobkowania w przypadkach, wymienionych w § 99, mają być stwierdzone przez komisję lekarską, orzekającą na zlecenie dyrekcji właściwego monopolu.

Minister Skarbu ustanowi bądź jedną komisję lekarską dla wszystkich pracowników monopolów, bądź też oddzielne komisje lekarskie właściwe dla jednego lub więcej zakładów monopolowych.

W skład komisji wchodzić będą trzej lekarze, z których jeden pełnić będzie czynności przewodniczącego.

Orzeczenia komisji zapadają większością głosów i są ostateczne.

Minister Skarbu wyda instrukcję, normującą działalność komisji.

§ 101. Otrzymujący zaopatrzenie emerytalne pracownik, którego zwolnienie nastąpiło z powodu choroby lub trwałej niezdolności do służby, może być w ciągu lat 5, licząc od dnia zwolnienia, poddany zarządzeniem dyrekcji monopolu lub, jeżeli to dotyczy dyrektorów i wicedyrektorów monopolów, Ministra Skarbu badaniu komisji lekarskiej, a w razie stwierdzenia, że przestały istnieć okoliczności, które uzasadniały zwolnienie — powołany zpowrotem do służby.

§ 102. Zaopatrzenie emerytalne oraz pensje wdowie i sieroce przyznaje i wymierza dyrekcja tego monopolu, w którym pracownik ostatnio pracował, a jeżeli to dotyczy dyrektorów i wicedyrektorów monopolów — Minister Skarbu.

Przeciwko decyzji dyrekcji monopolu w sprawie zaopatrzenia emerytalnego lub pensji wdowiej i sierocej, służy prawo odwołania się do Ministra Skarbu w ciągu 30 dni, licząc od dnia doręczenia dekretu pensyjnego.

§ 103. Gdyby pracownikowi lub pozostałej po nim rodzinie oprócz zaopatrzenia przewidzianego rozporządzeniem niniejszem, służyło z innego tytułu prawo do zaopatrzenia, wypłacanego ze Skarbu Państwa lub instytucji państwowej, uprawiony ma prawo wyboru.

§ 104. Osoby, które podstępnie uzyskały zaopatrzenie emerytalne, pensję wdowią lub sierocą

lub wyższy wymiar tego zaopatrzenia lub pensji od przysługującego im na zasadzie niniejszego rozporządzenia, mogą być pozbawione orzeczeniem dyscyplinarnem prawa do dalszego pobierania tego zaopatrzenia, niezależnie od ewentualnej odpowiedzialności karno-sądowej i obowiązku wynagrodzenia szkody, wyrządzonej monopolom.

Postępowanie dyscyplinarne w tych przypadkach winno być przeprowadzone w trybie, przewidzianym w części II rozporządzenia niniejszego.

Z chwilą, gdy postępowanie dyscyplinarne zostało wszczęte, Minister Skarbu jest uprawniony do natychmiastowego zawieszenia w całości lub części zaopatrzenia emerytalnego do czasu uprawomocnienia się orzeczenia dyscyplinarnego.

W razie pozbawienia emeryta prawa do dalszego pobierania zaopatrzenia emerytalnego, mogą być do członków jego rodziny zastosowane postanowienia § 46 rozporządzenia niniejszego.

Kwoty nienależnie pobrane podlegają zwrotowi bez względu na to, czy wprowadzenie władzy w błąd było świadome i niezależnie od odpowiedzialności karno-sądowej.

§ 105. Do wysługi emerytalnej zalicza się:

1) czas służby zaliczonej w myśl § 7;

2) czas czynnej służby wojskowej z wyjątkiem okresów już zaliczonych na podstawie § 7 i z wyjątkiem służby obowiązkowej oraz lata czynnej działalności, zmierzającej do odzyskania niepodległości Państwa Polskiego, oraz okres odbywania kar, orzeczonych przez władze b. państw zaborczych za taką działalność.

Czas ten bądź okresy i lata zaliczane będą pracownikom monopolów do wysługi emerytalnej na tych samych zasadach i w tym samym trybie co funkcjonarjuszom państwowym;

3) te poprzedzające służbę w monopolach okresy służby państwowej, niezaliczone do czasu służby oraz okresy pracy w charakterze pracowników umysłowych, za które zostaną monopolom przekazane opłaty lub wkładki ubezpieczeniowe; zaliczalność tych okresów do wysługi emerytalnej unormują odrębne przepisy.

Pracownicy, którym w myśl § 7 zalicza się do czasu służby okresy służby państwowej o charakterze publiczno-prawnym, cywilnej lub zawodowej wojskowej, zachowują posiadane w tej służbie prawa zaliczalności do wysługi emerytalnej okresów państwowej służby kontraktowej oraz służby w byłych państwach zaborczych i okresów służby samorządowej oraz pracy zawodowej.

Okresy te podlegać będą zaliczeniu do wysługi emerytalnej przy zastosowaniu odpowiednich przepisów ustawy emerytalnej dla funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych w brzmieniu, obowiązującem w czasie zwalniania pracownika ze służby, podlegającej rozporządzeniu niniejszemu, lub też w czasie śmierci pracownika. Dla ustalenia, ile lat jest zaliczalnych ze służby w byłych państwach zaborczych i ze służby samorządowej oraz z pracy zawodowej, według przepisów ustawy emerytalnej dla funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych, czas służby w monopolach o charakterze publiczno-prawnym uważany będzie za czas stałej służby państwowej w rozumieniu ustawy o państwowej służbie cywilnej.

§ 106. Do wysługi emerytalnej dolicza się ponadto:

1) czas obowiązkowej służby wojskowej,

2) minimalny, określony właściwemi przepisami, czas studjów wyższych na jednym z wydziałów uniwersytetów lub w równorzędnym zakładzie naukowym, jeżeli czas studjów nie biegnie równolegle z czasem służby, zaliczalnym do emerytury i tylko w przypadku całkowitego zakończenia studjów przepisanemi egzaminami, jednakowoż w ilości nie wyższej niż 4 lata.

Wszystkie doliczenia, o których mowa w paragrafie niniejszym, mają wpływ tylko na wymiar, nie zaś na uzasadnienie roszczenia do zaopatrzenia emerytalnego.

§ 107. Przy ostatecznem obliczeniu lat wysługi emerytalnej, w myśl postanowień §§ 105 i 106, nie uwzględnia się części roku do 6 miesięcy włącznie, natomiast okres, przekraczający 6 miesięcy, liczy się jako pełny rok.

Postanowienie powyższe nie ma zastosowania przy obliczaniu wymienionego w §§ 96, 97 i 98 rozporządzenia niniejszego 15-letniego względnie 5-cio i 10-letniego okresu, uzasadniającego roszczenie do zaopatrzenia emerytalnego.

§ 108. Podstawa wymiaru zaopatrzenia emerytalnego pracowników monopolowych w grupie uposażenia „A" i „B" równa się podstawie wymiaru takiegoż zaopatrzenia funkcjonarjuszów państwowych w IV grupie uposażenia,

w grupie uposażenia 1, 2 i 3 — V gr. up. funkc. państw.,

w grupie uposażenia 4 i 5 — VI gr. up. funkc. państw.,

w grupie uposażenia 6 i 7 — VII gr. up. funkc. państw.,

w grupie uposażenia 8 i 9 — VIII gr. up. funkc. państw.,

w grupie uposażenia 10 — IX gr. up. funkc. państw.,

w grupie uposażenia 11 — X gr. up. funkc. państw.,

w grupie uposażenia 12 i 13 — XI gr. up. funkc. państw.,

w grupie uposażenia 14 — XII gr. up. funkc. państw.

Zaopatrzenie emerytalne wynosi po 15 latach zaliczalnych do wysługi emerytalnej — 40% i wzrasta za każdy następny rok o 3%, aż do 100% podstawy wymiaru, co stanowi pełny wymiar zaopatrzenia emerytalnego. W przypadkach, w których jest możliwe nabycie prawa do emerytury po krótszym okresie czasu niż 15 lat, zaopatrzenie emerytalne

wynosi do 10 lat zaliczalnych do wysługi emerytalnej włącznie 30% i wzrasta za każdy następny rok do 15 lat włącznie o 2% podstawy wymiaru.

§ 109. Prawo do pobierania zaopatrzenia emerytalnego rozpoczyna się od 1 dnia miesiąca następującego po zwolnieniu ze służby.

Zaopatrzenie emerytalne płatne jest miesięcznie zgóry.

§ 110. Prawo do zaopatrzenia emerytalnego gaśnie:

1) w razie śmierci emeryta,

2) gdy emeryt, powołany ponownie do służby, w myśl postanowień § 101, odmówi objęcia służby,

3) w przypadku nałożenia kary, określonej w § 39, oraz w razie pozbawienia emeryta orzeczeniem dyscyplinarnem prawa do zaopatrzenia emerytalnego.

W przypadku, wymienionym w punkcie 3, członkom rodziny emeryta przyznać można odpowiedni zasiłek przy analogicznem zastosowaniu § 46 rozporządzenia niniejszego.

§ 111. Prawo do zaopatrzenia emerytalnego nie przysługuje:

a) w razie przebywania emerytowanego pracownika dłużej niż pół roku poza granicami Państwa albo Wolnego Miasta Gdańska, jeżeli Minister Skarbu nie zezwoli na dalsze otrzymywanie zaopatrzenia emerytalnego zagranicą,

b) w razie utraty obywatelstwa polskiego z wyjątkiem równoczesnego przyjęcia obywatelstwa gdańskiego,

c) na czas otrzymywania zaopatrzenia z tytułu niezdolności do służby lub pracy na zasadzie innych ustaw, jeżeli świadczenia te płyną ze Skarbu Państwa lub instytucji państwowej; postanowienie to nie ma zastosowania do weteranów powstań narodowych oraz wdów i sierot po nich, o ile otrzymują zaopatrzenie na mocy ustawy z dnia 23 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 212),

d) po zastosowaniu przepisów § 130 niniejszego rozporządzenia na czas umieszczenia emerytowanego pracownika w zakładzie dla umysłowo-chorych.

Emerytowanym pracownikom monopolów, którzy w urzędach, instytucjach lub przedsiębiorstwach państwowych pozostają w publiczno-prawnym stosunku służbowym, zawiesza się wypłatę bieżących rat emerytury.

Emerytowani pracownicy, którzy zajmują jakiekolwiek płatne kontraktowe stanowisko w urzędzie, instytucji lub przedsiębiorstwie państwowem lub jakiekolwiek stanowisko w organizacji samorządu terytorjalnego lub gospodarczego, tudzież w instytucjach ubezpieczeń społecznych, oraz emerytowani pracownicy, którzy pobierają emeryturę z funduszów samorządu terytorjalnego lub gospodarczego lub instytucji ubezpieczeń społecznych, otrzymują tylko taką część przyznanego im na mocy rozporządzenia niniejszego zaopatrzenia emerytalnego, która wraz z wynagrodzeniem bądź zaopatrzeniem pobieranem z danego urzędu, instytucji, przedsiębiorstwa lub zakładu nie przewyższa 150% uposażenia, ostatnio pobieranego w służbie czynnej.

W przypadkach, przewidzianych w paragrafie niniejszym, wypłaca się zaopatrzenie emerytalne od dnia pierwszego miesiąca następującego po usunięciu przyczyn, wymienionych w tym paragrafie, nie wcześniej jednak niż od dnia pierwszego miesiąca, następującego po zgłoszeniu się o zaopatrzenie.

§ 112. Emerytowany pracownik monopolu, powołany ponownie z urzędu lub na własną prośbę do służby, podlegającej przepisom rozporządzenia niniejszego, traci prawo do poprzednio przyznanego mu zaopatrzenia emerytalnego. Przy ponownem rozwiązaniu stosunku służbowego wymierza mu się zaopatrzenie emerytalne według ostatnio otrzymywanego uposażenia, przyczem do wysługi emerytalnej, nabytej przed reaktywacją, dolicza się cały okres służby, odbytej po reaktywacji.

§ 113. Pracownik, zwolniony ze służby z urzędu na podstawie postanowień § 32 przed nabyciem prawa do emerytury, otrzymuje jednorazową odprawę w wysokości jednomiesięcznego uposażenia, określonego w § 75 za każdy pełny rok służby zaliczonej do czasu służby w myśl postanowień § 7, najwyżej jednak w wysokości sześciomiesięcznego uposażenia, określonego w § 75.

Prawo do odprawy nie służy, o ile pracownik bezpośrednio ze służby w monopolach przechodzi do służby w urzędach, instytucjach lub przedsiębiorstwach państwowych.

§ 114. Wdowy i sieroty (ślubne, uprawnione i uznane) po pracowniku zmarłym w czynnej służbie lub na emeryturze, mają prawo do pensji wdowiej lub sierocej, jeżeli mąż bądź ojciec lub matka nabył (a), w myśl przepisów §§ 96 — 99, prawo do zaopatrzenia emerytalnego.

W razie śmierci pracownika, w warunkach, określonych w punktach 1 i 2 § 97, pozostałej po nim wdowie i sierotom przysługuje również prawo do pensji wdowiej lub sierocej.

§ 115. Pensja wdowia wynosi połowę zaopatrzenia emerytalnego, które otrzymywał zmarły mąż, lub do którego miałby w chwili śmierci prawo. Pensja wdowia po pracowniku poległym lub zmarłym wskutek działań wojennych wynosi 50% pełnego wymiaru zaopatrzenia emerytalnego dla tej grupy uposażenia, którą posiadał zmarły mąż (§ 108).

§ 116. Prawo do pensji sierocej nabywają po ojcu dzieci ślubne, uprawnione i uznane. Pensja ta wynosi:

a) dla każdego dziecka, jeżeli wdowa żyje i ma prawo do pensji wdowiej — 1/4 część pensji wdowiej,

b) dla każdego dziecka, jeżeli wdowa nie żyje lub nie ma prawa do pensji wdowiej — 1/2 pensji wdowiej,

c) dla jedynej sieroty bez ojca i matki — 2/3 pensji wdowiej.

Jeżeli wdowa żyje i ma prawo do pensji wdowiej, lecz nie otrzymuje tej pensji z powodu otrzymywania zaopatrzenia emerytalnego ze Skarbu Państwa lub instytucji państwowej z tytułu własnej służby, sierotom służy prawo do pensji sierocej według postanowień punktu b) bądź c) paragrafu niniejszego.

§ 117. Prawo do pensji sierocej mogą nabyć dzieci ślubne, uprawnione i uznane również po matce. Jeżeli sierota nabyła prawo do pensji po ojcu i po matce, wypłaca się sierocie pensję wyższą.

Sierota ma prawo do otrzymywania pensji po matce za życia ojca w razie jego niezdolności do pracy i niemożności zapewnienia sierocie utrzymania.

Pensja sieroca po matce wynosi 1/4 część zaopatrzenia emerytalnego matki.

Łączna kwota pensyj sierocych nie może ani sama, ani wraz z pensją wdowią przekraczać wysokości zaopatrzenia emerytalnego, które otrzymywał, lub do którego miałby prawo w chwili śmierci ojciec. Gdyby suma pensyj sierocych albo sama, albo łącznie z pensją wdowią przewyższała wysokość zaopatrzenia emerytalnego, które zmarły ojciec pobierał lub do którego w chwili śmierci miałby prawo, należy zmniejszyć proporcjonalnie pensje sieroce.

§ 118. Żony i dzieci pracowników, powołanych do służby wojskowej na skutek mobilizacji, którzy zaginęli na terenie działań wojennych, otrzymują od dnia pierwszego miesiąca następującego po wstrzymaniu uposażenia tymczasową pensję w wysokości należnej im ewentualnie stałej pensji wdowiej lub sierocej. Gdy na podstawie towarzyszących zaginięciu okoliczności istnieje podejrzenie, że zachodzi wypadek dezercji, postanowienia paragrafu niniejszego nie mają zastosowania do czasu stwierdzenia, że wypadek dezercji nie zachodzi.

§ 119. W razie odnalezienia się zaginionego, potrąca się na rzecz monopolu przy wypłacie zaległego uposażenia kwotę, wypłacaną żonie i dzieciom tytułem tymczasowej pensji.

W razie nieodnalezienia się zaginionego w ciągu 3½ lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym podpisano preliminarja pokojowe, żona czy też dzieci powinny przed końcem tego terminu przedstawić orzeczenie sądowe, uznające zaginionego za zmarłego, lub stwierdzające, że fakt śmierci należy uważać za ustalony. W przeciwnym przypadku pensja tymczasowa zostaje wstrzymana.

Orzeczenie sądowe stanowi podstawę do przyznania pensji stałej.

§ 120. Wdowa nie ma prawa do pensji:

a) jeżeli małżeństwo zostało zawarte przez emeryta,

b) jeżeli wspólność małżeńska została sądownie rozdzielona bez obowiązku męża do utrzymania żony.

Dzieci, pozostałe z małżeństwa, zawartego przez emeryta, nie mają prawa do pensji sierocej; dzieci uznane korzystają z prawa do pensji sierocej tylko o tyle, o ile uznanie nastąpiło przed nabyciem prawa do emerytury przez uznającego.

§ 121. Prawo do otrzymywania pensji wdowiej i sierocej rozpoczyna się z pierwszym dniem miesiąca, następującego po tym miesiącu, za który zmarły pracownik (emeryt) otrzymał ostatnio należne uposażenie lub zaopatrzenie emerytalne.

Dla sierot, które przyszły na świat po tym terminie, prawo do pensji rozpoczyna się od pierwszego dnia miesiąca po urodzeniu.

Pensje wdowie i sieroce płatne są miesięcznie zgóry.

Jeżeli żądanie przyznania pensji wdowiej lub sierocej nie zostało zgłoszone w ciągu jednego roku od dnia śmierci męża bądź ojca lub matki, należy przyznać pensję wdowią lub sierocą od pierwszego dnia miesiąca po dniu zgłoszenia.

Dyrekcja Monopolu, za zgodą Ministra Skarbu lub, jeżeli to dotyczy wdów i sierot po dyrektorach i wicedyrektorach monopolów, — Minister Skarbu może przyznać pensję wdowią i sierocą od terminu, ustalonego w ustępie 1 paragrafu niniejszego, jeżeli osoby uprawnione wykażą, iż zaszły ważne okoliczności, które uniemożliwiły im wcześniejsze zgłoszenie żądania o zaopatrzenie.

§ 122. Prawo do pensji wdowiej lub sierocej gaśnie:

a) ze śmiercią wdowy lub sieroty z końcem miesiąca, w którym śmierć nastąpiła,

b) w razie ukończenia przez sierotę 18-go roku życia lub też wcześniejszego zawarcia związku małżeńskiego,

c) gdy wdowa lub sierota została przez sąd prawomocnie skazana za czyn karygodny, a skazanie pociągnęło za sobą utratę praw publicznych.

Sierotom, odbywającym studja w zakładach naukowych państwowych lub prywatnych z prawem publiczności, przyznaje się pensję sierocą po ukończeniu 18-go roku życia na każdy rok szkolny aż do ukończenia studjów, nie dłużej jednak niż do ukończenia 24-go roku życia.

W wyjątkowych, na szczególne uwzględnienie zasługujących przypadkach, może dyrekcja monopolu za zgodą Ministra Skarbu lub, jeżeli to dotyczy sierot po dyrektorach i wicedyrektorach monopolów, Minister Skarbu zezwolić na dalsze pobieranie, a przy niezdolności do pracy na przyznanie pensji sierocej także po ukończeniu 18 bądź 24-go roku życia.

§ 123. Prawo do otrzymywania pensji wdowiej lub sierocej nie służy:

a) w razie przebywania wdowy lub sieroty dłużej niż pół roku poza granicami Państwa, albo Wolnego Miasta Gdańska, jeżeli Minister Skarbu nie zezwoli na dalsze otrzymywanie pensji wdowiej lub sierocej,

b) w razie utraty obywatelstwa polskiego, z wyjątkiem równoczesnego przyjęcia obywatelstwa gdańskiego,

c) na czas otrzymywania zaopatrzenia z tytułu śmierci męża (ojca) na zasadzie innych ustaw, o ile świadczenia te płyną ze Skarbu Państwa; postanowienie to nie ma zastosowania do wdów po weteranach powstań narodowych, które otrzymują zaopatrzenie na mocy ustawy z dnia 23 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 212),

d) na czas zajmowania przez sierotę jakiegokolwiek stanowiska w służbie państwowej, instytucjach państwowych lub służbie samorządowej, do którego jest przywiązane stałe uposażenie,

e) na czas uwzględnienia sieroty przy wymiarze uposażenia funkcjonarjusza państwowego albo zawodowego wojskowego (ojczyma, matki, macochy).

W przypadkach, przewidzianych w paragrafie niniejszym, wypłaca się pensję wdowią lub sierocą od dnia pierwszego miesiąca następującego po usunięciu przyczyn, wymienionych w tym paragrafie, nie wcześniej jednak, niż od dnia pierwszego miesiąca, następującego po zgłoszeniu się o zaopatrzenie.

§ 124. Wdowa, która weszła ponownie w związek małżeński, otrzymuje na swoją prośbę wzamian za pobieraną pensję wdowią albo jednorazową odprawę, albo zachowuje prawo do pensji wdowiej na wypadek ponownego owdowienia.

Zgłoszenie o odprawę winno nastąpić w ciągu 3 miesięcy od dnia zawarcia ponownego małżeństwa.

Odprawa dla wdów w wieku do 45 lat życia wynosi 2-letnią, powyżej zaś tego wieku — jednoroczną kwotę pensji wdowiej.

Gdy wdowa nabędzie prawo do pensji wdowiej z ponownego małżeństwa, otrzymuje w razie ponownego owdowienia, o ile nie otrzymała odprawy po pierwszem owdowieniu, tę pensję wdowią, która jest wyższa, a jeżeli otrzymała odprawę — pensję wdowią, przysługującą z tytułu ponownego małżeństwa.

§ 125. W razie przyznania wdowie zaopatrzenia emerytalnego z tytułu własnej służby, może ona otrzymać tylko jedno zaopatrzenie według swego wyboru.

§ 126. Wdowa po pracowniku, zmarłym w czynnej służbie, nie mająca praw do pensji wdowiej, otrzymuje jednorazową odprawę w wysokości połowy kwoty rocznego uposażenia, służącego za podstawę wymiaru zaopatrzenia emerytalnego zmarłego męża. W tej samej wysokości otrzymują odprawę sieroty bez ojca i matki w wieku poniżej 18 lat po ojcu czy też matce, o ile ci nie nabyli prawa do emerytury z tem ograniczeniem, że jednocześnie można otrzymać tylko jedną odprawę. W wyjątkowych, na szczególne uwzględnienie zasługujących przypadkach, może dyrekcja monopolu za zgodą Ministra Skarbu lub, jeżeli to dotyczy sierot po dyrektorach i wicedyrektorach monopolów, Minister Skarbu przyznać odprawę sierotom także po ukończeniu 18-go roku życia.

Sierotom z różnych małżeństw tego samego pracownika wypłaca się odprawę tylko wtedy, jeżeli wdowa nie skorzystała z tego prawa, albo z prawa tego zrezygnowała na rzecz sierot.

§ 127. W razie śmierci pracownika w czynnej służbie lub na emeryturze, należy się wdowie, która pozostawała z nim we wspólności małżeńskiej, niezależnie od pensji wdowiej lub odprawy, pośmiertne w wysokości 3-miesięcznego uposażenia, pobieranego ostatnio przez zmarłego, w myśl § 75.

Pośmiertne należy się w tej samej wysokości wdowcowi, który ze zmarłą pracowniczką monopolu pozostawał we wspólności małżeńskiej.

W braku wdowy (wdowca) uprawnionej(ego) do pośmiertnego, należy się pośmiertne w tej samej wysokości niepodzielnie dzieciom ślubnym, uprawnionym, uznanym i pasierbom zmarłego, o ile zmarły je utrzymywał. W braku wyżej wymienionych członków rodziny, zwraca się udowodnione koszty leczenia i pogrzebu do wysokości pośmiertnego innym krewnym lub osobom postronnym.

§ 128. Pracownik, z którym rozwiązano stosunek służbowy z przyznaniem mu zaopatrzenia emerytalnego, ma prawo do zwrotu kosztów jednorazowego przesiedlenia się z rodziną z ostatniego miejsca służbowego do przyszłego miejsca zamieszkania w kraju lub na obszarze W. M. Gdańska, według przepisów, normujących sprawę należności za przeniesienie z urzędu w służbie czynnej.

Z powyższego prawa przesiedlenia się można skorzystać w ciągu roku, licząc od dnia zwolnienia ze służby pracownika.

W wyjątkowych, na szczególne uwzględnienie zasługujących przypadkach, dyrekcja monopolu lub, jeżeli to dotyczy dyrektorów i wicedyrektorów, Minister Skarbu może przyznawać zwrot kosztów jednorazowego przesiedlenia w razie, gdy przesiedlenie nastąpiło po upływie roku od dnia zwolnienia ze służby, a zaszły okoliczności, które uzasadniają niedotrzymanie wskazanego w ustępie poprzedzającym terminu przesiedlenia.

§ 129. Wdowie i sierotom po pracowniku zmarłym w służbie czynnej przysługuje prawo do zwrotu kosztów jednorazowego przesiedlenia się po śmierci pracownika na zasadach analogicznych do wymienionych w § 128.

§ 130. Emerytowany pracownik monopolu psychicznie chory, nie mający prócz emerytury innych źródeł utrzymania, może być na wniosek odnośnego opiekuna, za zgodą Ministra Skarbu, umieszczony i leczony na koszt monopolu w zakładzie dla umysłowo chorych, przyczem przez cały czas przebywania w takim zakładzie wstrzymuje się wypłatę zaopatrzenia emerytalnego. Żonie i dzieciom takiego emeryta przysługuje za czas jego pobytu w takim zakładzie prawo do pensji wdowiej bądź sierocej.

§ 131. Zaopatrzenie emerytalne oraz pensje wdowie i sierocie przyznaje się i oblicza na podstawie danych, zawartych w aktach osobowych pracownika i popartych bądź oryginalnemi dokumentami, bądź też uwierzytelnionemi odpisami takich dokumentów.

Jeżeli pracownik albo wdowa lub sierota roszczą sobie prawo do zaopatrzenia emerytalnego bądź pensji wdowiej lub sierocej w wyższym wymiarze, aniżeli to wynika z danych, zawartych w aktach osobowych pracownika, powinni udowodnić swe żądanie dokumentami.

Część V.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 132. Pracownicy monopolów posiadający grupy uposażenia przyznane im na podstawie poprzednich przepisów (rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 13 stycznia 1933 r. w brzmieniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 stycznia 1934 r. — Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 77), a oznaczone cyframi rzymskiemi otrzymują grupy uposażenia wymienione w § 75 niniejszego rozporządzenia, a oznaczone temi samemi cyframi arabskiemi.

§ 133. Pracownicy, którzy pozostawali na służbie w monopolu w dniu 1 lutego 1933 r. i uzyskają na podstawie § 7 zaliczenie do czasu służby okresów służby kontraktowej, o której mowa w ust. 1 p. 2 lit. a) tego paragrafu, obowiązani będą do wniesienia opłat, o których mowa w ustępie 3 § 7 tylko za zaliczoną do czasu służby służbę kontraktową, pełnioną przed dniem 1 stycznia 1928 r.; zaliczenie służby kontraktowej pełnionej od dnia 1 stycznia 1928 r. nie wymaga wnoszenia tych opłat.

Przepisy ustępu poprzedzającego mają analogiczne zastosowanie i co do zaliczania pracownikom Państwowego Monopolu Spirytusowego do czasu służby i wysługi emerytalnej czasu służby kontraktowej pełnionej w Państwowym Monopolu Spirytusowym bezpośrednio przed zawiązaniem z nimi stosunku służbowego, opartego na przepisach rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 maja 1930 r. o stosunku służbowym pracowników Państwowego Monopolu Spirytusowego (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 363).

Warunek uiszczenia opłaty, przewidzianej w ust. 1 paragrafu niniejszego, nie dotyczy tych pracowników Państwowego Monopolu Spirytusowego, którzy uiścili we właściwym czasie opłaty, przewidziane w ust. 4 § 158 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 maja 1930 r. o stosunku służbowym pracowników Państwowego Monopolu Spirytusowego.

§ 134. Pracownikom, mianowanym na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 maja 1930 r. o stosunku służbowym pracowników Państwowego Monopolu Spirytusowego (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 363), którzy w dniu wejścia w życie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 28) pozostawali na służbie w Państwowym Monopolu Spirytusowym, zalicza się do czasu służby lata służby pełnionej w Państwowym Monopolu Spirytusowym wraz z czasem służby lub pracy zawodowej, zaliczonej do wysługi emerytalnej na podstawie powołanego rozporządzenia z dnia 17 maja 1930 r.

Pracownikom Państwowego Monopolu Spirytusowego, którzy pozostawali na służbie w b. rosyjskim zarządzie głównym dochodów niestałych i skarbowej sprzedaży trunków w charakterze pracowników kontraktowych, może Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego za zgodą Ministra Skarbu zaliczyć cały czas służby, spędzonej w powyższym zarządzie, do wysługi emerytalnej.

Pracownikom, którzy w byłych państwach zaborczych pełnili służbę kontraktową w zakładach monopolu tytoniowego lub solnego i na mocy zawartych umów mieli zapewnioną policzalność okresów tej służby do emerytury, dyrekcje monopolów mogą za zgodą Ministra Skarbu zaliczyć te okresy do wysługi emerytalnej.

§ 135. Emeryci oraz wdowy i sieroty, którym zaopatrzenie emerytalne (pensje wdowie i sieroce) zostało przyznane przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego, otrzymywać będą nadal to zaopatrzenie bądź pensje wdowie lub sieroce w wymiarze, ustalonym na podstawie przepisów, obowiązujących w chwili wymierzenia im tego zaopatrzenia (pensji wdowiej i sierocej).

Zaopatrzenie emerytalne (pensje wdowie i sieroce) dla pracowników monopolowych zwolnionych lub zmarłych przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego, jako też dla wdów i sierot po tych pracownikach, będzie wymierzone na zasadzie przepisów, obowiązujących w chwili zwolnienia lub śmierci.

§ 136. Pracownicy, którzy w dniu wejścia w życie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 28) pozostawali na służbie w Państwowym Monopolu Spirytusowym i posiadali co najmniej 10 lat służby zaliczalnych do wysługi emerytalnej na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 maja 1930 r. o stosunku służbowym pracowników Państwowego Monopolu Spirytusowego, a z którymi rozwiązany zostanie stosunek służbowy przed osiągnięciem przez nich wysługi emerytalnej, wymaganej na zasadzie § 96 rozporządzenia niniejszego, uzyskują prawo do zaopatrzenia emerytalnego według zasad, przewidzianych w § 108 rozporządzenia niniejszego, od pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu ukończenia przez byłego pracownika Państwowego Monopolu Spirytusowego 60 roku życia w przypadkach, gdy były pracownik Państwowego Monopolu Spirytusowego nie uzyskał z tytułu swej późniejszej służby lub pracy, pełnionej po rozwiązaniu z nim stosunku służbowego, jakiegokolwiek innego zaopatrzenia oraz, gdy za tego byłego pracownika nie przekazano z Państwowego Monopolu Spirytusowego wkładek ubezpieczeniowych.

W przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, pracownikom, którzy w dniu wejścia w życie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 28) pozostawali na służbie w Państwowym Monopolu Spirytusowym i posiadali co najmniej 10 lat służby zaliczalnej do wysługi emerytalnej na podstawie rozporządze-

nia Ministra Skarbu z dnia 17 maja 1930 r. o stosunku służbowym pracowników Państwowego Monopolu Spirytusowego, w razie rozwiązania z nimi stosunku służbowego przed osiągnięciem wysługi emerytalnej, wymaganej na zasadzie § 96 rozporządzenia niniejszego, może być przyznane zaopatrzenie emerytalne przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego za zgodą Ministra Skarbu.

Pracownikom, o których mowa w ust. 2, zaopatrzenie emerytalne zostanie wymierzone według zasad, przewidzianych w § 108 rozporządzenia niniejszego.

Wdowy i sieroty po pracownikach, wymienionych w ust. 2, mają prawo do pensyj wdowich i sierocych w wysokości określonej §§ 115 bądź 116 według zasad, przewidzianych w § 108 rozporządzenia niniejszego.

§ 137. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z chwilą wejścia w życie rozporządzenia niniejszego traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 13 stycznia 1933 r. o stosunku służbowym, uposażeniu i zaopatrzeniu emerytalnem pracowników „Polskiego Monopolu Tytoniowego", „Państwowego Monopolu Spirytusowego" i „Polskiego Monopolu Solnego" (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 28), w brzmieniu nadanem mu rozporządzeniami Ministra Skarbu z dnia 26 lipca 1933 r. w sprawie uchylenia przepisów o zwrocie opłat szkolnych za dzieci pracowników „Polskiego Monopolu Tytoniowego", „Państwowego Monopolu Spirytusowego" i „Polskiego Monopolu Solnego" (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 466) i z dnia 27 stycznia 1934 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 77).

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 26 kwietnia 1935 r. Nr. 31, poz. 228).

279.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 kwietnia 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o częściowej zmianie taryfy celnej wywozowej.

Na podstawie art. 13 ust. 5 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Uwaga 2 do grupy II taryfy celnej wywozowej, zawartej w załączniku do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 października 1934 r. o ustanowieniu taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 873) otrzymuje brzmienie następujące:

„2. Drewno olszowe, wymienione w poz. 15, wywożone w okresie do dnia 31 sierpnia 1935 r. włącznie — za pozwoleniem Ministra Skarbu 0,80".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 26 kwietnia 1935 r. Nr. 31, poz. 229).

280.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 13 kwietnia 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie poboru scalonego podatku przemysłowego od obrotów piwem, napojami winnemi, wódkami gatunkowemi, octem, kwasem octowym i drożdżami.

Na podstawie art. 37 ust. 3 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716) zarządzam co następuje:

§ 1. Począwszy od dnia 1 maja 1935 r. wprowadza się pobór scalonego podatku przemysłowego od artykułów, wymienionych w tabeli, załączonej do rozporządzenia niniejszego.

§ 2. (1) Do opłacania scalonego podatku przemysłowego od obrotu artykułami, wymienionemi w § 1, obowiązani są:

1) od artykułów, wyprodukowanych na obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem octu spirytusowego — producenci, t. j. przedsiębiorstwa produkujące wspomniane artykuły;

2) od artykułów, sprowadzanych na obszar Rzeczypospolitej, — osoby opłacające od tych artykułów cło, podatek spożywczy lub opłatę monopolową.

(2) Obowiązek opłacania scalonego podatku przemysłowego od octu spirytusowego ciąży na Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

(3) Za producenta uważa się również osoby, wytwarzające artykuły (§ 1) z cudzych materjałów na rachunek osób trzecich.

§ 3. (1) Stawki scalonego podatku przemysłowego dla każdego rodzaju artykułów podane są w tabeli, załączonej do rozporządzenia niniejszego.

(2) Scalony podatek oblicza się:

1) od artykułów, wyprodukowanych na obszarze Rzeczypospolitej, z wyjątkiem octu spirytusowego, — od obrotu, osiągniętego przez zakłady produkujące, a ustalonego w myśl art. 5 p. 7 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P.

z 1934 r. Nr. 76, poz. 716); nie dolicza się do obrotu podatków konsumcyjnych, pobieranych od towarów, produkowanych przez te zakłady (art. 5 ustęp trzeci ustawy o państwowym podatku przemysłowym — Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716 i § 32 ustęp pierwszy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 września 1934 r. — Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 770);

2) od octu spirytusowego — od sumy uiszczonej lub należnej Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego za spirytus, wydawany do wyrobu octu wytwórniom octu spirytusowego;

3) od artykułów, sprowadzanych na obszar Rzeczypospolitej, — od 100 kg wagi tych artykułów łącznie z wagą naczynia lub innego bezpośredniego opakowania z wyjątkiem kwasu octowego, który podlega opodatkowaniu od wagi netto;

4) od artykułów, wytworzonych na obszarze Rzeczypospolitej na rachunek osób trzecich, — od całkowitej wartości sprzedażnej tych artykułów.

§ 4. (1) Do stawek scalonego podatku przemysłowego (§ 3) dolicza się 15% dodatek w myśl ustawy z dnia 26 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 127) oraz dodatek na rzecz związków samorządowych w wysokości jednej czwartej części scalonego podatku.

(2) Nadto w przedsiębiorstwach kategorji I — V świadectw przemysłowych (Cz. II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym—Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716) dolicza się do części scalonego podatku przemysłowego w wysokości 1,5% dodatek 10%-owy w myśl rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o poborze 10% dodatku do państwowego podatku gruntowego i przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 612) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 września 1934 r. o przedłużeniu poboru 10% dodatku do państwowego podatku gruntowego i przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 788).

§ 5. (1) Scalony podatek przemysłowy obejmuje przy artykułach, wyprodukowanych na obszarze Rzeczypospolitej, wszystkie fazy obrotu artykułami, wymienionemi w § 1, w stanie nieprzerobionym od producenta do konsumenta, przy artykułach zaś przywożonych z poza granicy celnej, lub z obszaru W. M. Gdańska, — wszystkie fazy obrotu w stanie nieprzerobionym do konsumenta.

(2) Za konsumenta uważa się osobę, która nabyty artykuł przerabia lub zużywa. Nie uważa się za przerób uszlachetnionego w rozlewniach rozlewu kwasu octowego oraz rozlewu octu winnego i spirytusowego pod warunkiem ujawnienia przez rozlewnię dostawcy kwasu octowego lub octu.

(3) Przedsiębiorstwa handlowe (cz. II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716) nie opłacają oddzielnie podatku przemysłowego od obrotu, przypadającego od obrotów, uzyskanych przy sprzedaży artykułów, wymienionych w § 1, w stanie nieprzerobionym, od których to obrotów został opłacony scalony podatek przemysłowy.

§ 6. (1) Przedsiębiorstwa, znajdujące się na obszarze Rzeczypospolitej i produkujące artykuły, wymienione w § 1, z wyjątkiem przedsiębiorstw produkujących ocet spirytusowy, obowiązane są do wpłacania scalonego podatku przemysłowego w trybie i terminach, przewidzianych dla podatku przemysłowego od obrotu w ustawie o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716), w Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 39, poz. 346) oraz rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 19 września 1934 r. o wykonaniu Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 821).

(2) Przedsiębiorstwa te obowiązane są do opłacania zaliczek na podatek przemysłowy od obrotu, określonych w art. 36 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716), według stawek, wymienionych w tabeli, załączonej do rozporządzenia niniejszego, w terminach, przewidzianych w art. 36 ustawy o państwowym podatku przemysłowym oraz w § 82 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 821).

(3) Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego (§ 2 ust. 2) uprawniona jest do doliczania scalonego podatku przemysłowego od octu spirytusowego do cen, przypadających za spirytus, wydawany do wyrobu octu wytwórniom octu spirytusowego. Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego wpłaca scalony podatek przemysłowy od octu spirytusowego do kasy 1 Urzędu Skarbowego w Warszawie do dnia 10 każdego miesiąca (począwszy od czerwca 1935 r.) w wysokości, przypadającej od spirytusu, wydanego w poprzednim miesiącu do wyrobu octu spirytusowego. Ostateczny obrachunek należności z tytułu scalonego podatku przemysłowego od octu spirytusowego w ciągu okresu budżetowego (od 1 kwietnia do 31 marca) oraz wyrównanie różnicy podatku następuje w ciągu 2 miesięcy po upływie okresu budżetowego. I Urząd Skarbowy w Warszawie otworzy w księdze bierczej podatku przemysłowego specjalne konto dla księgowania scalonego podatku przemysłowego od octu spirytusowego, wpłacanego przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego. Izba Skarbowa Grodzka w Warszawie uprawniona jest do przeprowadzania kontroli nad prawidłowem obliczaniem oraz terminowem wpłacaniem scalonego podatku przemysłowego od octu spirytusowego, przypadającego w myśl przepisów rozporządzenia niniejszego.

(4) Przy przywozie artykułów, wymienionych w § 1, z poza granicy celnej scalony podatek pobiera się w urzędach celnych przy zastosowaniu przepisów celnych równocześnie z należnościami celnemi, a przy wwozie wspomnianych artykułów przez urzędy celne położone na obszarze W. M. Gdańska, względnie przy wwozie tychże artykułów z obszaru W. M. Gdańska — w urzędzie przekazowo-odbiorczym na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej—równocześnie z należnościami celnemi, podatkiem spożywczym lub opłatą monopolową.

§ 7. Krajowe przedsiębiorstwa przemysłowe (fabryki wódek, rozlewnie octu i t. p.) zwolnione są od obowiązku opłacania scalonego podatku przemysłowego przy przywozie (§ 6 ust. 4) od następujących artykułów, sprowadzanych w beczkach:

1) araku, rumu, destylatów winnych lub innych destylatów albo półfabrykatów wódczanych — do przerobu na wódki gatunkowe,
2) wina kwaśnego do wyrobu octu,
3) wina skażonego do wyrobu winiaku (koniaku).

§ 8. Winni uszczuplenia podatku pobieranego przy przywozie artykułów, wymienionych w § 1, z poza granicy celnej, względnie przy wwozie tych artykułów z obszaru W. M. Gdańska, podlegają karze w myśl przepisów, zawartych w art. 41 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716).

§ 9. (1) Od artykułów, wymienionych w tabeli, załączonej do rozporządzenia niniejszego, a znajdujących się w dniu 1 maja 1935 r. na składzie w przedsiębiorstwach sprzedaży, będzie pobrany scalony podatek przemysłowy jednorazowo.

(2) Przedsiębiorstwa sprzedaży złożą właściwej władzy wymiarowej I instancji (urzędowi skarbowemu, izbie skarbowej) w terminie do dnia 15 maja 1935 r. wykaz artykułów, wymienionych w § 1, a posiadanych na składzie w dniu 1 maja 1935 r.

(3) Władze wymiarowe obliczą przypadający od tych artykułów scalony podatek przemysłowy, przyjmując za podstawę wartość sprzedażną artykułów oraz następujące stawki podatkowe:

2% — w przedsiębiorstwach handlu towarowego ze sprzedażą hurtową zarówno prowadzących prawidłowe księgi handlowe, jak i nieprowadzących tych ksiąg;

1% — w pozostałych przedsiębiorstwach handlu towarowego, nieprowadzących prawidłowych ksiąg handlowych;

0,75% — w pozostałych przedsiębiorstwach handlu towarowego, prowadzących prawidłowe księgi handlowe;

2% — w przedsiębiorstwach gastronomicznych.

(4) Do scalonego podatku przemysłowego, obliczonego według powyższych stawek, dolicza się:

1) 15% dodatek w myśl ustawy z dnia 26 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 127),
2) dodatek na rzecz związków samorządowych — w wysokości ustalonej przez właściwe związki samorządowe.

(5) Za przedsiębiorstwa ze sprzedażą hurtową uważa się przedsiębiorstwa, które za rok 1934 osiągnęły co najmniej 50% obrotu ze sprzedaży hurtowej artykułów, wymienionych w § 1, w rozumieniu art. 7 ust. 5 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z r. 1934 Nr. 76, poz. 716).

(6) Ustalenie wartości sprzedażnej artykułów, wymienionych w § 1, dokonają władze wymiarowe bądź na podstawie prawidłowych ksiąg handlowych przedsiębiorstwa, bądź też, jeżeli w przedsiębiorstwie nie są prowadzone prawidłowe księgi handlowe, na podstawie oceny biegłych (art. 76 § 3 Ordynacji Podatkowej — Dz. U. R. P. z r. 1934 Nr. 39, poz. 346).

(7) O obliczeniu podatku władze wymiarowe zawiadomią płatników zapomocą orzeczenia w formie nakazu płatniczego. Wymierzony podatek płatny jest w terminie do dnia 15 czerwca 1935 r. Od wymiaru podatku służy płatnikom prawo odwołania w trybie i terminie przewidzianym w Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. z r. 1934 Nr. 39, poz. 346).

(8) Niewpłacone w terminie kwoty scalonego podatku, płatnego jednorazowo, podlegają przymusowemu ściągnięciu wraz z odsetkami i kosztami egzekucyjnemi.

§ 10. (1) Od obrotów, uzyskanych ze sprzedaży artykułów, wymienionych w tabeli, załączonej do rozporządzenia niniejszego, w okresie od 1 stycznia do 30 kwietnia 1935 r. włącznie, będzie pobrany podatek przemysłowy od obrotu na zasadach ogólnych.

(2) Przedsiębiorstwa sprzedaży artykułów, wymienionych w tabeli, załączonej do rozporządzenia niniejszego, obowiązane są do uiszczenia w pełnej wysokości zaliczki na podatek przemysłowy (art. 36 ustawy o państwowym podatku przemysłowym — Dz. U. R. P. z r. 1934 Nr. 76, poz. 716) za miesiące: styczeń, luty, marzec i kwiecień 1935 r., względnie za I kwartał 1935 r. Obowiązek uiszczania zaliczek za następne okresy 1935 r. ustaje.

§ 11. Obroty, osiągnięte z eksportu artykułów, wymienionych w tabeli, załączonej do rozporządzenia niniejszego, wolne są od scalonego podatku przemysłowego w myśl przepisów art. 3 p. 15 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z r. 1934 Nr. 76, poz. 716).

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1935 r.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 26 kwietnia 1935 r. Nr. 31, poz. 230).

Załącznik do §§ 1 i 3 rozp. Min. Skarbu z dnia 13 kwietnia 1935 r. (poz. 280).

TABELA
zawierająca wykaz artykułów podlegających scalonemu podatkowi przemysłowemu oraz stawki tego podatku.

Nr. porządkowy	NAZWA ARTYKUŁU	Pozycja taryfy celnej	STAWKA PODATKU: od artykułów wyprodukowanych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej	STAWKA PODATKU: od artykułów sprowadzonych na obszar Rzeczypospolitej Polskiej
			%% od przychodu brutto (§ 3 ust. (2) pkt. 1) 2) i 4) rozp.)	od 100 kg wagi łącznie z wagą naczynia lub bezpośredniego opakowania (§ 3 ust. (2) pkt. 3 rozp.)
1	Piwo pełne	272 p. 1 i 2	4%	8 zł
2	Piwo dubeltowe	272 p. 1 i 2	4%	12 „
3	Piwo mocne	272 p. 1 i 2	4%	16 „
4	Miód sycony (do picia)	273 p. 1 i 2	4,2%	16 „
5	Arak i rum	276 p. 1 i 2	4,2%	84 „
6	Likier	277 p. 1 i 2	4,2%	124 „
7	Koniak i destylaty winne . . .	278 p. 1 i 2	4,2%	105 „
8	Inne wódki gatunkowe, destylaty i nalewki oraz wyroby ze spirytusu owocowego i pejsachowego	277 p. 1 i 2	4,2%	96 „
9	Wino gronowe i rodzynkowe, zawierające do 16% alkoholu. .	280 p. 1	4,2%	20 „
10	Wino gronowe i rodzynkowe, zawierające ponad 16% alkoholu	280 p. 2	4,2%	50 „
11	Wino owocowe	281 p. 1, 2 i 3	3%	9 „
12	Wino musujące i gazowane gronowe	282 p. 2	4,2%	124 „
13	Wino musujące i gazowane owocowe	282 p. 2	3%	45 „
14	Wino sztuczne	281 p. 1, 2 i 3	4,2%	12 „
15	Moszcz winny	280 p. 1 i 2	4,2%	12 „
16	Moszcz owocowy	281 p. 1, 2 i 3	3%	9 „
17	Ocet spirytusowy	283 p. 1 i 2	7% od sumy uiszczonej lub należnej Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego za spirytus wydawany do wyrobu octu wytwórniom octu spirytusowego (§ 3 ust. (2) pkt. 2 rozp.)	3 „
18	Ocet winny	283 p. 1 i 2	3%	3 „
19	Kwas octowy do celów spożywczych	332 p. 1 lit. b	4,4%	13 „ od wagi netto
20	Ocet z kwasu octowego	283 p. 1 i 2	zwolniony	3 „
21	Drożdże piekarniane	284 p. 2	4,75%	19 „

281.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 kwietnia 1935 r.

w sprawie wykonania ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o opodatkowaniu tłuszczów, wydane co do §§ 13 — 17, 24 — 31 i 45 — 47 w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Na podstawie art. 2, 5, 6, 7, 12, 13, 14, 15, 23 i 24 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o opodatkowaniu tłuszczów (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 130) zarządza się co następuje:

Postanowienia ogólne.

§ 1. 1) Artykuły, wymienione w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia, oznaczają postanowienia ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o opodatkowaniu tłuszczów (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 130); ustawa ta będzie oznaczana w rozporządzeniu niniejszem nazwą „ustawa o opodatkowaniu tłuszczów".

2) Paragrafy, wymienione w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia, oznaczają przepisy rozporządzenia niniejszego.

3) Skróty oznaczają:

a) „izba skarbowa" — również Urząd Wojewódzki Śląski (Wydział Skarbowy) w Katowicach,

b) „urząd skarbowy" — urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych,

c) „wytwórnia" — wytwórnia tłuszczów,

d) „tłuszcze" — produkty podlegające opodatkowaniu w myśl art. 2 i 3 ustawy o opodatkowaniu tłuszczów.

§ 2. Od wydanych w pierwszej instancji orzeczeń władzy skarbowej można wnieść odwołanie do władzy bezpośrednio wyższej, której decyzja w administracyjnym toku instancyj jest ostateczna. Odwołanie powinno być wniesione za pośrednictwem władzy, która wydała orzeczenie, w ciągu 14 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu orzeczenia.

§ 3. Rokiem obrachunkowym dla wytwórni jest rok kalendarzowy.

Oznaczenie zawartości wolnych kwasów tłuszczowych.

§ 4. Normy zawartości wolnych kwasów tłuszczowych, podane w art. 2, oznaczają procentową zawartość tych kwasów w obliczeniu na kwas olejowy.

Wywóz tłuszczów zagranicę.

§ 5. Tłuszcze wywiezione zagranicę lub na obszar W. M. Gdańska wolne są od podatku pod warunkiem zachowania następującego trybu postępowania:

1) Przedsiębiorca wytwórni obowiązany jest zgłosić wywóz tłuszczów zagranicę rejonowi kontroli skarbowej lub urzędnikowi kontroli skarbowej, pełniącemu stały nadzór nad wytwórnią, oraz wręczyć jednocześnie sporządzone według wzoru Nr. 7 świadectwo przewozowe i wtórnik tegoż.

2) Urzędnik kontroli skarbowej:

a) sprawdza zgodność świadectwa przewozowego i jego wtórnika ze stanem przesyłki,

b) nakłada—w razie dodatniego wyniku sprawdzenia — na opakowania lub środki przewozowe zamknięcia urzędowe w sposób uniemożliwiający dostęp do tłuszczów bez naruszenia tych zamknięć,

c) zaznacza na świadectwie przewozowem i jego wtórniku ilość nałożonych plomb urzędowych oraz ich znaki i numery, jak również znaki i numery środków przewozowych,

d) zwraca świadectwo przewozowe przedsiębiorcy wytwórni, a wtórnik świadectwa przesyła niezwłocznie listem poleconym do wyjściowego urzędu celnego.

3) Przedsiębiorca wytwórni — po zapisaniu wywożonych tłuszczów do ksiąg obrachunkowych na rozchód — dołącza świadectwo przewozowe do kolejowego listu przewozowego i wysyła przesyłkę do wyjściowego urzędu celnego.

§ 6. 1) Po przybyciu przesyłki tłuszczów do wyjściowego urzędu celnego, urząd ten:

a) sprawdza zgodność świadectwa przewozowego dołączonego do kolejowego listu przewozowego z wtórnikiem tegoż świadectwa otrzymanym drogą pocztową,

b) sprawdza całość środków przewozowych i stan zamknięć urzędowych; jeżeli przytem zawartość przesyłki nie wzbudza żadnych wątpliwości, urząd celny ogranicza się do zbadania nałożonych zamknięć urzędowych; w razie stwierdzenia naruszenia zamknięcia urzędowego urząd bada ściśle zawartość przesyłki tłuszczów,

c) wypisuje na świadectwie przewozowem i jego wtórniku wynik i datę odprawy oraz odprawia przesyłkę zagranicę, przyjmując świadectwo przewozowe za deklarację wywozową, a przesyłkę wpisuje do rejestru wywozu,

d) pozostawia u siebie świadectwo przewozowe, a jego wtórnik zwraca organowi skarbowemu, który go nadesłał; organ ten zwraca wtórnik świadectwa przewozowego wytwórni, jako dowód rozchodu tłuszczów bez opłaty podatku.

2) W razie stwierdzenia przy odprawie, że podana w świadectwie przewozowem i jego wtórniku ilość wywożonych tłuszczów jest niezgodna ze stanem przesyłki — urząd celny, nie poświadczając świadectwa przewozowego ani wtórnika, sporządza w dwóch egzemplarzach protokół, w którym opisuje stan opakowania i zamknięć urzędowych oraz znalezioną ilość tłuszczów. Obydwa egzemplarze protokółu oraz świadectwo przewozowe i wtórnik tegoż

przesyła urząd celny do urzędu skarbowego miejsca wysłania, a przesyłkę z tłuszczami odprawia zagranicę, wpisując ją do rejestru wywozu.

3) Po otrzymaniu wymienionego w ustępie poprzedzającym protokółu urząd skarbowy przeprowadza odpowiednie dochodzenia i niezależnie od ewentualnego wdrożenia postępowania karno-skarbowego wymierza wytwórni odpowiednią kwotę podatku.

4) Jeżeli przesyłka tłuszczów nie nadejdzie do urzędu celnego w ciągu miesiąca od daty odbioru wtórnika świadectwa przewozowego, urząd ten zwraca wtórnik urzędowi skarbowemu miejsca wysłania celem przeprowadzenia dochodzeń. Gdyby przedsiębiorca wytwórni nie udowodnił, że przesyłka wyszła zagranicę lub na obszar W. M. Gdańska, urząd skarbowy wymierza podatek od odpowiedniej ilości tłuszczów. W tym przypadku przedsiębiorca wytwórni powinien skreślić w księgach obrachunkowych odpowiednią pozycję tłuszczów z rubryki wywozu zagranicę i zapisać ją w rubryce rozchodu tłuszczów za opłatą podatku.

5) Przesyłki tłuszczów, wywożonych na obszar W. M. Gdańska, podlegają postępowaniu przekazowemu stosownie do umowy polsko-gdańskiej z dnia 24 października 1921 r., zatwierdzonej ustawą z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 16, poz. 139).

Przerób tłuszczów, od których podatek został już pobrany.

§ 7. 1) Przewidziane w art. 6 ust. 2 zwolnienie tłuszczów, od których podatek został już pobrany, od powtórnego opodatkowania odbywa się pod następującemi warunkami:

a) przedsiębiorstwo przerabiające tłuszcze powinno przedstawić dowód, iż podatek od nich został już pobrany;

b) przewóz tych tłuszczów do innej wytwórni do przerobu na produkty podlegające opodatkowaniu według ustawy o opodatkowaniu tłuszczów (art. 2 ust. 1 pkt. 3) powinien nastąpić w trybie i pod warunkami ustalonemi w §§ 5 i 6 z tą zmianą, iż czynności urzędu celnego co do odprawy przesyłki zagranicę zostają zastąpione przez odbiór przesyłki w miejscu przerobu pod nadzorem urzędnika dozorującego wytwórnię przerabiającą tłuszcze;

c) po nadejściu przesyłki na miejsce przerobu przedsiębiorca wytwórni obowiązany jest złożyć tłuszcze do osobnego magazynu i zapisać je na przychód w księdze prowadzonej dla tego magazynu według wzoru Nr. 4;

d) użycie tłuszczów do przerobu należy zgłosić urzędnikowi kontroli skarbowej, nadzorującemu wytwórnię, i zapisać w rubryce rozchodu księgi wymienionej w punkcie c;

e) z chwilą zużycia tych tłuszczów do wyrobu mieszanin (art. 2 ust. 1 pkt. 3) przedsiębiorca uzyskuje prawo do wypuszczenia do wolnego obrotu takiej samej ilości mieszanin bez opłaty podatku.

2) Potwierdzenie uiszczenia podatku od tłuszczów, przeznaczonych do wyrobu mieszanin, wydaje urząd skarbowy właściwy dla miejsca przechowania tłuszczów krajowych oraz pochodzących z W. M. Gdańska; dowodem uiszczenia podatku od tłuszczów sprowadzonych z zagranicy jest kwit celny.

3) Potwierdzenie uiszczenia podatku od tłuszczów wziętych do przerobu powinno być dołączone do księgi magazynowej i podatku od tłuszczów (wzór Nr. 5), jako udokumentowanie rozchodu odnośnej ilości mieszanin bez opłaty podatku.

Wymiar podatku.

§ 8. 1) Za podstawę do wymiaru należnego Skarbowi Państwa podatku od tłuszczów służy waga produktu.

2) Jeżeli tara opakowania z tłuszczami jest wyraźnie oznaczona i nie nasuwa wątpliwości, wagę tłuszczów wyprowadza się z różnicy pomiędzy wagą brutto opakowania z tłuszczami i tarą.

3) Gdyby na opakowaniu z tłuszczami tara nie była oznaczona lub podana jej wysokość wzbudzała wątpliwości, wówczas władza skarbowa wymierzająca podatek określi tarę naczynia, posługując się porównaniem z wagą innych podobnych opakowań.

4) Od tłuszczów w paczkach papierowych pobiera się podatek od wagi brutto.

§ 9. 1) Od tłuszczów wyrobionych w kraju wymierza podatek urząd skarbowy.

2) Przy przywozie tłuszczów z zagranicy podatek wymierza urząd celny dokonywający odprawy celnej.

3) Przy przywozie tłuszczów z obszaru W. M. Gdańska podatek wymierza odbiorczy urząd przekazowy.

Płatność podatku.

§ 10. 1) Od tłuszczów wyrobionych w kraju uiszcza podatek przedsiębiorca wytwórni bezpośrednio w kasie skarbowej lub za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności najpóźniej w chwili wprowadzenia tłuszczów do wolnego obrotu.

2) Przez wprowadzenie do wolnego obrotu rozumie się wydanie tłuszczu z magazynu wytwórni.

§ 11. 1) Do uiszczenia podatku od tłuszczów przywiezionych z zagranicy obowiązana jest osoba uprawniona do rozporządzania towarem w rozumieniu przepisów celnych.

2) Podatek pobiera urząd celny jednocześnie z należnościami celnemi na podstawie wyniku rewizji celnej.

§ 12. Od tłuszczów przywiezionych z obszaru W. M. Gdańska uiszcza podatek odbiorca przesyłki. Wydanie odbiorcy przekazanej przesyłki może nastąpić dopiero po uiszczeniu podatku.

Urządzenie wytwórni.

§ 13. 1) Wytwórnia tłuszczów nie może być połączona z innym zakładem przemysłowym, ani handlowym.

2) Na wyjątki od przepisu ust. 1 może zezwolić co do istniejących wytwórni izba skarbowa.

§ 14. 1) Wytwórnia tłuszczów powinna posiadać nad głównem wejściem widoczny napis oznaczający rodzaj przedsiębiorstwa.

2) Budynki wytwórni oraz ich poszczególne pomieszczenia mają być zaopatrzone w odpowiednie napisy o ich przeznaczeniu.

§ 15. Pomieszczenia, w których odbywa się pakowanie i ważenie tłuszczów, powinny być przystosowane do urzędowego zamknięcia. Okna i inne otwory w tych pomieszczeniach powinny być zaopatrzone w gęstą siatkę drucianą i urzędowo zabezpieczone.

§ 16. 1) Do przechowywania gotowych tłuszczów przedsiębiorca wytwórni obowiązany jest posiadać osobny magazyn, który może być połączony tylko z pomieszczeniem, w którem odbywa się ważenie i pakowanie tłuszczów.

2) Wszystkie otwory magazynu powinny być należycie zabezpieczone.

§ 17. Na wszelkich opakowaniach, służących do tłuszczów: skrzynie, blaszanki i t. p. (z wyjątkiem paczek papierowych § 8 ust. 4) powinna być wyraźnie uwidoczniona ich waga własna (tara). Nadto na wszelkich opakowaniach należy uwidocznić trwale rodzaj i nazwę produktu oraz wytwórni, z której pochodzi zawarty w nich tłuszcz, tudzież wagę produktu.

Sprawdzanie wytwórni.

§ 18. Przedsiębiorca wytwórni tłuszczów obowiązany jest najpóźniej na 14 dni przed rozpoczęciem produkcji złożyć urzędowi skarbowemu zgłoszenie przedsiębiorstwa, dołączając w dwóch egzemplarzach:

a) plan sytuacyjny i szczegółowy wytwórni i jej pomieszczeń z oznaczeniem miejsc, gdzie się znajdują urządzenia wytwórni,

b) dokładny opis wszystkich pomieszczeń wytwórni i ich przeznaczenia, ze wskazaniem w szczególności pomieszczeń, w których ma się odbywać wyrób, pakowanie, ważenie i magazynowanie tłuszczów,

c) opis wszystkich urządzeń wytwórni, służących do wyrobu tłuszczów i

d) szczegółowy opis postępowania technicznego.

§ 19. 1) Każda wytwórnia podlega przed jej uruchomieniem sprawdzeniu przez władzę skarbową.

2) Sprawdzenie (weryfikację) wytwórni przeprowadza kierownik urzędu skarbowego albo jego zastępca przy pomocy urzędników kontroli skarbowej w obecności przedsiębiorcy lub jego zastępcy.

3) Przed terminem wyznaczonym na sprawdzenie przedsiębiorca obowiązany jest poczynić w wytwórni wszelkie niezbędne przygotowania, aby urzędnicy zaraz po przybyciu na miejsce mogli przystąpić do czynności.

4) Przy sprawdzaniu przedsiębiorca obowiązany jest udzielać urzędnikom wszelkich wymaganych wyjaśnień oraz dostarczyć potrzebnych przyrządów i odpowiedniej pomocy.

5) Sprawdzenie wytwórni wymaga następujących czynności:

a) oględzin i sprawdzenia z planem i opisem pomieszczeń, urządzeń i naczyń fabrycznych,

b) przemiaru naczyń i zbiorników fabrycznych,

c) zbadania i zabezpieczenia pomieszczeń i urządzeń fabrycznych w celu skutecznej kontroli produkcji,

d) określenia, które urządzenia wytwórni podlegają urzędowemu zabezpieczeniu w razie wstrzymania ruchu wytwórni (§ 27),

e) sporządzenia protokółu o sprawdzeniu.

§ 20. Z czynności sprawdzenia sporządza się protokół weryfikacyjny, podpisany przez urzędników, przeprowadzających sprawdzenie oraz przez przedsiębiorcę lub jego zastępcę. Protokół przedstawia się izbie skarbowej wraz ze zgłoszeniem i jego załącznikami; akta weryfikacyjne powinny być oparafowane i opatrzone pieczęcią urzędową.

§ 21. 1) Jeżeli izba skarbowa ustali, że urządzenie wytwórni odpowiada wymaganiom ustawy o opodatkowaniu tłuszczów i przepisom rozporządzenia niniejszego, zatwierdza akta weryfikacyjne i zawiadamia o tem przedsiębiorstwo, które z tą chwilą może uruchomić wytwórnię.

2) Zatwierdzenie aktów weryfikacyjnych, o którem mowa w ust. 1, może mieć charakter warunkowy. W tym przypadku izba skarbowa określi, jakie zmiany bądź uzupełnienia w urządzeniu wytwórni uważa za konieczne, oraz zaznaczy w zależności od znaczenia tych zmian dla kontroli skarbowej nad wytwórnią, czy jej uruchomienie może nastąpić po, czy też przed dokonaniem tych zmian lub uzupełnień. W tym drugim przypadku przedsiębiorca obowiązany jest bezzwłocznie przystąpić do wykonania zmian wskazanych przez izbę skarbową.

§ 22. Jeden egzemplarz zatwierdzonych aktów weryfikacyjnych powinien być przechowany w przedsiębiorstwie, a drugi w urzędzie skarbowym.

§ 23. 1) O urządzeniu nowych lub zmianie zgłoszonych pomieszczeń albo urządzeń wytwórni obowiązany jest przedsiębiorca złożyć urzędowi skarbowemu w ciągu 3-ch dni zgłoszenie w 2-ch

egzemplarzach z odpowiedniemi załącznikami, wymienionemi w § 18.

2) Do sprawdzenia zgłoszenia o zmianach oraz dalszego w tej sprawie postępowania mają zastosowanie przepisy §§ 19 — 22.

Kontrola wyrobu.

§ 24. 1) Wytwórnie tłuszczów pozostają pod nadzorem skarbowym.

2) O przydatności pomieszczeń, do których dostarczenia przedsiębiorca jest obowiązany w myśl art. 14, decyduje urząd skarbowy.

§ 25. Wyrób, pakowanie, ważenie i magazynowanie tłuszczów może się odbywać tylko w pomieszczeniach na ten cel przeznaczonych.

§ 26. Przedsiębiorca obowiązany jest zawiadomić rejon kontroli skarbowej przed każdorazowem uruchomieniem wytwórni o zamiarze wyrobu tłuszczów najpóźniej na 24 godziny przed uruchomieniem wytwórni i podać rodzaj i nazwę produktów, które zamierza wyrabiać.

§ 27. W razie wstrzymania ruchu wytwórni na okres dłuższy niż 7 dni urzędnik kontroli skarbowej nakłada zabezpieczenie urzędowe na te urządzenia, bez których uruchomienia wyrób tłuszczów nie jest możliwy w danej wytwórni. Zabezpieczenia te mają być tak nałożone, aby bez ich naruszenia uruchomienie wytwórni nie było możliwe.

§ 28. Gdyby pomimo zawiadomienia przez przedsiębiorcę o zamierzonym wyrobie tłuszczów (§ 26) urzędnik kontroli skarbowej nie zgłosił się przed oznaczoną godziną uruchomienia wytwórni, przedsiębiorcy służy prawo zdjęcia zabezpieczeń urzędowych (§ 27) i uruchomienia wytwórni. O zdjęciu zabezpieczeń urzędowych zarząd wytwórni obowiązany jest sporządzić protokół przy udziale i za podpisem dwóch świadków i przesłać go do urzędu skarbowego.

§ 29. 1) Organa skarbowe mogą pobierać przy rewizjach próbki zarówno półfabrykatów, jak i wyrobów gotowych, dla sprawdzenia, czy odpowiadają wymogom ustawy o opodatkowaniu tłuszczów i wydanych na jej podstawie przepisów.

2) W razie potrzeby należy przesłać próbki do laboratorjum chemicznego Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego w Warszawie. Wynik analizy jest miarodajny dla wymiaru podatku.

3) Jeżeli analiza wykaże, że produkt wbrew twierdzeniu przedsiębiorcy podlega opodatkowaniu, koszty przeprowadzania analizy i wysłania próbki ponosi przedsiębiorca.

§ 30. 1) Organom władz skarbowych, powołanym do wykonywania kontroli nad produkcją, służy wolny dostęp o każdej porze dnia i nocy do wszelkich budynków i pomieszczeń wchodzących w skład wytwórni.

2) Podczas wykonywania czynności nadzorczych uprawnione są organa władz skarbowych do przeglądania i sprawdzania wszystkich książek fabrykacyjnych, prowadzonych dla kontroli produkcji, dokonywania wszelkich analiz wyrabianych produktów i korzystania w tym celu bezpłatnie z urządzeń laboratoryjnych wytwórni oraz z materjałów niezbędnych do przeprowadzania analizy.

Pakowanie, ważenie i magazynowanie gotowych tłuszczów.

§ 31. 1) Tłuszcze przeznaczone do obrotu handlowego, jako gotowy produkt, podlegają opakowaniu w formie kostek lub bloków o wadze po 1/8, 1/4, 1/2, 1 i 5 kg. Przepis ten nie dotyczy tłuszczów, przesyłanych z jednej wytwórni do drugiej do dalszego przerobu.

2) Wyrobione tłuszcze podlegają zważeniu pod nadzorem urzędnika kontroli skarbowej. Pakowanie i ważenie tłuszczów może się odbywać tylko między godzinami 7 i 16; urząd skarbowy może zezwolić na pakowanie i ważenie tłuszczów również w innych godzinach.

3) Po zważeniu zapisuje się tłuszcze do księgi magazynowej i podatku od tłuszczów wzór Nr. 5 i przenosi się je do magazynu.

§ 32. Magazyn pozostaje pod urzędowem zamknięciem, a wejście do niego może się odbywać tylko w obecności urzędnika skarbowego dozorującego wytwórnię.

§ 33. 1) Po upływie godzin, w których odbywa się pakowanie i ważenie tłuszczów, urzędnik dozorujący wytwórnię zabezpiecza gotowe, a nieopakowane tłuszcze oraz przewody rurowe, przez które odbywa się nalew tłuszczów do opakowań.

2) Tłuszcze opakowane i zważone powinny być tego samego dnia złożone do magazynu.

§ 34. 1) W magazynie opakowania z tłuszczami powinny być ustawione w takim porządku, by sprawdzenie zapasów nie nastręczało trudności.

2) W magazynie wytwórni nie wolno przechowywać próżnych opakowań.

§ 35. W magazynie powinna być umieszczona tablica, na której przedsiębiorca obowiązany jest wykazywać szczegółowe zestawienie każdorazowego stanu zapasów tłuszczów w magazynie.

Ponowny przerób tłuszczów.

§ 36. Tłuszcze zważone i wpisane do księgi magazynowej mogą być wzięte do ponownego przerobu bez opłaty podatku po zawiadomieniu urzędu

skarbowego. W takim przypadku przeniesienie tłuszczów z magazynu następuje pod nadzorem urzędnika skarbowego po wpisaniu na rozchód w odnośnych księgach obrachunkowych.

Wywóz tłuszczów z wytwórni do wolnego obrotu.

§ 37. 1) Tłuszcze mogą być wywożone z wytwórni do wolnego obrotu w czasie od 1 października do 31 marca tylko między godzinami 7 i 16, zaś w czasie od 1 kwietnia do 30 września tylko między godzinami 7 i 20.

2) Na wyjątki od przepisu ust. 1 może zezwolić urząd skarbowy.

§ 38. 1) Tłuszcze gotowe wydawane z magazynu powinny być zapisane na rozchód w księdze magazynowej i podatku od tłuszczów z wyjątkiem przewidzianym w § 39.

2) Wydanie tłuszczów z magazynu może nastąpić dopiero po uiszczeniu przypadającego od nich podatku.

§ 39. Jeżeli przedsiębiorca zapłaci zgóry odpowiednią kwotę tytułem podatku, może wysyłać próbki tłuszczów o wadze do 1/2 kg bez zapisywania każdej próbki do księgi podatku. W takim przypadku wysyłane próbki powinny być zapisywane przy wysłaniu do księgi próbek wzoru Nr. 6, a natomiast do księgi magazynowej i podatku od tłuszczów zapisuje się w łącznych ilościach 1 dnia każdego miesiąca tłuszcze wysłane tytułem próbek w ciągu poprzedniego miesiąca.

§ 40. 1) Na każdą przesyłkę tłuszczów, wysyłanych z wytwórni za opłatą podatku — z wyjątkiem próbek i przesyłek pocztowych — obowiązany jest przedsiębiorca sporządzić przed wydaniem tłuszczów z wytwórni świadectwo przewozowe według wzoru Nr. 8 oraz wypełnić równocześnie grzbiet świadectwa.

2) Świadectwo przewozowe doręcza się odbiorcy lub przewoźnikowi tłuszczów. Świadectwo to towarzyszy przesyłce przy przewozie tłuszczów z wytwórni i powinno być okazywane na każde żądanie urzędnikom skarbowym.

3) W razie zagubienia w drodze świadectwa przewozowego przewoźnik obowiązany jest zawiadomić o tem najbliższego urzędnika kontroli skarbowej.

4) Grzbiety świadectw przewozowych obowiązany jest przedsiębiorca przechowywać w wytwórni.

5) Wszystkie świadectwa przewozowe powinny być opatrzone kolejnemi numerami; grzbiety powinny być oznaczone temi samemi numerami, co i świadectwa przewozowe.

Sprawdzanie zapasów tłuszczów w wytwórni.

§ 41. 1) Przechowywane w wytwórni zapasy tłuszczów podlegają sprawdzaniu przez władze skarbowe.

2) Sprawdzenie zapasów uskutecznia się przez:

a) sprawdzenie zawartości tłuszczów w niektórych opakowaniach;

b) obliczenie ogólnej wagi tłuszczów na podstawie ilości opakowań z tłuszczami oraz ich wagi netto wykazanej w księdze magazynowej i podatku od tłuszczów;

c) porównanie rzeczywistych zapasów tłuszczów z pozostałością książkową.

3) O sprawdzeniu zapasów oraz o wyniku czynności rewizyjnych czyni się wpis w księdze magazynowej i podatku od tłuszczów przez całą jej szerokość. Przedsiębiorca wytwórni lub jego zastępca, o ile jest obecny przy rewizji, podpisuje wpis rewizyjny w księdze i ewentualnie zaznacza przytem swoje uwagi co do treści wpisu.

Nadwyżki i ubytki.

§ 42. Jeżeli przy rewizji rzeczywisty zapas tłuszczów okaże się większym od tego, jaki powinien się znajdować według ksiąg obrachunkowych, całą stwierdzoną nadwyżkę należy zapisać na przychód w księdze magazynowej i podatku od tłuszczów.

§ 43. 1) Ujawnione przy rewizji ubytki tłuszczów podlegają opodatkowaniu. Ubytki takie należy zapisać na rozchód w księdze magazynowej i podatku od tłuszczów. O stwierdzeniu ubytku tłuszczów należy bezzwłocznie zawiadomić urząd skarbowy, przesyłając mu odpis zapisu rewizyjnego.

2) Urząd skarbowy wydaje orzeczenie, nakładające na przedsiębiorstwo obowiązek uiszczenia podatku od ubytku tłuszczów w ciągu 14 dni, licząc od dnia następującego po doręczeniu orzeczenia.

Zniszczenie tłuszczów.

§ 44. 1) Jeżeli tłuszcze, przechowywane w magazynie wytwórni albo wywożone zagranicę lub na obszar W. M. Gdańska albo z jednej wytwórni do drugiej pod węzłem podatku do dalszego przerobu, ulegną zniszczeniu, przedsiębiorca wytwórni może być zwolniony od zapłaty podatku od zniszczonych tłuszczów, o ile o zniszczeniu zostanie zawiadomiony rejon kontroli skarbowej najpóźniej w ciągu 24 godzin po zajściu wypadku zniszczenia, bądź też w razie przewozów — w ciągu 24 godzin po otrzymaniu przez przedsiębiorcę wiadomości o wypadku.

2) Urzędnik rejonu przystąpi natychmiast do sprawdzenia otrzymanego doniesienia, a wyniki dochodzeń złoży w drodze służbowej izbie skarbowej do decyzji.

Obrót handlowy tłuszczami.

§ 45. 1) Tłuszcze podlegają w obrocie handlowym sprawdzaniu przez organy kontroli skarbowej co do pochodzenia, wagi i opakowania.

2) Osoby oraz firmy, trudniące się hurtowym handlem tłuszczami lub zużywające tłuszcze w swoich zakładach przemysłowych, obowiązane są posiadać dowody nabycia znajdujących się u nich tłuszczów, a w szczególności faktury oraz rachunki, wymieniające wytwórnię, z której tłuszcze pochodzą, oraz rodzaj i nazwę tłuszczów.

§ 46. 1) Tłuszcze mogą się znajdować w obrocie handlowym wyłącznie w opakowaniach 1/8, 1/4, 1/2, 1 i 5 kg.

2) Tłuszcze mogą być sprzedawane wyłącznie w oryginalnych opakowaniach, których przy sprzedaży nie wolno dzielić na części.

§ 47. Wprowadzanie do obrotu handlowego i posiadanie w miejscach sprzedaży tłuszczów, na których opakowaniach brak przepisowego oznaczenia rodzaju i nazwy produktu, wytwórni lub wagi, jest zabronione.

Księgi obrachunkowe i dokumenty.

§ 48. Wytwórnie tłuszczów prowadzą następujące księgi:

a) dla kontroli wytłaczania bądź ekstrakcji tłuszczów — według wzoru Nr. 1,
b) dla kontroli rafinowania tłuszczów — według wzoru Nr. 2,
c) dla kontroli produkcji tłuszczów mieszanych — według wzoru Nr. 3,
d) księgę przychodu i rozchodu tłuszczów opodatkowanych — według wzoru Nr. 4,
e) księgę magazynową i podatku od tłuszczów — według wzoru Nr. 5,
f) księgę próbek — według wzoru Nr. 6,
g) zeszyty świadectw przewozowych —według wzorów Nr. Nr. 7 i 8.

§ 49. 1) Wpisów do ksiąg należy dokonywać wyraźnie, atramentem; nie mogą one zawierać podskrobań i zamazań, a wszelkie poprawki powinny być dokładnie uwidocznione i w przepisowy sposób uskutecznione.

2) Wpisy na każdej stronicy powinny być podsumowane i dodane do poprzedniego przeniesienia.

3) W końcu miesiąca sporządza przedsiębiorca obrachunek miesięczny i przesyła odpis księgi magazynowej i podatku od tłuszczów wzór Nr. 5 za ubiegły miesiąc izbie skarbowej najpóźniej do 5 dnia następnego miesiąca. Odpis powinien być podpisany przez przedsiębiorcę wytwórni lub jego zastępcę i poświadczony przez urzędnika kontroli skarbowej dozorującego wytwórnię.

§ 50. Dokumenty służące za podstawę wpisów do ksiąg (grzbiety i wtórniki świadectw przewozowych, pokwitowania kasowe, odcinki blankietów nadawczych P. K. O. i t. p.) powinny być trwale umieszczone w teczkach i znajdować się przy księgach wytwórni, a na żądanie kontrolujących urzędników skarbowych powinny im być składane do wglądu i rewizji.

§ 51. W końcu roku obrachunkowego (31 grudnia) przedsiębiorca wytwórni obowiązany jest zamknąć księgi obrachunkowe, a pozostałości przenieść do nowych ksiąg, których otwarcie (przeniesienie) zaświadcza kierownik rejonu kontroli skarbowej.

§ 52. Księgi oraz blankiety świadectw przewozowych sporządza przedsiębiorca wytwórni swoim kosztem i staraniem, i nie później niż dnia 1 listopada składa urzędowi skarbowemu do oparafowania.

§ 53. 1) Księgi i dokumenty przewidziane w rozporządzeniu niniejszem obowiązany jest przedsiębiorca wytwórni przechowywać w ciągu 5 lat.

2) W razie likwidacji przedsiębiorstwa przed upływem terminu wskazanego w ust. 1 księgi wraz z dokumentami powinny być przesłane do urzędu skarbowego najpóźniej w ciągu 14 dni po wyczerpaniu zapasów tłuszczów w wytwórni.

Zastępca przedsiębiorcy i pracownicy wytwórni.

§ 54. 1) O ustanowieniu zastępcy przedsiębiorca wytwórni obowiązany jest zawiadomić urząd skarbowy (art. 13).

2) Ustanowienie zastępcy przedsiębiorcy wytwórni jest konieczne wówczas, gdy przedsiębiorstwo należy do osoby prawnej lub takiej osoby fizycznej, która z jakichkolwiek powodów nie może wypełniać osobiście lub nie wypełnia obowiązków wynikających z przepisów ustawy o opodatkowaniu tłuszczów oraz z przepisów rozporządzenia niniejszego.

3) Zawiadomienie o ustanowieniu zastępcy powinien poza przedsiębiorcą podpisać także i zastępca na dowód, że zastępstwo przyjmuje.

§ 55. Władzą właściwą do zażądania od przedsiębiorstwa wytwórni ustanowienia zastępcy przedsiębiorcy (art. 13 ust. 5) jest urząd skarbowy.

§ 56. 1) Orzeczenie o zażądaniu usunięcia pracownika wytwórni, który popełnił nadużycie na szkodę Skarbu Państwa lub w popełnieniu takiego nadużycia współdziałał (art. 13 ust. 4), jak również zarządzenie w sprawie wstrzymania ruchu wytwórni wskutek nieustanowienia zastępcy lub nieusunięcia pracownika (art. 13 ust. 5) wydaje urząd skarbowy.

2) Po zastosowaniu się przedsiębiorcy do żądania władzy skarbowej (ust. 1) urząd skarbowy obowiązany jest niezwłocznie zezwolić na wznowienie ruchu wytwórni.

Przepisy przejściowe.

a) Zgłoszenie i sprawdzenie istniejących wytwórni.

§ 57. 1) Przedsiębiorcy wytwórni obowiązani są zgłosić urzędowi skarbowemu zapasy tłuszczów posiadanych w wytwórni w dniu wejścia w życie ustawy o opodatkowaniu tłuszczów (30 kwietnia 1935 r.), w ciągu 3 dni od dnia ogłoszenia rozporządzenia niniejszego.

2) Przedsiębiorcy istniejących wytwórni tłuszczów, które były w ruchu przed dniem wejścia w życie ustawy o opodatkowaniu tłuszczów, obowiązani są zgłosić te wytwórnie w ciągu 3 dni od dnia ogłoszenia rozporządzenia niniejszego urzędowi skarbowemu i złożyć w ciągu 30 dni od tej daty załączniki wymienione w § 18 w dwóch egzemplarzach.

3) Wytwórnie, wymienione w ust. 2, podlegają sprawdzeniu (weryfikacji) w trybie określonym w §§ 19 — 22, o ile wyrabiają albo zamierzają wyrabiać tłuszcze.

4) Sprawdzenie wytwórni wymienionych w ust. 2 nie powoduje przerwy w ich ruchu, o ile przedsiębiorcy wykonają w oznaczonym terminie zmiany i uzupełnienia w urządzeniach tych wytwórni, określone przez izbę skarbową.

b) Opodatkowanie zapasów tłuszczów poza wytwórniami.

§ 58. Kto w dniu 30 kwietnia 1935 r. posiada tłuszcze podlegające opodatkowaniu (art. 2 ust. 1) bądź na składach poza magazynami wytwórni, bądź w miejscach sprzedaży, bądź w przedsiębiorstwach, używających tłuszczów do wyrobów spożywczych, w ilościach przewyższających 100 kg., obowiązany jest zgłosić całą posiadaną ilość tłuszczów w ciągu 10 dni od powyższej daty rejonowi kontroli skarbowej, pisemnie w dwóch egzemplarzach podając:

1) swoje imię i nazwisko lub firmę,

2) ilość posiadanych tłuszczów,

3) dokładne miejsce przechowania zgłoszonych tłuszczów.

§ 59. 1) Kontrola skarbowa wciągnie wniesione zgłoszenie do założonego na ten cel wykazu, opatrzy je numerem pozycji, o ile możności sprawdzi, czy treść zgłoszenia odpowiada rzeczywistości, obliczy przypadającą należność podatkową, wypisze na obu egzemplarzach zgłoszenia kwotę podatku i kasę skarbową, w której należy zapłacić podatek od tłuszczów, poczem zwróci jeden egzemplarz zgłoszenia osobie, która je złożyła, a drugi dołączy do swego wykazu.

2) Podatek od zapasów tłuszczów (§ 58) powinien być uiszczony do dnia 20 maja 1935 r.

§ 60. Kontrola skarbowa, w miarę możności, nie czekając na zgłoszenia, ustali i spisze bezzwłocznie podlegające opodatkowaniu zapasy tłuszczów poza wytwórniami tego produktu i dopilnuje terminowego uiszczenia podatku od tych zapasów.

§ 61. Tłuszcze, znajdujące się w transporcie w dniu 30 kwietnia 1935 r. obowiązany jest zgłosić odbiorca do opodatkowania w sposób określony w §§ 58 i 59 w ciągu 5 dni po nadejściu przesyłki na miejsce przeznaczenia, o ile posiadany zapas wraz z ilością otrzymaną z transportu przekracza 100 kg.

§ 62. 1) Kontrola skarbowa przedstawi wykazy i zgłoszenia do dnia 15 czerwca 1935 r. urzędowi skarbowemu wraz z uwagami co do zapłaty podatku, a ten przedstawi je wraz ze swemi wykazami izbie skarbowej do dnia 30 czerwca 1935 r.

2) Izby skarbowe przedstawią Ministerstwu Skarbu do dnia 15 lipca 1935 r. sumaryczne wykazy tłuszczów zgłoszonych do opodatkowania (§§ 58 i 61) oraz kwot należnego i zapłaconego podatku.

Przepis końcowy.

§ 63. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 1 maja 1935 r. Nr. 32, poz. 234).

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w

Księga kontroli wytłaczania i ekstrakcji tłuszczów surowych wytwórni .... w ....

za rok 19..........

(strona wewnętrzna)

L. p. wpisu	Data wpisu	L. i data pozwolenia na przywóz Nr. deklaracji celnej	Przychód nasion				Wzięto nasion do tłoczenia lub ekstrakcji				Otrzymano tłuszczu surowego					Rozchód tłuszczu surowego									
			Rodzaj nasion				Rodzaj nasion				Rodzaj tłuszczu					Do rafinowania we własnej wytwórni				Do rafinowania w innej wytwórni					
																Rodzaj				Rodzaj					
			Kokosowych	Palmowych			Kokosowych	Palmowych			Kokos.	Palm.			O zawartości wolnych kwasów tłuszczowych w %	Kokos.	Palm.			Kokos.	Palm.		O zawartości wolnych kwasów tłuszczowych w %	Odbiorca	Uwagi
			kg				kg				kg					kg				kg					
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26
		Z przeniesienia																							
		Do przeniesienia																							

Wzór Nr. 2
do § 48.

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w

Księga kontroli rafinowania tłuszczów wytwórni .... **w** ....

za rok 19..................

(strona wewnętrzna)

L. p.	Data	Otrzymano z obcej wytwórni do rafinowania					Wzięto do rafinowania tłuszczów pochodzących											Po odkwaszeniu otrzymano				
		Od kogo	Nr. kolejowego listu przewozowego, faktury lub rachunku	Rodzaj tłuszczu			Pozycja księgi wzór Nr. 1	z własnej wytwórni				z innej wytwórni				Razem	O zawartości wolnych kwasów tłuszczowych w %-ch	Rodzaj				Strata tłuszczów przy odkwaszaniu
				R o d z a j				R o d z a j														
				kokos.				kokosowy				kokosowy						kokosowy				
				kilogramów				kilogramów										kilogramów				
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23
Z przeniesienia																						
Do przeniesienia																						

Po bieleniu otrzymano z filtrów					Po parowaniu otrzymano tłuszczów rafinowanych					Z ilości tłuszczów podanych w rubr. 29—32								UWAGI
R o d z a j				Strata tłuszczów w szlamach	R o d z a j				Strata tłuszczów przy parowaniu	Złożono do magazynu				Wzięto do wyrobu tłuszczów mieszanych i innych				
										rodzaj tłuszczu				rodzaj tłuszczu				
kokosowy					kokos.					kokos.				kokos.				
kilogramów					kilogramów					kilogramów				kilogramów				
24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w

Wzór Nr.
do § 48.

KSIĘGA KONTROLI

wyrobu sztucznych tłuszczów mieszanych i innych.

Wytwórni .... w

L. p.	Data	Użyto do produkcji												Otrzymano					
		Tłuszczów roślinnych					Olejów							Margaryny w opakowaniach po kg					
		Kokos.					rodzaj												
		z własnej wytwórni	z obcej wytwórni	z własnej wytwórni	z obcej wytwórni	Tłuszczów utwardzonych			Łoju	Smalcu			Razem	1/8	1/4	1/2	1	5	Razem kg
		kilogramów												sztuk					
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
	Z przeniesienia																		
	Do przeniesienia																		

gotowych wyrobów																						
Tłuszczu kokosowego											Tłuszczu											Uwagi
w opakowaniach po kg						w innych opakowaniach					w opakowaniach po kg						w innych opakowaniach					
1/8	1/4	1/2	1	5	Razem kg	Nr.	Brutto	Tara	Netto	Ogółem (rubr. 26+30)	1/8	1/4	1/2	1	5	Razem kg	Nr.	Brutto	Tara	Netto	Ogółem (rubr. 37+41)	
sztuk						kilogramów					sztuk						kilogramów					
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w

Wzór Nr. 4
do § 48.

Księga przychodu i rozchodu opodatkowanych tłuszczów przywiezionych z innych wytwórni do dalszego przerobu
w wytwórni .... w

za rok 19........

(strona wewnętrzna)

L. p.	Data	PRZYCHÓD														ROZCHÓD								POZOSTAJE				UWAGI
		Przyjęto do magazynu																										
		Od kogo	Nr. świadectwa przewozowego	Waga brutto				Waga netto wg. świadectwa przewozowego				Waga netto otrzymanych tłuszczów				Oddano do przerobu we własnej wytwórni				Wydano z wytwórni w stanie nieprzerobionym				RODZAJ				
				Rodzaj				Rodzaj				Rodzaj				Rodzaj				Rodzaj								
				Ko-kos.	Palm.			Ko-kos.	Palm.			Ko-kos.	Palm.			Ko-kos.	Palm.			Ko-kos.	Palm.			Ko-kos.	Palm.			
				kg				kg				kg				kg				kg				kg				
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29
Z przeniesienia																												
Do przeniesienia																												

Wzór Nr. 5
do § 48.

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w

Księga magazynowa i podatku od tłuszczów wytwórni .... w ....

za rok 19

(strona 1 wewnętrzna)

PRZYCHÓD								ROZCHÓD							
Data	Rodzaj tłuszczów					Razem (rubr. 2—6)	Uwagi	Data	Nr. świadectwa przewozowego	Rodzaj tłuszczów					Razem (rubr. 11-15)
	Margaryna	Kokosowy								Margaryna	Kokosowy				
	kilogramów									kilogramów					
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
Z przeniesienia															
Do przeniesienia															

(strona 2 wewnętrzna)

Z ogólnej ilości tłuszczów, wykazanych w rubr. 16 wydano				Należność		Wpłacono					Odpisano	Uwagi
na wywóz zagranicę	do ponownego przerobu	z tytułu przerobu opodatkowanych produktów (rubr. 17—20 Księgi wzór Nr. 4)	Za opłatą podatku	Podatku	Dodatku komunalnego	Kasa	Data	Pozycja dziennika przychodu	Podatku	Dodatku komunalnego		
kilogramów				zł | gr	zł | gr				zł | gr	zł | gr	zł | gr	
17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29
Z przeniesienia												
Do przeniesienia												

Wzór Nr. 6
do § 48.

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w

KSIĘGA PRÓBEK

wytwórni .... w ....

na rok 19..................

Data	Odbiorca	Rodzaj produktu	Waga			Ogółem od początku miesiąca netto kg	Uiszczono podatku	Nr. pokwitowania na zapłacony podatek
			Brutto	Tara	Netto			
			kilogramów					
1	2	3	4	5	6	7	8	9

Wzór Nr. 7
do § 48.

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w ....

Odcinek świadectwa przewozowego Nr. ....

na przewóz tłuszczów z wytwórni .... w ....

Odbiorca	Rodzaj i nazwa tłuszczu	W opakowaniach po kg					W beczkach lub cysternach				Razem waga netto tłuszczów kg	plomb urzędowych		Wyjściowy urząd celny
		1/8	1/4	1/2	1	5	Nr.	Brutto	Tara	Netto		Ilość	Numery	
		sztuk						kilogr.						
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
Razem														

Dnia .... 19 ....

Podpis wysyłającego

Z wtórnikiem świadectwa sprawdziłem.

Dnia 19

Pieczęć i podpis urzędnika skarbowego.

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w ....

Wtórnik świadectwa przewozowego Nr.

na przewóz tłuszczów z wytwórni .... w ....

Odbiorca	Rodzaj i nazwa tłuszczu	W opakowaniach po kg					W beczkach lub cysternach				Razem waga netto tłuszczów kg	plomb urzędowych		Wyjściowy urząd celny
		1/8	1/4	1/2	1	5	Nr.	Brutto	Tara	Netto		Ilość	Numery	
		sztuk						kilogr.						
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
Razem														

Dnia .... 19 ....

Podpis wysyłającego

Ze świadectwem przewozowem sprawdziłem.
Powyższy towar załadowano do wagonu Nr. ....
zabezpieczonego plombą urzędową Nr. ....

Dnia .... 19 ....

Pieczęć i podpis urzędnika skarbowego.

Powyższy towar:

1) nadszedł dnia .... 19 ....
w stanie:
a) co do zamknięcia urzędowego ....
b) co do ilości i wagi ....
2) został odprawiony zagranicę dnia .... 19 ....

Pieczęć i podpis urzędnika celnego.

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w ....

Świadectwo przewozowe Nr.

na przewóz tłuszczów z wytwórni .... w ....

Odbiorca	Rodzaj i nazwa tłuszczu	W opakowaniach po kg					W beczkach lub cysternach				Razem waga netto tłuszczów kg	plomb urzędowych		Wyjściowy urząd celny
		1/8	1/4	1/2	1	5	Nr.	Brutto	Tara	Netto		Ilość	Numery	
		sztuk						kilogr.						
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
Razem														

Dnia .... 19 ....

Podpis wysyłającego

Z wtórnikiem świadectwa przewozowego sprawdziłem.
Powyższy towar załadowano do wagonu Nr. ....
zabezpieczonego plombą urzędową Nr. ....

Dnia 19

Pieczęć i podpis urzędnika skarbowego.

Powyższy towar:

1) nadszedł dnia 19
w stanie:
a) co do zamknięcia urzędowego ....
b) co do ilości i wagi ....
2) został odprawiony zagranicę dnia ....
19 ....

Pieczęć i podpis urzędnika celnego.

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych
w ....

GRZBIET ŚWIADECTWA PRZEWOZOWEGO Nr. ....

na przewóz tłuszczów z wytwórni ....

.... w ....

Odbiorca	Rodzaj i nazwa tłuszczu	W opakowaniach po kg					W beczkach lub cysternach				Razem waga netto tłuszczów kg
		$^{1}/_{8}$	$^{1}/_{4}$	$^{1}/_{2}$	1	5	Nr.	Brutto	Tara	Netto	
		sztuk						kilogramów			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
Razem											

Dnia 19

Podpis wysyłającego

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych

w ....

Wzór Nr. 8
do § 48.

ŚWIADECTWO PRZEWOZOWE Nr. ....

na przewóz tłuszczów z wytwórni ....

.... w ....

Od-biorca	Rodzaj i nazwa tłuszczu	W opakowaniach po kg					W beczkach lub cysternach				Razem waga netto tłuszczów kg
		1/8	1/4	1/2	1	5	Nr.	Brutto	Tara	Netto	
		sztuk						kilogramów			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
Razem											

Dnia .... 19.........

Podpis wysyłającego

282.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 26 kwietnia 1935 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 roku o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. 1) Przy przywozie towarów wyszczególnionych w załączonych do rozporządzenia niniejszego wykazach Nr. 1, Nr. 2 i Nr. 3, jeżeli towary te nie są oznaczone jako wolne od cła, pobiera się cło zniżone, wyrażone w tych wykazach w procentach cła normalnego (autonomicznego).

2) Cło zniżone oblicza się od stawek zawartych w kolumnie I lub II taryfy celnej przywozowej w brzmieniu każdocześnie obowiązującem, w zależności od tego, z której kolumny stawki celne mają do danego towaru zastosowanie.

§ 2. Urzędy celne stosują cło zniżone bądź zwalniają od cła:

a) przy przywozie towarów wyszczególnionych w wykazie Nr. 1 — za pozwoleniem Ministra Skarbu i na warunkach w tem pozwoleniu przewidzianych,

b) przy przywozie towarów wyszczególnionych w wykazie Nr. 2 — na podstawie zaświadczenia izby przemysłowo-handlowej, właściwej terytorjalnie dla danego zakładu przemysłowego, a jeśli chodzi o przywóz tych towarów na obszar W. M. Gdańska dla użycia ich na tym obszarze — na podstawie zaświadczenia Izby Handlu Zagranicznego w Gdańsku,

c) przy przywozie towarów wyszczególnionych w wykazie Nr. 3 — bez osobnych na to pozwoleń lub zaświadczeń.

§ 3. Zaświadczenia wymienione w punkcie b § 2 rozporządzenia niniejszego powinny zawierać:

a) nazwę izby, która zaświadczenie wystawiła,

b) miejsce i datę wystawienia zaświadczenia,

c) powołanie rozporządzenia niniejszego, jako podstawy prawnej dla wydania zaświadczenia,

d) nazwę i siedzibę firmy, której zaświadczenie zostało wydane oraz oznaczenie miejsca zakładu przemysłowego, dla którego towar jest przeznaczony,

e) nazwę towaru w brzmieniu podanem w wykazie Nr. 2 oraz ilość tego towaru,

f) stwierdzenie, że podana ilość towaru odpowiada zapotrzebowaniu przedsiębiorstwa lub jego zdolności przetwórczej oraz wskazanie na jaki okres czasu zgłoszono zapotrzebowanie,

g) stwierdzenie, że towar objęty zaświadczeniem jest przeznaczony do celów określonych w wykazie Nr. 2,

h) nazwę urzędu celnego, w którym ma być dokonana odprawa celna,

i) wymienienie urzędu celnego, znajdującego się najbliżej zakładu przemysłowego, dla którego towar jest przeznaczony,

j) podpis i pieczęć izby wystawiającej zaświadczenie.

§ 4. Zaświadczenia wystawione przez izby (pkt. b § 2) są ważne na okres obowiązywania rozporządzenia niniejszego.

§ 5. 1) Urząd celny położony najbliżej zakładu przemysłowego obowiązany jest przeprowadzić kontrolę, czy towar odprawiony za cłem zniżonem lub bez cła został użyty przez zakład przemysłowy, wymieniony w zaświadczeniu, do celu określonego dla danego towaru w wykazie Nr. 2. Jeżeli przeprowadzenie kontroli nie należy do urzędu celnego odprawiającego, to urząd ten, w celu dokonania kontroli, przesyła dane dotyczące odprawionego towaru urzędowi celnemu położonemu najbliżej zakładu przemysłowego.

2) Zakład przemysłowy obowiązany jest prowadzić rejestr wykazujący dokładnie przychód i rozchód towarów, do których zastosowano zwolnienie od cła lub zniżono cło przewidziane w wykazie Nr. 2.

3) Postanowienia ust. 1 pkt. b) i c) § 18 przepisów wykonawczych do prawa celnego mają tu zastosowanie.

§ 6. 1) Gdy towar wyszczególniony w wykazie Nr. 1 został odprawiony ostatecznie za cłem normalnem, przed złożeniem przez stronę podania o wydanie pozwolenia na zastosowanie cła zniżonego lub zwolnienie od cła tego towaru, Minister Skarbu może następnie wydać takie pozwolenie i zarządzić zwrot różnicy pomiędzy należnościami celnemi pobranemi a przypadającemi na zasadzie rozporządzenia niniejszego, jeżeli:

a) tożsamość towaru została przed wydaniem do wolnego obrotu ustalona w sposób określony przepisami wykonawczemi do prawa celnego;

b) strona złoży podanie o zastosowanie do odprawionego towaru cła zniżonego lub zwolnienia od cła oraz o zwrot wspomnianej wyżej różnicy należności celnych; podanie takie powinno być złożone w ciągu 30 dni od ostatecznego ustalenia wyniku rewizji przez urząd celny lub, w razie wniesienia zażalenia, od doręczenia stronie orzeczenia ostatecznego w administracyjnym toku instancji.

2) W przypadkach, gdy przed ostateczną odprawą celną towaru wymienionego w wykazie Nr. 1 strona złożyła podanie o wydanie pozwolenia na zastosowanie cła zniżonego lub zwolnienia od cła, lecz towar został odprawiony ostatecznie przed wydaniem tego pozwolenia, Minister Skarbu może zarządzić zwrot różnicy pomiędzy należnościami celnemi pobranemi a przypadającemi na zasadzie rozporządzenia niniejszego, jeżeli tożsamość towaru została przed wydaniem do wolnego obrotu ustalona w sposób określony przepisami wykonawczemi do prawa celnego i strona złoży podanie o zwrot tej różnicy w ciągu 30 dni od daty wydania pozwolenia.

3) Podania wymienione w ustępie 1 i 2 paragrafu niniejszego strona powinna złożyć wraz z kwitem celnym w urzędzie celnym, który dokonał odprawy ostatecznej. Urząd celny prześle otrzymane podanie do decyzji Ministerstwa Skarbu wraz ze sprawozdaniem i dowodami stwierdzającemi tożsamość towaru.

§ 7. Od towarów, które na zasadzie rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 25 października 1934 r. o zniżkach celnych (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 875) lub rozporządzenia z dnia 11 grudnia 1934 r. o zniżkach celnych na śledzie (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 966) mogłyby być odprawione za cłem zniżonem lub zwolnieniem od cła, lecz które zostały odprawione ostatecznie za cłem normalnem, Minister Skarbu może zarządzić zwrot różnicy należności celnych na warunkach ustalonych w powołanych rozporządzeniach.

§ 8. 1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1935 roku i obowiązuje do dnia 31 października 1935 roku włącznie. Jednocześnie uchyla się rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 11 grudnia 1934 roku w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych na śledzie (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 966).

2) Pozwolenia na zastosowanie cła zniżonego bądź zwolnienie od cła wydane na podstawie rozporządzeń Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych: z dnia 25 października 1934 r. o zniżkach celnych (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 875) lub z dnia 11 grudnia 1934 r. o zniżkach celnych na śledzie (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 966), zachowują swą ważność do dnia 31 października 1935 r. włącznie, jeżeli dotyczą towarów wyszczególnionych w wykazie Nr. 1 i Nr. 2; w tych przypadkach cło zniżone lub zwolnienie od cła stosuje się według norm ustalonych w rozporządzeniu niniejszem.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 1 maja 1935 r., Nr. 32, poz. 233).

Załączniki do § 1 rozp. Min. Skarbu z dnia 26 kwietnia 1935 r. (poz. 282).

Wykaz Nr. 1.

Pozycje i punkty t. c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w % cła normalnego (autonomicznego)
z 12	Łubin — do siewu	bez cła
z 23 p. 1	Pestki chleba świętojańskiego — do celów przemysłowych	30
24 z p. 2	Nasiona lnu — do siewu	bez cła
82 z p. 5 a i b	Pieprz turecki w suchych strączkach niemielony, sprowadzany do przerobu	5
83 p. 2 z lit. a	Sadzonki ukorzenione winorośli	bez cła
z 89 p. 1	Używane w lecznictwie rośliny i ich części, nierozdrobnione, inne niż wymienione w wykazie Nr. 3 do niniejszego rozporządzenia, w kraju niehodowane	20
117 z p. 1 i z uwagi 1 oraz z p. 2	Śledzie solone — o ile 10 kg tych śledzi zawiera nie więcej niż 60 sztuk	33 1/3
134 p. 2	Szczecina oczyszczona — do celów przemysłowych	35
134 z p. 3	Szczecina sortowana, czarna — do celów przemysłowych	20
z 219	Kwas stearynowy, sprowadzany przez fabryki — do wyrobu opon samochodowych	2
254 z p. 3	Stynki suszone (osmerus eperlanus L)	5
z 255	Śledzie wędzone t. zw. „strömlingi"	40
z 255	Śledzie wędzone t. zw. „strömlingi" — do przerobu fabrycznego	20
z 311	Chlorek cynowy — do celów przemysłowych	5
396 z p. 2	Antrachinon	8
397 z p. 4	Paranitroanilina	10
z 397 z p. 8	Fenylobetanaftyloamina, sprowadzana przez fabryki — do wyrobu opon samochodowych	2
z 411 z p. 2	Biel cynkowa o zawartości tlenku cynku (Zn. O) 99,8% i wyżej — do celów przemysłowych	2
423 z p. 3	Lakiery asfaltowe z zawartością benzyny — do izolowania cewek transformatorów	50
z 479	Siarczan potasu, oprócz osobno wymienionego — do celów przemysłowych	bez cła
487 z p. 1	Celuloid nieobrobiony, chociażby zabarwiony, w kawałkach	25
487 p. 2	Celuloid w blokach, płytach, arkuszach, prętach, rurach	25
488 p. 1 z lit. a i p. 2 z lit. a	Materjały plastyczne sztuczne na podstawie kazeiny, żelatyny, krochmalu, fenoli, mocznika, formaliny i t. p. — w proszku — do celów przemysłowych	40
490 z p. 2	Fosforan trójkrezylu	10
490 z p. 2	Przyśpieszacze wulkanizacyjne (Vulcacit F i Vulcacit Thiuram), sprowadzane przez fabryki — do wyrobu opon samochodowych	2
z 493	Skóry baranie surowe, odwłosione	50
z 508 p. 1a	Skóry kozie, wyprawy mineralnej, koloru naturalnego, czarne, w całości, połówkach	13,5
z 508 p. 2a	Skóry kozie, wyprawy mineralnej, kolorowe, w całości, połówkach	15,5
z 510 p. 1	Skóry lakierowane, w całości, połówkach	11
571 p. 1	Włókna sztuczne cięte (vistra) a) niebarwione b) barwione	 6 20
606 p. 1	Przy przywozie odpadków bawełnianych drogą lądową z państw, sprowadzających bawełnę surową przez porty polskiego obszaru celnego, pobiera się cło zniżone w wysokości zł 1 od 100 kg netto	
611 z p. 2	Przędza bawełniana surowa nitkowana z dwóch lub więcej nici pojedyńczych — do wyrobu sieci rybackich	bez cła
z 613 p. 1a	Tkanina bawełniana surowa o wadze 1 m² powyżej 160 g i o gęstości osnowy i wątku w 1 cm² do 40 nitek — do wyrobu opon samochodowych	2

Pozycje i punkty t. c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w % cła normalnego (autonomicznego)
z 613 p. 1a i b	Tkanina bawełniana surowa o wadze 1 m² powyżej 160 g i o gęstości osnowy i wątku w 1 cm² do 55 nitek, o wiązaniu satynowem — do wyrobu welwetów ciętych	50
z 630 p. 3	Przędza rami do Nr. 35 (wyłącznie) w motkach o wadze motka powyżej 100 g oraz Nr. 35 i wyżej w motkach, o wadze motka powyżej 50 g, surowa nitkowana — do przerobu fabrycznego	10
z 631	Przędza rami w kłębkach, na rurkach, lub na szpulkach, bielona, nienitkowana — do przerobu fabrycznego	15
648 z p. 1	Sieci do rybołówstwa, wszelkie	10
z 769	Ćwieki, kołki, szpilki do obuwia, nie we wstęgach	66²/₃
810 z uwagi	Stare gazety i czasopisma w języku niemieckim, niepodziurawione i niepokrajane w myśl uwagi do poz. 792 — dla celów kulturalnych ludności obszaru W. M. Gdańska	bez cła
836 z p. 1	Książki obrazkowe dla dzieci nawet z przeważającą ilością rysunków, z tekstem lub napisami w języku niemieckim, również w oprawach introligatorskich — dla użytku ludności obszaru W. M. Gdańska	bez cła
z 838	Kalendarze z tekstem niemieckim, również książkowe z działem literackim — dla celów kulturalnych ludności obszaru W. M. Gdańska	bez cła
z 839	Nuty kompozytorów niemieckich nawet bez tekstu oraz wszelkie z tekstem niemieckim lub napisami niemieckiemi, również w oprawach introligatorskich — dla użytku ludności obszaru W. M. Gdańska	bez cła
z 842 pp. 1 i 2	Reprodukcje dzieł artystów malarzy niemieckich, również w oprawach introligatorskich — dla użytku ludności obszaru W. M. Gdańska	bez cła
z 842 z p. 3	Wielobarwne: obrazy, tablice, atlasy przyrodnicze i techniczne, okładki do takichże atlasów, tablice i obrazki rozkładane na papierze, kartonie, tekturze, również podklejone oraz inne tym podobne — wszystko o charakterze pomocy szkolnych i naukowych z tekstem lub napisami w języku niemieckim, chociażby w oprawach introligatorskich — dla użytku ludności obszaru W. M. Gdańska	bez cła
z 843	Mapy, plany, również w atlasach, chociażby podklejone, oprawione, w połączeniu z listwami, oprócz osobno wymienionych, z tekstem lub napisami w języku niemieckim — dla celów kulturalnych ludności obszaru W. M. Gdańska	bez cła
897 z p. 3	Emalja w proszku — do wyrobu wanien żeliwnych emaljowanych	6
900 z p. 3	Rurki ze szkła białego — do wyrobu ampułek i t. p. opakowań	30
904 z p. 1	Rurki zabarwione w masie — do wyrobu ampułek i t. p. opakowań	50
997 z p. 3	Metal płatkowy aluminjowy, sprasowany nieodłącznie z papierem, podgumowany — do wyrobu etykiet	13
997 p. 3 z lit. a	Metal płatkowy aluminjowy w rolach, niczem niepokryty — do przerobu fabrycznego	50
z grup 67, 68, 69 i 73	Niewyrabiane w kraju maszyny i aparaty — do celów produkcyjnych	35
z 1058, 1059, 1060, 1061 i 1064	Niewyrabiane w kraju maszyny — do przeróbki lnu i konopi	10
1088 p. 1 c II	Ręczne opryskiwacze plecakowe	17
1088 p. 2 f II	Sprzężajowe siewniki do nawozów sztucznych	65
1088 p. 2 m II	Sprzężajowe obsypniki jedno i wielorzędowe, pielniki, obsypniki - pielniki — o wadze sztuki 100 kg i mniej	60
1090 p. 6 z lit. a	Bukowniki do koniczyn: o jednym bębnie, o wadze powyżej 1500 kg	65
1092 p. 1 z lit. a	Sieczkarnie bębnowe o szerokości gardła powyżej 310 mm	80
1092 p. 1 b z II	Sieczkarnie toporowe, również z wydmuchiwaczami, o szerokości gardła powyżej 310 mm do 340 mm włącznie	71
1092 p. 8	Śrutowniki:	
	a) proste o tarczach lub walcach metalowych	45
	b) kombinowane z gniotownikami	49

Pozycje i punkty t. c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego)
z 1099	Niewyrabiane w kraju silniki elektryczne, sprowadzane celem wmontowania ich do obrabiarek do drzewa	35
1115 p. 2 i z p. 4	Łącznice telefoniczne i ich części	20
z 1124 p. 1	Niewyrabiane w kraju elektrody z masy węglowej oraz ich części — do celów przemysłowych	10
z 1124 p. 2	Niewyrabiane w kraju elektrody z masy grafitowej oraz ich części — do celów przemysłowych	5
1133 p. 1 d	Lokomotywy normalnotorowe elektryczne, silnikowo-elektryczne	35
1133 p. 2 c	Lokomotywy wąskotorowe elektryczne	35
1137	Ciągówki (traktory) — do celów przemysłowych	35
z 1137 p. 1	Ciągówki (traktory) z silnikiem 6 cylindrów i mniej, oprócz gąsienicowych	16
1145 z p. 9	Niewyrabiane w kraju koła samochodowe, sprowadzane przez fabryki opon samochodowych	5
1145 z p. 9	Niewyrabiane w kraju koła tarczowe samochodowe, sprowadzane przez wytwórnie przyczep samochodowych	bez cła
z grup 65, 66, 67, 69, 70 i 71	Części zamienne do samochodów i motocykli: klamki, korki do chłodnic, korbki (poz. 994 z pp. 2 i 3), taśmy hamulcowe (z poz. 1035), koła zębate (poz. 1084 z p. 8), części silników (poz. 1085 p. 8), pierścienie tłokowe (poz. 1085 z p. 9), tłoki (1085 z p. 10b III), prądnice, magneto, sygnały akustyczne i ich części, rozruszniki—startery (z poz. 1099), świece do silników (z poz. 1131), części metalowe samochodów i motocykli (poz. 1145 pp. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 11, 12, 13, 14) — sprowadzane do zamiany zużytych części na nowe w gotowych samochodach i motocyklach	30
1154	Statki morskie i rzeczne, łodzie	bez cła
z grup 67, 69 i z 73—poz. 1160 pp. 5 i 6	Niewyrabiane w kraju maszyny i aparaty, sprowadzane przez przemysł wyrobu samochodów, podwozi samochodowych i motocykli	10
z grup: 63, 64, 65	Półfabrykaty — do wyrobu samochodów, podwozi samochodowych i motocykli, sprowadzane przez przemysł wyrobu samochodów, podwozi samochodowych i motocykli	5
z grup: 66, 67, 69, 70, 71 i 73	Gotowe części, sprowadzane przez przemysł wyrobu samochodów, podwozi samochodowych i motocykli do wyrobu: samochodów i podwozi samochodowych ciężarowych o pojemności cylindrów silnika powyżej 2300 cm³	25
	innych samochodów, podwozi samochodowych oraz motocykli	5
1168 p. 7 z lit. e	Naświetlone pozytywy kroniki filmowej	bez cła
1168 p. 7 z lit. e I	Wstęgi kinematograficzne, dźwiękowe, naświetlone — negatywy	40
z 1260 p. 1	Kamienie półszlachetne, naturalne i syntetyczne, sprowadzane w stanie surowym do obróbki (szlifowania)	20

Wykaz Nr. 2.

Pozycje i punkty t. c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego)
z 101	Olej talowy — do wyrobu środków dla ochrony roślin	10
z 152 p. 4	Gips mielony — do fabrykacji porcelany i fajansu	55
z 157 p. 2	Szpat ciężki mielony — do wyrobu litoponu	20
z 159 p. 2	Skaleń mielony — do celów przemysłowych	bez cła
z 165 p. 3	Kwarc i pegmatyt — mielone — do celów przemysłowych	bez cła
z 170 p. 2	Elektro-korundy i węglokrzemy w ziarnkach, rozdrobnione lub zmielone — do wyrobu tarcz szlifierskich	50

Pozycje i punkty t. c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w % cła normalnego (autonomicznego)
200 z p. 6	Olej smarowy, zmieszany z olejami i tłuszczami zwierzęcemi i roślinnemi — przeznaczony do użycia przy wytłaczaniu z porcelany artykułów elektrotechnicznych	bez cła
z 202	Wosk bitumiczny o punkcie topliwości 75° C i wyżej do celów przemysłowych:	
p. 1	bielony	20
p. 2	inny	35
213 z p. 3	Substrat bituminowo - olejowy — do wyrobu farb rdzochronnych .	10
299 z p. 22	Fosforan dwusodowy — do wykańczania tkanin z jedwabiu naturalnego	50
305 p. 4	Siarczan baru strącony — do wyrobu papieru	50
317 z p. 1	Nadmanganian potasowy — do celów przemysłowych . . .	33
332 p. 2	Bezwodnik octowy — do celów przemysłowych	20
z 356	Estry kwasu malonowego płynne, oraz następujące estry pochodnych kwasu malonowego płynne: fenyloetylomalonian i fenylometylomalonian — do produkcji związków barbiturowych . . .	30
360 z p. 3	Lecytyna roślinna — do wyrobu czekolady	10
390 p. 2b	Struny jelitowe — do wyrobu rakiet tenisowych	10
396 z p. 1	Benzaldehyd — do wyrobu barwników syntetycznych . . .	15
397 z p. 12	Izatyna — do wyrobu kwasu fenylocynchoninowego	bez cła
399 z p. 6	Fenetydyna — do wyrobu fenacetyny	bez cła
z 408	Sadze gazowe — do wyrobu opon samochodowych	2
410 z p. 2	Łupek bitumiczny w kawałkach, palony (skoksowany), czarny — do wyrobu farb	25
410 z p. 2	Braunsztyn w proszku — do produkcji cynku elektrolitycznego i bateryj elektrycznych	bez cła
486 p. 2 z lit. a I	Acetoceluloza w arkuszach niebarwionych — do wyrobu niepalnych błon rentgenologicznych	10
490 z p. 1	Nieorganiczne przetwory chemiczne, osobno niewymienione, używane jako katalizator do syntezy amonjaku	bez cła
490 z p. 1	Masy kontaktowe, sporządzone z pumeksu, względnie z ziemi okrzemkowej, przesyconych solami wanadu — do celów przemysłowych	10
490 z p. 2	Alkohole: oleinowy, cetylowy i stearynowy — do celów przemysłowych	30
490 z p. 2	Organiczne przetwory chemiczne, osobno niewymienione, używane jako odczynniki chemiczne przy płókaniu rud cynkowych . .	5
490 z p. 2	Mocznik do produkcji związków barbiturowych	30
z 674 p. 1	Kręgi z szarpanych nici bawełnianych, luźno związane — do wyrobu wałów kalandrowych	10
z 674 p. 4	Krążki, płyty, tarcze z materjałów włóknistych impregnowanych bakelitem — do wyrobu kół zębatych	40
z 720 p. 2	Kauczuk surowy, myty: w płytach, płytkach, arkuszach, sprowadzany przez porty polskiego obszaru celnego przez fabryki — do wyrobu opon samochodowych	2
z 815 p. 2b	Papier czerwono-czarny t. zw. „duplex" niedrukowany (bez zawartości miazgi drzewnej lub z zawartością jej 30% i mniej), sprowadzany przez wytwórnie błon fotograficznych — do opakowania błon fotograficznych	40
z 746 z p. 2c	Półfabrykaty z gumy twardej o wadze sztuki 100 g i mniej z odciśniętemi lecz nierozciętemi zębami — do wyrobu grzebieni . .	20
842 p. 4	Dekalkomanja do wyrobu porcelany i fajansu	50
845 z p. 1a	Papier czerwono-czarny t. zw. „duplex" drukowany jednobarwnie, sprowadzany przez wytwórnie błon fotograficznych — do opakowania błon fotograficznych	10
900 p. 4 z lit. b	Ampułki szklane — do chlorku etylu	62
900 z p. 3	Pręty ze szkła białego — do wyrobu wełny szklanej . . .	15
904 z p. 1	Pręty zabarwione w masie — do wyrobu wełny szklanej . .	50
927 z p. 1	Łom żeliwny i odpadki żeliwne, sprowadzane przez huty żelazne .	5
927 z p. 1	Opiłki żeliwne, sprowadzane przez fabryki chemiczne . . .	bez cła

Pozycje i punkty t. c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego)
z 929 p. 1 z lit. d i uwaga 2	Żelazo taśmowe w rolach, na zimno walcowane, o grubości powyżej 0,10 mm do 0,20 mm, o szerokości poniżej 700 mm — do wyrobu taśmy obołowionej	40
z 930 p. 1 z lit. f i uwaga 1 a oraz z 929 p. 1 lit. d i uwaga 2	Żelazo taśmowe o szerokości poniżej 700 mm oraz blacha żelazna — wszystko na zimno walcowane, o grubości 0,15 mm do 0,17 mm — do wyrobu kółek do obuwia	20
930 z p. 4 c	Blacha stalowa zwykła (taśmowa) niklowana, dziurkowana o grubości 1 mm i mniej — do produkcji akumulatorów żelazo-niklowych .	40
z 947 ewentualnie uwaga 2	Drut stalowy hartowany — do wyrobu szczotek . . .	15
z 947 pp. 1, 2 ewent. uwagi 1, 2 i 4	Drut żelazny i stalowy korytkowy, chociażby nacięty, pokryty nieszlachetnemi metalami — do wyrobu mechanizmów parasolowych .	50
z 964 p. 1 a	Formy stalowe obrobione o wadze sztuki powyżej 100 kg — do wyrobu rur żeliwnych, lanych systemem odśrodkowym . . .	20
978 p. 4 a z III	Blacha aluminjowa, prostokątna, surowa o szerokości powyżej 300 mm i o grubości 0,1 mm i mniej — do wyrobu folji aluminjowej . .	5
z 989 p. 3	Zamknięcia niklowe do ampułek szklanych	65
z 994 p. 1 z lit. a I	Szyny miedziane lane, surowe, o wadze sztuki powyżej 500 g — do wyrobu cynku elektrolitycznego	10
z 994 p. 1 z lit. b I	Bloki lane cylindryczne z otworem, aluminjowe, o zawartości aluminjum 99,7%, o wadze sztuki powyżej 150 g — do wyrobu rur aluminjowych	bez cła
z 1016 p. 1 a	Pierścienie stalowe bez końca, wykonane z pojedyńczego drutu — do wyrobu opon kołowcowych t. zw. „drutówek" . . .	30
z 1036 p. 3 c ew. uwaga 2	Wentyle do dętek samochodowych o wadze sztuki 1 kg i mniej — do wyrobu opon samochodowych	2
z 1160 z p. 3 a	Sprawdziany (kalibry gwintowane) o wadze sztuki powyżej 500 g — do wyrobu rur	10
1168 p. 7 d	Wstęgi kinematograficzne nienaświetlone, sprowadzane — do wyrobu wstęg kinematograficznych naświetlonych	15
1193 z p. 1 ew. uwaga	Wyroby z drutu korytkowego żelaznego o szerokości 6 mm i mniej, względnie wyroby z korytkowej taśmy stalowej o szerokości powyżej 6 mm — do wyrobu mechanizmów parasolowych . .	10
1267 z p. 1	Drut srebrny specjalny t. zw. topikowy o średnicy lub grubości powyżej 0,75 mm — do wyrobu bezpieczników	20
1267 z p. 2	Drut srebrny specjalny t. zw. topikowy o średnicy lub grubości 0,75 mm i mniej — do wyrobu bezpieczników	40

Wykaz Nr. 3.

Pozycje i punkty t. c. przywozowe	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego)
23 z p. 1	Pestki morelowe	40
z 89 p. 1	Cebula morska nierozdrobniona	bez cła
z 89 p. 1	Używane w lecznictwie rośliny i ich części nierozdrobnione: Pączki kwiatowe Cytwaru (Anthodium Cinae-Flosculi Cinae-Flores Cinae), Bulwy Jalapy (Tubera Jalapae), Drewno Sasafranu lekarskiego (Lignum Sassafras offic.), Korzeń Wymiotnicy lekarskiej (Radix Ipecacuanhae), Kora kaskarylana (Kaskaryla) — (Cortex Cascarillae),	

Pozycje i punkty t. c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w % cła normalnego (autonomicznego)
	Kora Condurango (Cortex Condurango),	
	Cortex Hamamelidis,	
	Kora Mydłoki (Cortex Quillayae),	
	Kwiat pomarańczowy (Flores Aurantii),	
	Korzeń Goryczki żółtej (Radix Gentianae luteae),	
	Korzeń Lukrecji (Radix Liquiritiae — Glycyrrhizae),	
	Korzeń Pastwinu (Radix Ratanhiae-Krameriae),	
	Korzeń Kolcowoju (Radix Sarsaparillae),	
	Korzeń Krzyżownicy cierpkiej (Radix Senegae),	
	Kłącze Gorzknika (Rhizoma Hydrastis),	
	Kłącze Cytwaru (Rhizoma Zedoariae),	
	Pączki kwiatowe Maruny szarolistnej (Flosculi Chrysanthemi cin. Flosculi Parthenii cin.),	
	Pączki kwiatowe Maruny kaukaskiej (Flosculi Chrysanthemi ros. Flosculi Parthenii ros.),	
	Nasiona Orzesznika (Semina Colae),	
	Kora chinowa (Cortex Chinae — Cortex Sinchonae),	
	Liście Rozdębu kulistego (Folia Eucalypti),	
	Liście Gałecznika (Folia Jaborandi),	
	Liście Paczula (Folia Patshuli),	
	Liście Rozmarynu lekarskiego (Folia Rosmarini — Folia Anthos),	
	Nasiona Skrętnika — Strofantowca (Semina Strophanti),	
	Nasienie Kulczyty — Wroniego oka (Semina Strychni, Nux Vomica),	
	Nasienie Kichowca lekarskiego (Semina Sabadillae),	
	Ziele Sabiny (Herba Sabinae),	
	Ziele Męczennicy (Herba Passiflorae incarnatae),	
	Liście Senesu (Folia Sennae),	
	Strączki senesowe (Folliculi Sennae) . .	20
	Uwaga do „z 89 p. 1" (nie dotyczy cebuli morskiej).	
	Cło zniżone stosuje się przy odprawie celnej jedynie w następujących urzędach celnych: Gdynia, Katowice, Kraków, Poznań, Lwów, Łódź, Warszawa, Wilno oraz w Gdańsku w urzędach celnych: Packhof i Post.	
210	Olej drzewny	50
295 p. 8	Fosfór	bez cła
z 297	Gaz świetlny, sprowadzany przewodami rurowemi . . .	bez cła
305 p. 2	Dwutlenek baru	20
z 350 p. 2	Chlorek metylu (nie w ampułkach)	30
395 z p. 1	Chlorek kwasu paratoluolosulfonowego	12
395 p. 3	Kwas ftalowy i jego bezwodnik	7
395 p. 4	Chlorek benzoilu	35
396 z p. 2	Betametyloantrachinon, kwas antrachinonosulfonowy . . .	8
397 z p. 1	Metatoluidyna, meta — iparaksylidyna	10
397 z p. 2	Ortoanizydyna, krezydyna, dwumetyloanilina, dwuetyloanilina, etylobenzyloanilina i jej sulfokwas, kwas antranilowy . . .	30
397 z p. 4	Tioanilina	45
397 z p. 4	Acetoparafenylenodwuamina	10
397 z p. 6	Dwuchlorobenzydyna, dwuchlorotolidyna, dwuanizydyna .	20
397 z p. 8	Betanaftyloamina	5
397 z p. 8	Fenyloalfanaftyloamina, etyloalfanaftyloamina i toliloalfanaftyloamina .	30
397 z p. 9	Kwasy naftyloaminosulfonowe 1. 6 i 1. 7 (kwasy Cleve), kwas naftyloaminosulfonowy 1. 5, kwas naftyloaminodwusulfonowy 2, 4, 8 (kwas C), kwas betanaftyloaminosulfonowy 1. 2 (kwas Tobiasa), kwasy dwuaminostylbenodwusulfonowe . . .	30

Pozycje i punkty t. c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w % cła normalnego (autonomicznego)
397 p. 10	Aminoantrachinon	5
397 z p. 12	Kumidyna	30
397 z p. 12	Kwas fenylonaftyloaminosulfonowy 1. 8 i kwas tolilonaftyloaminosulfonowy 1. 8	22
397 z p. 12	Kwas chlorotoluidynosulfonowy	20
397 z p. 12	4 nitrometylo 1. 2 benzimidazol	27
397 z p. 12	Kwas paratoluidynometasulfonowy	20
398 z p. 1a	Rezorcyna	5
398 z p. 7	Kwas naftolomonosulfonowy 2. 7, kwas naftolomonosulfonowy 1. 5	30
399 z p. 1	Aminofenol	20
399 z p. 3	Kwas paraaminosalicylowy	5
399 z p. 5	Kwas aminonaftolodwusulfonowy 2. 8. 3. 6 (kwas 2 R), kwas aminonaftolosulfonowy 1. 8. 4 (kwas S), kwas aminonaftolosulfonowy 2. 5. 7 (kwas I), kwas aminonaftolodwusulfonowy 1. 8. 2. 4 (kwas 2 S)	35
399 z p. 6	Nitrobenzylidenometaamidofenol, parachloroortoaminofenolosulfokwas, kwas amidoazolowy (paraaminofenylo 1. 2 naftiminoazolo - 5 - oksy 7 - sulfokwas), pochodna mocznikowa kwasu aminonaftolosulfonowego 2. 5. 7	35
400 p. 1	Fenylometylopyrazolon, fenylosulfometylopyrazolon	5
z 401	Keton Michlera	20
z 402	Fenylohydrazyna	30
405 z p. 2	Ekstrakt katechu	17
z 408	Sadze	55
422 z p. 2	Węgle do rysowania	25
461	Wosk do szczepienia drzew	32
z 486 z p. 1	Acetoceluloza w ziarnkach i proszku	30
z 486 p. 2 z lit. a II	Acetoceluloza w prętach barwionych	15
490 z p. 1	Wodorotlenek kadmu, również z domieszką tlenków żelaza	30
721 p. 1	Regenerat gumowy	12
z 838	Kalendarze książkowe z działem literackim w języku słowackim	bez cła
866	Sączki z gliny	70
944 z pp. 1 i 2a	Walce hutnicze żeliwne utwardzone surowe lub z powierzchnię zgruba obdartą, również z obtoczonemi czopami, frezowanemi rozetami o średnicy 850 mm i wyżej	20
1000 p. 4	Motyki, sapy, dziabki, grabie, grace, pazurki ogrodnicze, kantowniki i szufelki ogrodowe — surowe, bejcowane, lakierowane, chociażby z trzonami	52
1018 p. 10b	Nożyce do strzyżenia owiec	65
1018 p. 10c	Nożyce ogrodnicze	32
1018 p. 10d	Sekatory	26
z 1036 p. 3	Automatyczne rozdzielacze pary typu „Py 10", stanowiące część przyrządu „Pyram" dla instalacji na parowozach	50
1041 z p. 1	Walczaki do kotłów wodnorurkowych, t. j. zbiorniki pary i wody, wykute z jednego bloku, również spawane z jednym szwem podłużnym — o średnicy powyżej 1199 mm i o długości 6200 mm i wyżej	15
z 1042 pp. 1 i 2	Dna wygięte żelazne, stalowe dla t. zw. kotłów krakowych — o średnicy 2700 mm i wyżej o grubości ścianki 32 mm i wyżej	15
1088 p. 1 z lit. a	Ręczne walce, używane w ogrodnictwie	57
1088 p. 1 b	Siewniki ogrodowe ręczne	55
1088 p. 1 c I	Ręczne opryskiwacze: taczkowe, wózkowe	43
1088 p. 2 z lit. b	Sprzężajowe szufle	70
1088 p. 2 c	Sprzężajowe brony obrotowe	78
1088 p. 2 f III	Sprzężajowe siewniki kombinowane do równoczesnego wysiewu nasion i nawozów	63
1088 p. 2 g	Sprzężajowe opryskiwacze ogrodowe, polowe	54
1088 p. 2 i	Sprzężajowe rozlewacze gnojówki rzutowe, rzędowe	78

Pozycje i punkty t. c. przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego)
1088 p. 3 c	Silnikowe maszyny do uprawy roli zapomocą części obrotowych	83
1088 z p. 4	Walce do uprawy roli, przysposobione do bezpośredniego łączenia z ciągówkami	80
1089 p. 1a	Kosiarki ręczne	13
1089 p. 1 b	Kosiarki sprzężajowe	87
1089 p. 2 a	Żniwiarki zwykłe, oprócz objętych p. 2 lit. b	87
1089 p. 2 b	Żniwiarki — wiązałki	87
1089 p. 2 c	Przyrządy żniwne odkładające do kosiarek	87
1089 p. 3	Aparaty specjalne do ostrzenia noży maszyn żniwnych	18
1089 p. 5	Wyorywacze do buraków, ziemniaków	80
1090 z p. 3	Samopodawacze do młocarń	84
1090 p. 4	Podnośniki — stertniki do słomy, siana, snopów	84
1090 p. 5	Wiązacze do słomy, siana	32
1092 p. 4	Młynki do kości	49
1095 p. 2	Podkurzacze	37
1095 p. 3	Maski ochronne	26
1095 p. 4	Pułapki do wyłapywania trutni	22
1095 p. 6	Rojnice	44
1095 p. 7	Wszelkie inne przyrządy pszczelnicze osobno niewymienione	22
1096 p. 1	Młynki do nawozów sztucznych	78
1096 z p. 7	Kwoki	55
1097	Maszyny i aparaty rolnicze osobno niewymienione	66
1098 p. 6	Ostrza do pielników	80
1098 p. 7	Inne części maszyn i narzędzi rolniczych, oprócz osobno wymienionych	80

283.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SPRAW WEWNĘTRZNYCH, SKARBU, ORAZ PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 16 kwietnia 1935 r.

o organizacji i trybie postępowania komisyj oszczędnościowo - oddłużeniowych dla samorządu.

Na podstawie art. 10 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Rozporządzenie niniejsze normuje szczegółowo organizację i tryb postępowania komisyj oszczędnościowo-oddłużeniowych dla samorządu przy urzędach wojewódzkich, powołanych art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846).

(2) W dalszym ciągu rozporządzenia niniejszego komisje oszczędnościowo - oddłużeniowe dla samorządu nazywane będą „komisjami", a Centralna Komisja Oszczędnościowo - Oddłużeniowa dla Samorządu — „Centralną Komisją".

§ 2. Członków komisyj — przedstawicieli rady wojewódzkiej (w województwach zachodnich — sejmiku wojewódzkiego, w województwach południowych — wydziału wojewódzkiego) wybierają rady wojewódzkie (sejmiki wojewódzkie, wydziały wojewódzkie) zwykłą większością głosów ze swego grona lub z pośród innych osób.

§ 3. (1) Przewodniczący komisji przewodniczy na posiedzeniach, kieruje pracami komisji, reprezentuje ją nazewnątrz i wykonywa wszelkie inne czynności, zlecone mu rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846), rozporządzeniem niniejszem oraz instrukcjami Centralnej Komisji. Poszczególne prace przewodniczący komisji może zlecać członkom komisji lub rzeczoznawcom.

(2) W zastępstwie przewodniczącego przewodniczy na posiedzeniach członek komisji, wyznaczony przez przewodniczącego Centralnej Komisji.

(3) Przewodniczący komisyj składają przewodniczącemu Centralnej Komisji sprawozdanie z prac komisyj.

§ 4. (1) Przewodniczący Komisji Centralnej powołuje sekretarza komisji bądź z pośród członków komisji, bądź z pośród innych osób.

(2) W razie niepowołania sekretarza przez przewodniczącego Centralnej Komisji sekretarza wyznacza wojewoda z pośród urzędników urzędu wojewódzkiego. Sekretarz prowadzi biuro komisji.

§ 5. (1) Przewodniczący komisji i sekretarz mogą otrzymywać ryczałtowe odszkodowanie, którego wysokość określa Minister Spraw Wewnętrznych na wniosek przewodniczącego Centralnej Komisji.

(2) Członkowie Komisji mają jedynie prawo do zwrotu kosztów podróży i poboru diet za dni posiedzeń oraz w razie wyjazdów służbowych według zasad, ustalonych dla urzędników państwowych na stanowiskach radców we władzach bezpośrednio podległych władzy naczelnej.

§ 6. Urząd wojewódzki, przy którym znajduje się komisja, dostarczy komisji potrzebnego lokalu biurowego wraz z urządzeniem oraz pomocy biurowej.

§ 7. Na posiedzenia komisji powinni być wzywani wszyscy jej członkowie. Do ważności posiedzeń komisji konieczna jest obecność połowy członków, w tem przewodniczącego komisji lub jego zastępcy (§ 3 ustęp 2). Uchwały komisji zapadają większością głosów obecnych członków; w razie równości głosów przeważa zdanie, za którem wypowiedział się przewodniczący.

§ 8. (1) Komisja ma prawo badać budżety, zamknięcia rachunkowe, sprawozdania i wszelkie akta i dokumenty poszczególnych związków samorządowych, tudzież ich urządzeń, zakładów i przedsiębiorstw oraz przeprowadzać lustracje na miejscu przez swych delegatów i rzeczoznawców.

(2) Zarządy związków samorządowych i międzykomunalnych oraz zarządy urządzeń, zakładów i przedsiębiorstw, podlegających kompetencji komisji, obowiązane są dostarczyć na żądanie komisji wszelkich materjałów i informacyj.

§ 9. Władze rządowe i samorządowe obowiązane są udzielać komisjom wszelkich potrzebnych informacyj oraz pomocy, niezbędnej do wykonywania jej obowiązków.

§ 10. W zakresie akcji oszczędnościowej komisja, po zbadaniu gospodarki danego związku samorządowego, jego urządzeń, zakładów lub przedsiębiorstw, uchwala wnioski, które przedstawia właściwej władzy nadzorczej nad związkiem samorządowym i przewodniczącemu Centralnej Komisji.

§ 11. (1) Wniosek o wszczęcie postępowania oddłużeniowego, zgłoszony przez interesowane strony lub władzę nadzorczą, powinien być umotywowany. Jeżeli wniosek zgłasza władza nadzorcza nad związkiem samorządowym albo interesowany związek, do wniosku należy dołączyć budżet na rok bieżący, ostatnie zamknięcie rachunkowe oraz wykaz wszelkich długów ze wskazaniem tytułów, wysokości oprocentowania i terminów płatności.

(2) Przewodniczący komisji może zarządzić uzupełnienie danych, uzasadniających wniosek.

§ 12. (1) Komisja rozpatruje wniosek o wszczęcie postępowania oddłużeniowego na posiedzeniu

bez udziału stron i bądź zarządza wszczęcie postępowania, bądź odrzuca wniosek. Komisja może odroczyć decyzję celem uzupełnienia danych.

(2) Postanowienie o wszczęciu postępowania oddłużeniowego przewodniczący komisji ogłasza w dzienniku wojewódzkim, w Monitorze Polskim oraz poczytnym dzienniku miejscowym.

(3) O odrzuceniu wniosku przewodniczący zawiadamia wnioskodawcę.

§ 13. (1) O posiedzeniu komisji, na którem ma być rozpatrywany plan oddłużenia, przewodniczący ogłasza w dzienniku wojewódzkim, w Monitorze Polskim oraz w poczytnym dzienniku miejscowym, co najmniej na dwa tygodnie przed terminem posiedzenia.

(2) Strony mogą składać wyjaśnienia na posiedzeniu komisji osobiście lub przez pełnomocników.

§ 14. (1) Po rozpatrzeniu projektu planu oddłużenia i wysłuchaniu stron, które się stawią, komisja bądź ustala plan oddłużenia, bądź umarza postępowanie oddłużeniowe.

(2) Plan oddłużenia, ustalony przez komisję, przewodniczący komisji ogłasza w dzienniku wojewódzkim. Zawiadomienie o ogłoszeniu planu oddłużenia przewodniczący komisji ogłasza w Monitorze Polskim i poczytnym dzienniku miejscowym. Postanowienie o umorzeniu postępowania przewodniczący komisji ogłasza w dzienniku wojewódzkim, Monitorze Polskim i poczytnym dzienniku miejscowym.

§ 15. W razie zgłoszenia w terminie sprzeciwu przeciwko planowi oddłużenia, ustalonemu przez komisję, przewodniczący komisji przesyła plan oddłużenia wraz z aktami sprawy, zgłoszonemi sprzeciwami oraz własnym wnioskiem do Centralnej Komisji.

§ 16. (1) Odpisy prawomocnego planu oddłużenia przewodniczący komisji przesyła interesowanemu związkowi samorządowemu oraz władzy nadzorczej, powołanej do zatwierdzenia budżetu tego związku.

(2) Wierzyciele związku samorządowego, objęci planem oddłużenia, otrzymują na żądanie dotyczące ich wyciągi z planu oddłużenia z wypisem prawomocnego postanowienia, zatwierdzającego plan oddłużenia.

§ 17. Wszelkie obwieszczenia, odpisy i wyciągi, przewidziane w postępowaniu oddłużeniowem, podpisują przewodniczący komisji i sekretarz.

§ 18. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:
Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Minister Przemysłu i Handlu: *Floyar-Rajchman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 26 kwietnia 1935 r. Nr. 31, poz. 231).

284.

ZARZĄDZENIE MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 kwietnia 1935 r.

L. D. IV. 11931/3/35

w sprawie udzielania pozwoleń na zakładanie przedsiębiorstw, zamieszkiwanie i t. p. w wolnym obszarze celnym w Gdyni.

Do
Urzędu Celnego w Gdyni.

Stosownie do rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wewnętrznych z dnia 25 października 1934 r. o ograniczeniach, dotyczących uprawiania handlu i przemysłu, wznoszenia budowli i zamieszkiwania na terenie wolnych obszarów celnych w portach morskich oraz ograniczeniach ruchu osobowego pomiędzy wolnemi obszarami celnemi w portach morskich a resztą polskiego obszaru celnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 888) zakładanie przedsiębiorstw przemysłowych, prowadzenie przedsiębiorstw handlowych, zamieszkiwanie na terenie wolnych obszarów celnych i t. p. uzależnione jest od zezwoleń władz portowych wydanych w porozumieniu z władzami celnemi.

Celem ustalenia, w których wypadkach, jeżeli chodzi o wolny obszar celny w Gdyni, udzielać będą przewidzianych tem rozporządzeniem zezwoleń naczelne władze portowe i celne a w których natomiast lokalne władze, zarządza się, co następuje:

1. Do kompetencji naczelnych władz portowych i celnych t. j. Ministerstwa Przemysłu i Handlu oraz Ministerstwa Skarbu należy udzielanie zezwoleń:
   a) na tworzenie zakładów przemysłowych (§ 1 ust. 1); jeżeli jednak będzie chodziło o zakłady mniejszych rozmiarów lub mniejszej wagi, w poszczególnych wypadkach władze naczelne upoważnią władze lokalne do udzielenia zezwolenia;
   b) na tworzenie zakładów handlowych (§ 2 ust. 1), dla których powstania wymagana jest, stosownie do specjalnych przepisów, koncesja władzy naczelnej, jak np. dla domów składowych;
   c) na zakładanie przedsiębiorstw zaopatrywania statków (§ 5 ust. 1);
2. Do kompetencji lokalnych władz portowych i celnych t. j. Urzędu Morskiego w Gdyni i Urzędu Celnego w Gdyni, należy udzielanie zezwoleń:
   a) na tworzenie zakładów handlowych (§ 2 ust. 1) z wyjątkiem zakładów przewidzianych w punkcie 1-b niniejszego zarządzenia;
   b) na detaliczną sprzedaż towarów, wykonaną czasowo w wyjątkowych przypadkach (§ 2 ust. 3);

c) na zakładanie prywatnych składów, przeznaczonych do przechowywania towarów (§ 3 ust. 1); jako prywatny skład należy uważać skład, przeznaczony do przechowywania towarów, należących do właściciela składu;

d) na sprzedaż artykułów spożywczych dla spożycia na terenie wolnego obszaru celnego (§ 4 ust. 1);

e) na zamieszkiwanie na terenie wolnego obszaru celnego (§ 7 ust. 1).

3. Specjalnych zezwoleń przewidzianych stosownie do § 8 rozporządzenia dla wznoszenia budowli na terenie wolnego obszaru celnego udziela Urząd Morski.

4. Jeżeli podanie o udzielenie zezwoleń w sprawach, zastrzeżonych naczelnym władzom portowym i celnym wpłynie do Urzędu Morskiego lub Urzędu Celnego, to sprawy takie przesyła Urząd Morski Ministerstwu Przemysłu i Handlu wraz ze swemi uwagami i uwagami Urzędu Celnego, przedkładając jednocześnie do decyzji Ministerstwa przygotowany projekt „zezwolenia".

Urząd Morski, przy wykonywaniu funkcyj wypływających z omawianego rozporządzenia, a bliżej ustalonych w niniejszym piśmie, winien w razie wątpliwości przy ocenie charakteru przemysłowego względnie handlowego danego przedsiębiorstwa, kierować się zasadami podziału na przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe zamieszczonego w załączniku do art. 23 ustawy o podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 716 z 1934 r.).

Dodatkowo Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że zezwolenia, wydawane w ramach omawianego rozporządzenia są wolne od opłaty stemplowej.

Treść niniejszego zarządzenia uzgodniona została z Ministerstwem Przemysłu i Handlu, które analogiczne zarządzenie wydało Urzędowi Morskiemu w Gdyni dnia 25 marca 1935 r. za L. MP. V-b-1/1.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

285.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 26 kwietnia 1935 r.

w sprawie przepisów rachunkowych i kasowych, regulujących obrót Bonami Funduszu Inwestycyjnego

Na zasadzie art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o Funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 636) zarządzam co następuje:

I. Punkt 5) paragrafu 26 przepisów rachunkowych i kasowych, regulujących obrót Bonami Funduszu Inwestycyjnego (załącznik do zarządzenia z dnia 22 lutego 1934 r. Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 8, poz. 84 Monitor Polski z dnia 13 marca 1934 r. Nr. 59, poz. 84) otrzymuje następujące brzmienie: „Wartość Bonów pozostałych w obiegu".

II. Ustęp ostatni § 26 wymienionych przepisów otrzymuje następujące brzmienie:

„Wartość Bonów do punktu 5) przez wyprowadzenie różnicy pomiędzy sumą Bonów, puszczonych do obiegu z jednej strony a sumą Bonów umorzonych i pozostałych w kasach urzędów skarbowych w dniu ostatnim miesiąca z drugiej strony".

Za Ministra Skarbu:
(—) *Adam Koc.*
Podsekretarz Stanu.

286.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 kwietnia 1935 r.

o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

Na podstawie art. 6 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. w sprawie wydawania Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 3, poz. 18), w brzmieniu art. 4 ustawy z dnia 12 lutego 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 89), prostuje się błąd w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 225), a mianowicie: w § 12 w wierszu pierwszym zamiast wyrazów „ wpkt. 1)" powinno być „w pkt. 2)".

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

287.

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 13 kwietnia 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o uzupełnieniu wykazu instytucyj uprawnionych do wydawania zaświadczeń eksportowych, wymienionych w § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 października 1934 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie niektórych towarów.

W wykonaniu § 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 października 1934 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz

Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie niektórych towarów (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 883) uzupełnia się podany w obwieszczeniu Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 30 października 1934 r. („Monitor Polski" Nr. 277, poz. 384) wykaz instytucyj uprawnionych do wystawiania zaświadczeń eksportowych na wywóz za zwrotem cła towarów, wyszczególnionych w pp. 28 — 33 włącznie § 1 powołanego na wstępie rozporządzenia, przez dodanie w rubryce pierwszej i drugiej po wyrazach: „4. Izba Przemysłowo - Handlowa w Wilnie" wyrazów: „4a. Izba Przemysłowo - Handlowa w Sosnowcu".

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *H. Floyar-Rajchman.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 20 kwietnia 1935 r. Nr. 93, poz. 126).

288.

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO RADY SPÓŁDZIELCZEJ

z dnia 8 kwietnia 1935 r.

o zatwierdzeniu prawa rewidentów do przeprowadzania rewizji w spółdzielniach.

LISTA 8.

Na podstawie art. 61 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 495 z 1934 r.) oraz § 15 ust. 4 rozporządzenia Ministra Skarbu, wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o organizacji Rady Spółdzielczej (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 817 z 1934 r.) ogłaszam listę rewidentów, którym zatwierdzam prawo do przeprowadzania rewizji.

W Związku Spółdzielni Rolniczych i Zarobkowo - Gospodarczych Rzeczypospolitej Polskiej, z siedzibą w Warszawie:

Dyrektorzy Okręgowych Związków:

1. Hajkowski Franciszek
2. Jenner Władysław
3. Kokociński Antoni
4. Mgr. Preibisz Stefan
5. Poncet Stefan
6. Tawrel Paweł
7. Załuski Piotr

Rewidenci:

1. Dr. Amrogowicz Stanisław
2. Andrzejewski Antoni
3. Bruszewski Adam
4. Bogdanowicz Eugenjusz
5. Buzdygan Jan
6. Buchalik Henryk
7. Mgr. Bujak Jan
8. Bogacz Stanisław
9. Ciechanowski Antoni
10. Chmiołek Marjan
11. Cholewa Władysław
12. Ciołkowski Józef
13. Chmielewski Witold
14. Dietz Wiktor
15. Dihm Teofil
16. Dobrowolski Józef
17. Dudek Stefan
18. Duszyński Marjan
19. Frant Jan
20. Fostakowski Jan
21. Gidyński Jan
22. Gadomski Wacław
23. Hek Feliks
24. Janecki Maksymiljan
25. Dr. Kałuski Jerzy
26. Koźlik Roman
27. Kruczkowski Seweryn
28. Krzemiński Henryk
29. Kobziński Stanisław
30. Inż. Kurpisz Wiktor
31. Kropacz Jan
32. Kański Edward
33. Kałkowski Józef
34. Lupa Stanisław
35. Lamers Stanisław
36. Lejczak Kazimierz
37. Inż. Lipowicz Roman
38. Leyk Wieńczysław vel Lejek Wacław
39. Materny Eryk
40. Mordawski Kazimierz
41. Mach Edward
42. Marynowski Stanisław
43. Marszałek Józef
44. Niemirowski Bronisław
45. Naskalski Stanisław
46. Norek Jakób
47. Orłowski Ludwik
48. Peczlewicz Witold
49. Pietrzak Anzelm
50. Pietraka Kazimierz
51. Perek Józef
52. Piechatzek Roman
53. Poncet Stanisław
54. Poznański Antoni
55. Poznański Włodzimierz
56. Rękawek Antoni
57. Szulecki Bolesław
58. Sendor Józef
59. Ślimakowski Wacław
60. Sadlicki Jan
61. Inż. Sendor Zbigniew
62. Sierpowski Władysław
63. Śliwiński Jan
64. Składzien Józef
65. Szwed Jan
66. Siwiński Adam
67. Mgr. Stylo Czesław
68. Szałkowski Lucjan
69. Sieniawski Władysław
70. Smolikowski Eugenjusz
71. Inż. Truszczyński Antoni

72. Tryczyński Juljan
73. Wierzbicki Leon
74. Ziarko Tadeusz
75. Ziętek Wincenty.

Przewodniczący:
(—) *Pomijalski.*

289.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 11 kwietnia 1935 r.

o zamortyzowaniu i wylosowaniu w dniu 1 kwietnia 1935 r. obligacyj 4% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 6 lutego 1928 r. w sprawie emisji 4% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 99) i § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 lutego 1928 r. w sprawie ilości i wysokości premij 4% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej oraz sposobu ich losowania (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 190) w dniu 1 kwietnia 1935 r. zostały zamortyzowane 500 seryj 4% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej w ilości 25.000 sztuk obligacyj na sumę 2.500.000 zł w złocie, oraz zgodnie z planem losowania premij, załączonym do § 1 powołanego wyżej rozporządzenia Ministra Skarbu, zostały wylosowane premje tejże pożyczki na sumę 381.500 zł w złocie.

Numery seryj, wylosowanych do amortyzacji i do uczestniczenia w premjach, oraz numery obligacyj, na które wylosowano premje, z wyszczególnieniem wysokości premij, jakie padły na poszczególne obligacje, podane są w załączniku do niniejszego obwieszczenia.[1])

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 19 kwietnia 1935 r. Nr. 92, poz. 125).

290.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 16 kwietnia 1935 r.

o wylosowaniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego w okresie od 3 stycznia do 28 marca 1935 r.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o Funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 636) i § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. o wypuszczeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 694) zostały w drodze losowania w okresie czasu od 3 stycznia do 28 marca 1935 r. umorzone we wszystkich dziesięciu serjach, wypuszczonych na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu, następujące numery Bonów Funduszu Inwestycyjnego:

Nr. Nr.	Data wylosowania	Nr. Nr.	Data wylosowania
57	31. I. 35 r.	21300	21. III. 35 r.
323	"	21981	28. II. 35 r.
1242	28. III. 35 r.	22810	7. II. 35 r.
2280	7. II. 35 r.	22948	28. III. 35 r.
2406	21. III. 35 r.	23241	14. II. 35 r.
3011	28. II. 35 r.	24033	3. I. 35 r.
3434	24. I. 35 r.	24674	10. I. 35 r.
3858	28. III. 35 r.	24869	7. III. 35 r.
4144	7. II. 35 r.	25723	24. I. 35 r.
4232	21. II. 35 r.	25841	10. I. 35 r.
4697	24. I. 35 r.	26467	14. III. 35 r.
5395	21. II. 35 r.	26982	17. I. 35 r.
6192	14. III. 35 r.	27114	3. I. 35 r.
6241	28. II. 35 r.	27141	24. I. 35 r.
6879	7. III. 35 r.	27266	17. I. 35 r.
7525	28. II. 35 r.	27992	10. I. 35 r.
7677	7. III. 35 r.	28842	28. III. 35 r.
7727	10. I. 35 r.	29042	3. I. 35 r.
8103	17. I. 35 r.	29704	31. I. 35 r.
8220	14. II. 35 r.	30004	3. I. 35 r.
8832	14. III. 35 r.	30662	10. I. 35 r.
9081	21. II. 35 r.	30789	7. III. 35 r.
9140	"	31554	21. III. 35 r.
10361	10. I. 35 r.	31737	21. II. 35 r.
11603	7. II. 35 r.	32248	28. III. 35 r.
11647	3. I. 35 r.	32304	7. II. 35 r.
12021	17. I. 35 r.	32315	17. I. 35 r.
12306	3. I. 35 r.	32518	"
13162	14. II. 35 r.	32568	31. I. 35 r.
13349	"	32884	21. II. 35 r.
13540	28. III. 35 r.	33922	7. III. 35 r.
13552	28. II. 35 r.	34202	14. III. 35 r.
13688	7. II. 35 r.	34287	"
13782	31. I. 35 r.	34711	"
14112	21. III. 35 r.	35497	14. II. 35 r.
14310	24. I. 35 r.	36347	21. III. 35 r.
14748	21. III. 35 r.	37287	14. III. 35 r.
15238	14. II. 35 r.	37515	24. I. 35 r.
16196	17. I. 35 r.	37827	10. I. 35 r.
16778	14. II. 35 r.	38076	21. II. 35 r.
18248	28. III. 35 r.	38404	7. II. 35 r.
18347	7. III. 35 r.	39021	28. II. 35 r.
18647	24. I. 35 r.	39286	7. III. 35 r.
19587	21. III. 35 r.	39481	31. I. 35 r.
19729	31. I. 35 r.	39644	3. I. 35 r.
19774	28. II. 35 r.		

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) Dr. Jakubowski

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 23 kwietnia 1935 r. Nr. 94, poz. 127).

---

[1]) vide załącznik do „Monitora Polskiego" z dnia 19 kwietnia 1935 r. Nr. 92.

291.

WYKŁADNIA
ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s, — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413).

r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

Nr. 433: (art. 105 u. o. s.). Celem wymiaru opłaty stemplowej od umowy o zawiązanie spółki cichej (art. 682 kodeksu handlowego— Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 57, poz. 502) należy uważać za kapitał zakładowy (art. 105, ustęp pierwszy u. o. s. według tekstu, ustalonego w art. XLVII Przepisów, wprowadzających kodeks zobowiązań—Dz. U. R. P. z r. 1933 Nr. 82, poz. 599) tylko wkład wspólnika cichego. Majątek kupca, w którego przedsiębiorstwie wspólnik cichy uczestniczy, w żadnej mierze nie ma być wliczany do podstawy wymiaru. Tylko bowiem świadczenie wspólnika cichego, określone jest w kodeksie handlowym jako „wkład" (art. 682, 684, 694 i 695), a w myśl definicji kapitału zakładowego, podanej w art. 105, za kapitał zakładowy uważa się „wkłady wspólników" (L. D. V. 13873/5/35).

Nr. 434: (Art. 137, 140, 142, 144, 145, 154, i 160 u. o. s.). W sprawie opłat stemplowych od podań i świadectw, przewidzianych w rozporządzeniu ministerjalnem z dnia 15 stycznia 1933 r. o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 55 oraz Nr. 38, poz. 310), obowiązują zasady, podane poniżej w formie tabeli. Wykładnie: Nr. 176 (ogłoszona w n-rze 28 Dziennika Urzędowego Min. Skarbu z 1928 r.) i Nr. 222 (ogłoszona w n-rze 23 Dziennika Urzędowego Min. Skarbu z 1929 r.) oraz punkt 38 wykładni Nr. 352, ogłoszonej w n-rze 34 Dziennika Urzędowego Min. Skarbu z 1932 r., jako oparte o dawniejsze rozporządzenie o ruchu pojazdów mechanicznych, przestały obowiązywać wobec uchylenia rozporządzenia dawniejszego (L. D. V. 12670/5/35).

Nr. porządkowy	Paragraf rozporządzenia o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych	PRZEDMIOT	Stawka opłaty stemplowej	Artykuł ustawy o opłatach stemplowych
1	13	a) Podanie o zaświadczenie o dopuszczalności typu	5 zł [1])	145
	14	b) Zaświadczenie o dopuszczalności typu . .	5 zł	154
2	15 i 27 (ustęp 4)	a) Podanie o wydanie dowodu rejestracyjnego .	5 zł [1])	145
	18 i 27 (ustęp 4)	b) Tymczasowe zaświadczenie o rejestracji . .	wolne od opłaty	160 (pkt. 1) w zw. z art. 142 (pkt. 23)
	18 i 27 (ustęp 4)	c) Dowód rejestracyjny	5 zł	154
3	23	a) Pisemne oświadczenie celem uzyskania przedłużenia dowodu rejestracyjnego . . .	5 z [1])	145
	23	b) Tymczasowe zaświadczenie o złożeniu dowodu rejestracyjnego	wolne od opłaty	160 (pkt. 1)
	24	c) Zaświadczenie o przedłużeniu dowodu rejestracyjnego	5 zł	154
4	26	a) Podanie, którem właściciel pojazdu mechanicznego przedstawia powiatowej władzy administracji ogólnej tymczasowe zaświadczenie o rejestracji pojazdu mechanicznego albo zaświadczenie o złożeniu dowodu rejestracyjnego celem przedłużenia . . .	wolne od opłaty	142 (punkt 23)

[1]) Od każdego załącznika do podania należy się opłata stemplowa w wysokości 50 gr. (art. 145 u. o. s.).

Nr porządkowy	Paragraf rozporządzenia o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych	PRZEDMIOT	Stawka opłaty stemplowej	Artykuł ustawy o opłatach stemplowych
		b) Zaświadczenie o tem przedstawieniu . .	wolne od opłaty	160 (punkt 1)
5	27 (ustęp 1)	a) Zawiadomienie o zmianie danych, zamieszczonych w dowodzie rejestracyjnym . . .	wolne od opłaty	142 (punkt 23)
	27 (ustęp 2)	b) Zaznaczenie zgłoszonych zmian w dowodzie rejestracyjnym — zasadniczo	wolne od opłaty	160 (punkt 1)
	27 (ustęp 3)	c) Zawiadomienie, że ma być przeznaczony do użytku publicznego pojazd, który dotychczas na ten cel nie był używany	5 zł [1])	145
	27 (ustęp 3)	d) Zaznaczenie w dowodzie rejestracyjnym zmiany, wymienionej pod c)	5 zł	154
	27 (ustęp 4)	Patrz wyżej Nr. 2.		
6	28	a) Podanie o zarejestrowanie pojazdu z powodu przeniesienia miejsca stałego postoju do innego województwa	5 zł [1])	145
		b) Zaznaczenie w dowodzie rejestracyjnym przeniesienia miejsca stałego postoju do innego województwa	5 zł	154
7	31	a) Podanie o specjalne pozwolenie na czasowe dopuszczenie pojazdu do ruchu i wydanie znaków próbnych	5 zł [1])	145
		b) Pozwolenie, wydane na skutek podania, wymienionego pod a)	5 zł	154
8	34	Zgłoszenie pojazdu o specjalnem przeznaczeniu, przejeżdżającego po drogach publicznych tylko okolicznościowo, a nie mogącego rozwinąć szybkości większej niż 10 km na godzinę . .	wolne od opłaty	142 (punkt 23)
9	58, 60, 61 (ust. 1 i 2) 62, 65	a) Podanie o pozwolenie na prowadzenie pojazdów	5 zł [1])	145
	56, 59, 60, 61 (ustępy 1 i 2) 62,66	b) Pozwolenie na prowadzenie pojazdów . .	5 zł	154
10	63	a) Podanie, przy którem zostaje przedstawione pozwolenie na prowadzenie pojazdu mechanicznego — celem odnotowania zmiany adresu	wolne od opłaty	142 (punkt 23)
		b) Adnotacja o zmianie adresu	wolna od opłaty	160 (punkt 1)
11	70	Podanie o zwrócenie pozwolenia na prowadzenie pojazdów, czasowo odebranego . . .	5 zł [1])	145
12	73	a) Podanie o pozwolenie na urządzenie wyścigów pojazdów na drogach publicznych . .	5 zł [1])	145
		b) Wydane petentowi pozwolenie na urządzenie wyścigów pojazdów na drogach publicznych	5 zł	154

[1]) Od każdego załącznika do podania należy się opłata stemplowa w wysokości 50 gr. (art. 145 u. o. s.).

Nr porządkowy	Paragraf rozporządzenia o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych	PRZEDMIOT	Stawka opłaty stemplowej	Artykuł ustawy o opłatach stemplowych
13	77	a) Podanie o dopuszczenie do ruchu na drogach publicznych pociągu drogowego	5 zł [1]	145
	76 i 78	b) Pozwolenie wydane na skutek podania, wymienionego pod a)	5 zł	154
14	82	Podania i świadectwa, wymienione wyżej pod Nr. porz. 2, 3, 6, 7, 10, a tyczące się pojazdów wojskowych	wolne od opłaty	144 punkt 1 oraz 160 punkt 3
15	82	Podania i świadectwa, wymienione wyżej pod Nr. porz. 9, o ile mają za przedmiot prowadzenie pojazdów wojskowych przez wojskowych zawodowych i odbywających czynną służbę wojskową	wolne od opłaty	142 (punkt 5)
16	83	a) Podanie o wydanie międzynarodowego świadectwa samochodowego, wniesione do wojewódzkiej władzy administracji ogólnej . .	5 zł [1]	145
		b) Międzynarodowe świadectwo samochodowe, wydane przez wojewódzką władzę administracji ogólnej	5 zł	154
17	83	a) Podanie o wydanie międzynarodowego pozwolenia na prowadzenie, wniesione do wojewódzkiej władzy administracji ogólnej . .	5 zł [1]	145
		b) Międzynarodowe pozwolenie na prowadzenie, wydane przez wojewódzką władzę administracji ogólnej	5 zł	154
18	83	a) Podanie, przy którem Automobilklub Polski lub Polski Touring Klub przedstawia wojewódzkiej władzy administracji ogólnej celem potwierdzenia: międzynarodowe świadectwa samochodowe lub międzynarodowe pozwolenia na prowadzenie, podlega bez względu na ilość przedstawionych świadectw (pozwoleń) opłacie jednokrotnej w kwocie	5 zł	145
		oraz od każdego załącznika (każdego załączonego międzynarodowego świadectwa samochodowego i każdego pozwolenia na prowadzenie) w kwocie po . . .	50 gr	145
19	83	Potwierdzenie przez wojewódzką władzę administracji ogólnej — na międzynarodowem świadectwie samochodowem lub na międzynarodowem pozwoleniu na prowadzenie, wydanem przez Automobilklub Polski lub przez Polski Touring Klub	5 zł	154
20	88	a) Kwit urzędu celnego, tyczący się zabezpieczenia cła — co do pojazdu, który przybył z zagranicy bez międzynarodowego świadectwa samochodowego	wolny od opłaty	137 (punkt 8)
		b) Stwierdzenie przez państwowe organa bezpieczeństwa terminu wjazdu takiego pojazdu	5 zł	154

[1]) Od każdego załącznika do podania należy się opłata stemplowa w wysokości 50 gr. (art. 145 u. o. s.).

292.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 kwietnia 1935 r.

L. D. III. 19471/3/35

w sprawie oprocentowania nadpłat w myśl artykułu 131 Ordynacji Podatkowej.

Do

wszystkich Urzędów Skarbowych, Urzędów Opłat Stemplowych, Izb Skarbowych oraz Wydziału Skarbowego Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego w Katowicach.

W związku z zapytaniami niektórych Izb Skarbowych w sprawie obliczania i sposobu wypłacania oprocentowania od nadpłat w podatkach bezpośrednich, opłatach stemplowych oraz w podatku spadkowym i od darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346 z r. 1934), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia:

1) Sposób dokonywania wydatków z tytułu oprocentowania nadpłat został unormowany § 67 przepisów rachunkowo-kasowych dla kas urzędów skarbowych, obowiązujących od 1 kwietnia r. b.

2) Wydatki z tytułu oprocentowania—analogicznie do wydatków z tytułu zwrotu nadpłat — obciążają rachunek sum obrotowych, bądź sum komunalnych lub dotyczących funduszów. Wydatki z tytułu oprocentowania nadpłat w sumach skarbowych będą obciążały bieżące wpływy odsetek, pobieranych przy podatkach bezpośrednich bądź przy opłatach stemplowych.

3) Wydatki z tytułu oprocentowania nadpłat w sumach skarbowych należy zapisywać do wykazu szczegółowego rozchodu, o którym mowa w § 67 przep. rach.-kas. dla kas urzędów skarbowych, do osobnych przedziałek zatytułowanych: „oprocentowanie podatków bezpośrednich" i „oprocentowanie opłat stemplowych i danin pokrewnych".

4) Ogólne roczne sumy wydatków, wymienione w p. 3 wykażą kasy na podstawie wykazu szczegółowego rozchodu za ostatni miesiąc okresu budżetowego na osobnem koncie księgi nadpłat zatytułowanem „oprocentowanie nadpłat".

5) W sprawozdaniu rocznem wzór Nr. 35 do § 82 przep. dla kas urzędów skarbowych rozchód z tytułu wypłaty oprocentowania należy wykazać równolegle z odsetkami skarbowemi p. t. „oprocentowanie nadpłat" oraz w przedziałkach kwotowych — jako nadpłaty „ujawnione w ciągu okresu budżetowego" i równocześnie jako nadpłaty „zwrócone z sum przypadających Skarbowi".

6) Oprocentowanie nadpłat oblicza się od ostatnio dokonanych uiszczeń. które spowodowały nadpłaty, za pełną ilość dni z wyłączeniem dnia dokonania wpłaty i dokonania wypłaty (przerachowania), przyczem przy ustalaniu ilości dni, za które przysługuje płatnikowi oprocentowanie, należy przyjąć, że pełny miesiąc kalendarzowy liczy się 30 dni.

Zauważa się, że w zakresie oprocentowania nadpłat w opłatach stemplowych wydane zostały wyjaśnienia w okólniku z dn. 7 lutego r. b. L. D. V. 39693/5/34 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 4 z r. 1935), z wyliczeniem przypadków, w których oprocentowanie płatnikom przysługuje względnie nie przysługuje. Postanowienia tego okólnika należy mieć na uwadze również przy przyznawaniu oprocentowania od nadpłat w podatkach bezpośrednich oraz w podatku spadkowym i od darowizn.

Nadmienia się, że oprocentowanie przysługuje płatnikom tylko od nadpłat w podatkach wyliczonych w art. 1 O. P., w opłatach stemplowych, w podatku spadkowym i od darowizn oraz w dodatkach państwowych i samorządowych tudzież w odsetkach pobieranych wraz z powyższemi podatkami, w grzywnach i karach pieniężnych, wymierzanych na podstawie art. 179 — 188 O. P. oraz kosztach egzekucyjnych, a na obszarze b. dzielnicy austrjackiej również od nadpłat w należytościach sądowych.

Pojęcie „nadmiernie lub nienależnie wpłaconych kosztów egzekucyjnych" określa okólnik Min. Skarbu z dnia 31. I. 1935 r. L. D. V. 1689/1/35 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 4, poz. 72).

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak.*

293.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 kwietnia 1935 r.

L. D. III. 6203/4/35

w sprawie zmian w budżecie dochodów Min. Skarbu na okres 1935/36.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz do wszystkich Urzędów Skarbowych.

W budżecie dochodów Ministerstwa Skarbu na okres 1935/36 wprowadza się następujące zmiany:

I dochody zwyczajne:

w dziale 6 rozdziale 2 tworzy się nowy paragraf 4a pod nazwą: „Podatek od tłuszczów".

Na paragraf ten należy zarachowywać wpływy pobierane na zasadzie ustawy z dn. 26 marca 1935 r. o opodatkowaniu tłuszczów (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 130).

II dochody nadzwyczajne:

a) rozdział 2a działu 6 dzieli się na dwa paragrafy:

§ 1 — pod nazwą „10% nadzwyczajny dodatek do opłat stemplowych",

§ 2 — „10% nadzwyczajny dodatek do podatków pośrednich",

b) rozdział 5 działu 6 otrzymuje brzmienie: „15% nadzwyczajny dodatek do podatków bezpośrednich i podatków spadkowego i od darowizn oraz 10% nadzwyczajny dodatek do podatku gruntowego".

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak.*

294

OKÓLNIK T. 6 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 kwietnia 1935 r.

L. D. IV. 11097/2/35

w sprawie wyjaśnień do przywozowej taryfy celnej (dotyczy poz. 987 i 1016).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ustępu 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) mosiężne niple do kołowców, sprowadzane oddzielnie, podlegają ocleniu według poz. 987 p. odpow. tar. cel., ponieważ mają wielorakie zastosowanie w technice, np. przy budowie wózków dziecinnych i t. p. i nie mogą wobec tego być traktowane jako części kołowców;

2) żelazne szprychy do kołowców bez nałożonych mosiężnych nipli podlegają ocleniu z powodów wyżej wskazanych według poz. 1016 p. 1 lit. „a" tar. cel.;

3) żelazne szprychy do kołowców z nałożonemi mosiężnemi niplami podlegają ocleniu według poz. 1016 p. 1 lit. „b" tar. celnej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

295.

OKÓLNIK T. 5 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 kwietnia 1935 r.

L. D. IV. 12706/2/35

w sprawie wyjaśnień do przywozowej taryfy celnej (dotyczy poz. 807).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z r. 1933), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Fibra wulkanizowana w rolach lub arkuszach, nawet o wadze poniżej 350 g. w 1 m², oraz w prętach i rurach podlega cłu według poz. 807 p. 1 taryfy celnej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

296.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 kwietnia 1935 r.

L. D. IV. 12258/3/35

w sprawie stosowania cła konwencyjnego przy przywozie papryki przez porty polskiego obszaru celnego.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że cło konwencyjne na paprykę dojrzałą suszoną również mieloną, przewidziane w protokóle dodatkowym z dnia 2-go grudnia 1928 r. do konwencji handlowej zawartej między Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Węgierskiem z dnia 26 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 606 z 1931 r.) stosuje się również przy przywozie wymienionych towarów przez porty polskiego obszaru celnego.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

297.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 kwietnia 1935 r.

L. D. IV. 13267/3/35

w sprawie pobierania scalonego podatku przemysłowego od obrotu piwem, napojami winnemi, wódkami gatunkowemi, octem, kwasem octowym i drożdżami.

Do

Dyrekcyj Ceł: we Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu, Warszawie oraz wszystkich Urzędów celnych podległych tym Dyrekcjom.

W najbliższych dniach zostanie ogłoszone rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 13 kwietnia 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, w sprawie poboru scalonego podatku przemysłowego od obrotów piwem, napojami winnemi, wódkami gatunkowemi, octem, kwasem octowym i drożdżami.

Rozporządzenie to wprowadza pobieranie scalonego podatku przemysłowego również od omawianych artykułów, sprowadzanych z zagranicy, przyczem w tych przypadkach, scalony podatek będą pobierały urzędy celne.

Celem ułatwienia urzędom celnym, zapoznania się z zasadami pobierania tego podatku od artykułów, przywożonych z zagranicy, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia jak następuje:

1) Podatek należy pobierać, począwszy od dnia 1 maja 1935 r. Artykuły, podlegające scalonemu podatkowi, są wyszczególnione w tabeli stanowiącej załącznik do wspomnianego na wstępie rozporządzenia z dnia 13 kwietnia 1935 roku (§ 1 rozp.).

Do opłacenia scalonego podatku przemysłowego od artykułów sprowadzanych z zagranicy, obowiązane są osoby, opłacające od tych artykułów należności celne i inne (§ 2), przyczem podatek ten powinien być uiszczony równocześnie z należnościami celnemi (§ 6 ust. 4).

2) Stawki scalonego podatku przemysłowego podane są w tabeli przy nazwach artykułów (§ 3 ust. 1).

Scalony podatek od artykułów, sprowadzanych z zagranicy wymierza się i pobiera od wagi tych artykułów, łącznie z wagą naczynia lub innego bezpośredniego opakowania, z wyjątkiem kwasu octowego, który podlega opodatkowaniu od wagi netto (§ 3 ust. 2). W razie przywozu omawianych artykułów w cysternach lub w innych podobnych środkach przewozowych, za wagę wymiarową do podatku przyjmuje się wagę netto z dodaniem 20% tej wagi (art. 5 ust. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej).

4) Do wymierzonej kwoty scalonego podatku przemysłowego dolicza się:

a) 15% dodatek w myśl ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o poborze 10% dodatku do opłat stemplowych i podatków pośrednich oraz 15% dodatku do podatków bezpośrednich oraz spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 127),

oraz b) dodatek na rzecz związków samorządowych, w wysokości jednej czwartej części zasadniczego podatku, bez doliczania 15% dodatku (§ 4 ust. 1 rozp.).

5) Niżej podane artykuły, przywożone z zagranicy we wszelkich naczyniach z wyjątkiem butelek, przeznaczone dla krajowych przedsiębiorstw przemysłowych (fabryk wódek, rozlewni octu i t. p.), wolne są od scalonego podatku przemysłowego:

a) arak, rum, destylaty winne oraz inne destylaty i półfabrykaty wódczane do przerobu na wódki gatunkowe; koniak traktuje się jako destylat winny, korzystający ze zwolnienia od podatku; tak samo inne wszelkie wódki należy traktować jako półfabrykaty, korzystające ze zwolnienia od podatku;

b) wina kwaśne do wyrobu octu;

c) wina skażone — do wyrobu winiaku (koniaku) (§ 7 rozp.).

Zwolnienie od podatku scalonego, w przypadkach przewidzianych pod „a" należy stosować wówczas, gdy strona przedstawi pozwolenie przywozu Ministerstwa Przemysłu i Handlu, w którem jako odbiorca, wymieniona jest fabryka wódek; ponadto pozwolenie powinno zawierać wzmiankę, że sprowadzany artykuł służy do dalszego przerobu.

Zwolnienia od podatku scalonego, przewidziane pod b i c, będą urzędy celne stosowały, jeżeli strona przedstawi pozwolenie Ministerstwa Skarbu, na zastosowanie cła zniżonego, przewidzianego w uwadze do p. 1 poz. 280 taryfy celnej przywozowej.

6) Scalony podatek przemysłowy należy pobierać z dniem 1 maja 1935 r. od wszystkich artykułów, podlegających podatkowi, nie wydanych do tego terminu przez urzędy celne do wolnego obrotu.

7) Scalony podatek przemysłowy pobiera się niezależnie od innych opłat i podatków, np. opłaty monopolowej, podatków pośrednich i t. p.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

298.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 kwietnia 1935 r.

L. D. IV. 13302/3/35

w sprawie opodatkowania tłuszczów.

Do

Dyrekcyj Ceł: we Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu i Warszawie oraz wszystkich Urzędów Celnych, podległych tym Dyrekcjom.

Z dniem 30 kwietnia 1935 r. wchodzi w życie ustawa z dnia 26 marca 1935 r. o opodatkowaniu tłuszczów (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 130), która wprowadza podatek od niektórych tłuszczów, tak krajowych, jak i przywożonych z zagranicy.

Do uiszczenia podatku od tłuszczów sprowadzanych z zagranicy obowiązana jest osoba, uprawniona do rozporządzania towarem w rozumieniu przepisów celnych. Podatek wymierza się i pobiera jednocześnie z należnościami celnemi, na podstawie wyniku rewizji celnej.

Jako produkty podlegające opodatkowaniu zgodnie z art. 2 cytowanej ustawy o opodatkowaniu tłuszczów wchodzą w rachubę:

1) tłuszcz kokosowy, palmowy i inne, objęte poz.: 211 p. 2 taryfy celnej;

2) tłuszcze zestalone, objęte poz.: 222 p. 2 taryfy celnej;

3) margaryna, sztuczne tłuszcze jadalne, objęte poz.: 252 taryfy celnej.

Bliższe zasady, dotyczące zwalniania od podatku, tłuszczów wywożonych zagranicę oraz wymierzania i pobierania podatku od tłuszczów sprowadzanych z zagranicy, zawarte są w ustawie o opodatkowaniu tłuszczów oraz w rozporządzeniu Ministra Skarbu w sprawie wykonania tej ustawy; rozporządzenie to ogłoszone zostanie w Dzienniku Ustaw w najbliższych dniach.

W końcu Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że podatek należy pobierać z dniem 30 kwietnia 1935 r. od wymienionych wyżej tłuszczów, które przed tym terminem nie zostały wydane do wolnego obrotu.

W okólniku niniejszym, przesłanym do wiadomości Dyrekcjom Ceł i niektórym urzędom celnym, jeszcze przed ogłoszeniem go w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu, należy skreślić tłuszcz kakaowy o zawartości poniżej 2,5% wolnych kwasów tłuszczowych, gdyż tłuszcz ten nie podlega opodatkowaniu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

299.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 kwietnia 1935 r.

L. D. IV. 12494/3/35

w sprawie przedawnienia roszczeń Skarbu Państwa o uiszczenie niedoborów i należności celnych.

Do

Dyrekcyj Ceł i Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z postanowieniami art. 123 prawa celnego, dotyczącemi roszczeń Skarbu Państwa o uiszczenie niedoborów i należności celnych (Dz. U. R. P. Nr. 84 z 1933 r. poz. 610), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Art. 123 prawa celnego ustala roczny okres przedawnienia roszczeń Skarbu Państwa o uiszczenie należności i niedoborów celnych. Ponieważ artykuł ten nie rozróżnia przedawnienia wymiaru od przedawnienia ściągania, należy przyjąć, że okres roczny przedawnienia dotyczy zarówno wymiaru, jak i samego ściągnięcia należności lub niedoborów celnych.

2) Przedawnienie roszczeń Skarbu Państwa przerywa każda czynność zmierzająca do ściągnięcia i podana do wiadomości stronie i wówczas bieg przedawnienia liczy się na nowo od każdej ostatniej czynności urzędowej.

3) W związku z powyższem wezwanie płatnicze powinno być doręczone stronie przed upływem okresu jednego roku, liczonego od dat ustalonych w art. 123 prawa celnego, przyczem bieg przedawnienia do ściągnięcia należności rozpoczyna się na nowo od dnia następnego po dniu doręczenia wezwania płatniczego.

4) Celem zapobieżenia przedawnieniu ściągnięcia należności powinna być wykonana czynność zmierzająca do ściągnięcia i podana do wiadomości stronie; czynnością taką będą w zasadzie podawane do wiadomości stronie czynności w toku postępowania egzekucyjnego jak np. upomnienie władz skarbowych, bezpośrednia czynność sekwestratora i t. p.

5) Urzędy celne powinny wnioski egzekucyjne przesyłać urzędom skarbowym w takim czasie, aby urzędy skarbowe mogły wykonać czynności, zmierzające do ściągnięcia należności, przed upływem okresu przedawnienia. We wniosku urząd celny powinien zwrócić uwagę urzędu skarbowego na terminowość sprawy i wskazać termin, do którego powinny być podjęte pierwsze czynności egzekucyjne celem zapobieżenia przedawnieniu.

6) Wniesienie przez stronę zażalenia w administracyjnym toku instancji lub wniesienie skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego powoduje zawieszenie biegu przeda

wnienia, który rozpoczyna się na nowo dopiero od dnia następnego po dniu doręczenia stronie decyzji ostatecznej w administracyjnym toku instancji względnie ogłoszenia wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

7) Na podstawie postanowień art. 130 ust. 7 prawa celnego względnie art. 62 rozporządzenia o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 806 z 1932 r.) władze celne mogą na wniosek strony wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia; jeżeli jednak takie wstrzymanie wykonania nie nastąpiło, należy nie oczekując ostatecznego orzeczenia władz celnych lub wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego, przedsiębrać czynności zmierzające do ściągnięcia należności celnych na ogólnych zasadach, nie wyłączając czynności wspomnianych wyżej w p. 4 niniejszego okólnika.

O wstrzymaniu wykonania zaskarżonego orzeczenia należy zawiadomić stronę.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

300.

OKÓLNIK T. 7 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 kwietnia 1935 r.

L. D. IV. 2131/2/35

w sprawie taryfikacji produktów pośrednich, służących do wyrobu barwników syntetycznych (dotyczy poz. poz. 393—400 taryfy celnej).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i do Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Jako produkty pośrednie „inne, oprócz osobno wymienionych", służące do wyrobu barwników syntetycznych (poz. poz. 393 p. 2, 394 p. 4, 395 p. 5, 396 p. 3, 397 p. 12, 398 p. 9, 399 p. 6 i 400 p. 2) należy clić wyłącznie wymienione w załączniku do niniejszego okólnika związki oraz ich sole.

W związku z powyższem zarządzenie L. D. IV. 24710/2/34 z dnia 19 października 1934 r. traci moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

Załącznik — wykaz.

Załącznik do okólnika T. 7 L. D. IV 2131/2/35.

W y k a z

produktów pośrednich „innych, oprócz osobno wymienionych" clonych według poz. 393 — 400 taryfy celnej.

poz. 393 p. 2 wszelkie chloropochodne węglowodorów aromatycznych, zawierające chlor w pierścieniu lub łańcuchu bocznym, jak również zawierające chlor w pierścieniu i łańcuchu bocznym

poz. 394 p. 4
1) Nitroksylol
2) Nitrodwuchlorobenzol

poz. 395 p. 5
1) Kwasy benzolosulfonowe
2) Kwasy toluolosulfonowe
3) Kwasy chlorobenzolosulfonowe
4) Kwasy nitrobenzolosulfonowe
5) Kwasy nitrochlorobenzolosulfonowe
6) Kwasy nitronaftalino-sulfonowe
7) Kwasy dwunitrostylbenodwusulfonowe
8) Nitrochlorek benzoilu
9) Kwasy ortonitrotoluolosulfonowe
10) Para-toluolosulfamid i jego chlorek
11) Benzolosulfamid i jego chlorek

poz. 396 p. 3
1) Benzantron
2) Dwuchlorobenzaldehyd
3) Chloroantrachinon
4) Chlorobenzantron
5) Acenaftenochinon
6) Kwasy chloroantrachinonosulfonowe

poz. 397 p. 12
1) Kumidyna (o-izopropyloanilina)
2) Dwufenyloguanidyna
3) Dwutoliloguanidyna
4) Merkaptobenztiazol
5) Aldolnaftylamina
6) Kwasy naftyloaminotrójsulfonowe
7) Kwasy benzylo-anilino-sulfonowe
8) Kwasy fenylonaftylaminosulfonowe
9) Kwasy tolilonaftylaminosulfonowe
10) Kwasy anilinodwusulfonowe
11) Kwasy ksylidynosulfonowe
12) Aminobenzaldehyd
13) Kwasy benzydyno jedno i dwusulfonowe
14) Kwasy chlorotoluidynosulfonowe
15) Dehydrotiotoluidyna

16) Kwasy dehydrotiotoluidynosulfonowe
17) Kwasy dwufenyloaminosulfonowe
18) Kwasy aminodwufenyloaminosulfonowe
19) Kwasy dwuaminodwufenyloaminosulfonowe
20) Nitrometylobenzimidazol
21) Jednoszczawiowo-fenylenodwuamina
22) Metyloanilina
23) Etyloanilina
24) Kwasy toluidynosulfonowe
25) Aminokarbazol
26) Dwuaminokarbazol
27) Metylopochodne kwasów aminodwufenyloaminosulfonowych
28) Produkt kondensacji nitrobenzaldehydu z parafenylenodwuaminą
29) Trójfenyloguanidyna
30) Trójtoliloguanidyna
31) Izatyna
32) Aceto-octo-anilid
33) Aceto-octo-toluidyd
34) Aceto-octo-chloro-anilid
35) Pochodne dwuazowe związków objętych pp. 1—10 i 12 pozycji 397.

poz. 398 p. 9 1) Nitroanizol
2) Nitrofenetol
3) Nitrometylometoksybenzol
4) Nitrometoksynaftalina
5) Pirokatechina
6) Kwasy fenolosulfonowe
7) Chlorofenol
8) Chlorokresol
9) Nitrochlorofenol
10) Kwasy chlorooksynaftalino jedno i dwu-sulfonowe
11) Benzonaftol
12) Nitrokresol
13) Kwasy nitrofenolosulfonowe
14) Dwunitrokresol
15) Dwunitroanizol
16) Nitrozofenol

poz. 399 p. 6 1) Kwasy chloroaminofenolosulfonowe
2) Mocznikowa pochodna kwasu I (2,5 aminonaftolo - 7 sulfonowego kwasu)
3) Kwasy aminofenylonaftiminoazolooksysulfonowe
4) Nitrobenzylidenoaminofenol
5) Metyloaminofenol
6) Metyloaminooksyfenazyna
7) Chloroaminofenol
8) Kwasy dwuaminofenolosulfonowe
9) Kwasy dwuoksydwunaftylaminodwusulfonowe
10) Dwuaminoanizol
11) Etoksybenzydyna
12) Metoksynaftylamina
13) Fenetydyna
14) Dwuaminofenol
15) Aminooksyfenazyna
16) Metoksy - pochodne kwasów aminodwufenyloaminosulfonowych
17) Etoksy-pochodne kwasów aminodwufenyloaminosulfonowych
18) Pochodne dwuazowe związków objętych pp. 1 i 3 — 6 poz. 399

poz. 400 p. 2 1) Chloropochodne fenylometylopyrazolonu
2) Kwasy sulfonowe chloropochodnych fenylometylopyrazolonu.

301.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 kwietnia 1935 r.

L. D. V. 15417/1/35

w sprawie postępowania władz skarbowych przy wymiarze podatku dochodowego w związku z subskrypcją 3% pożyczki inwestycyjnej.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

W związku z przeprowadzaną obecnie subskrypcją 3% pożyczki inwestycyjnej Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że wysokość subskrybowanych kwot przez poszczególnych płatników państwowego podatku dochodowego nie może w żadnym wypadku służyć powodem do zastosowania względem nich przy wymiarze podatku postanowień art. 98 ordynacji podatkowej.

O powyższem należy powiadomić podległe urzędy skarbowe.

Podsekretarz Stanu
(—) W. Staniszewski

302.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 kwietnia 1935 r.

L. D. V. 14468/5/35

w sprawie dodatku 15%-wego do podatków: spadkowego i od darowizn.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy), Urzędów Opłat Stemplowych oraz tych Urzędów Skarbowych, którym jest poruczony wymiar opłat stemplowych.

Dodatek 15%-wy, przewidziany w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 155), ma być pobierany również przy wszelkich bez wyjątku wpłatach na poczet podatku spadkowego lub podatku od darowizn, dokonywanych po dniu 31 marca 1935 roku.

Dyrektor Departamentu:
(—) W. Koszko

303.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 kwietnia 1935 r.

L. D. V. 9310/1/35

w sprawie wznowienia postępowania egzekucyjnego co do niektórych wniosków egzekucyjnych Państwowego Banku Rolnego i Urzędów Wojewódzkich.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Nawiązując do okólnika z dnia 17 grudnia 1934 r. L. D. V. 43155/1/34, wstrzymującego realizację niektórych wniosków egzekucyjnych, przesłanych Urzędom Skarbowym przez Państwowy Bank Rolny i Urzędy Wojewódzkie przed dniem 28 października 1934 r., Ministerstwo Skarbu, z uwagi na skorygowanie tych wniosków, poleca wznowić z uwzględnieniem zmian, zgłoszonych po 28 października 1934 r., postępowanie egzekucyjne odnośnie wniosków Państwowego Banku Rolnego — na terenie całego Państwa, odnośnie zaś wniosków Urzedów Wojewódzkich — na obszarze województw: krakowskiego, lubelskiego, lwowskiego, łódzkiego, nowogródzkiego, poleskiego, stanisławowskiego, śląskiego, tarnopolskiego, warszawskiego, wileńskiego i wołyńskiego.

Zarazem Ministerstwo Skarbu poleca, aby na obszarze województw: białostockiego, kieleckiego, pomorskiego i poznańskiego postępowanie egzekucyjne wznowione zostało przez Urzędy Skarbowe z chwilą zażądania tego przez odnośne Urzędy Wojewódzkie.

Podsekretarz Stanu:
(—) W. Staniszewski

304.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 kwietnia 1935 r.

L. D. V. 14513/2/35

w przedmiocie opodatkowania podatkiem dochodowym osób fizycznych prowadzących książki handlowe.

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 29 stycznia 1935 r. L. Rej. 10924/31 w sprawie Alfreda Sielmanna.

W zaskarżonem orzeczeniu brak jakiegokolwiek uzasadnienia pominięcia ksiąg, a powołanie się na art. 63 ust. drugi ustawy o podatku dochodowym (poz. 411/25 Dz. Ust.) nie może być uznane za rozprawienie się z wyjaśnieniami, dotyczącemi zakwestjonowanych usterek.

Brak również rozprawienia się z pozostałemi wyjaśnieniami płatnika, w których wobec ogólnikowej treści przedstawionych mu wątpliwości płatnik nie miał obowiązku szczegółowo uzasadniać poniesionej straty poza powołaniem się na księgi i na ogólne warunki pracy przedsiębiorstwa.

Zauważyć wkońcu należy, iż odmówienie księgom charakteru prawidłowych ksiąg handlowych, z powodu formalnych braków jeszcze nie uzasadniałoby całkowitego ich pominięcia przy ustalaniu dochodu w myśl art. 17 ustawy o podatku dochodowym.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 14513/2/35

Warszawa, dnia 23 kwietnia 1935 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości.

Naczelnik Wydziału:
(—) A. Bowbelski

305.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 kwietnia 1935 r.

L. D. V. 4845/3/35

w sprawie państwowego podatku od nieruchomości — ulgi (§ 1 art. 130 Ordynacji Podatkowej).

Do

wszystkich Izb Skarbowych.

Niektóre władze skarbowe podnoszą wątpliwości, czy obowiązuje nadal okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 21 grudnia 1933 r. L. D. V. 49212/3/33 w sprawie ulg w podatku od nieruchomości ze względu na to, że w Ordynacji Podatkowej z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346) nie zostało powtórzone brzmienie art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 292), na zasadzie którego wydany został powyższy okólnik.

Wątpliwości te są nieuzasadnione, gdyż wobec jednolitego unormowania w § 1 art. 130 tejże Ordynacji dla wszystkich ustaw w podatkach bezpośrednich podstaw do umarzania podatków, a mianowicie, że umorzenie może nastąpić „w gospodarczo uzasadnionych lub zasługujących na szczególne uwzględnienie przypadkach", zbędnem było powtórzenie brzmienia wymienionego wyżej art. 4.

Do gospodarczo zaś uzasadnionych przypadków należą wyszczególnione w powołanym wyżej art. 4 przypadki „gdyby ściągnięcie komornego od lokatora było rzeczą niemożebną".

Wobec tego izby skarbowe winny nadal załatwiać podania o ulgi w państwowym podatku od nieruchomości z powodu ubytku w komornem wskutek: 1) nieściągalności, 2) próżnostania, 3) pobierania komornego niższego od przyjętego do podstawy wymiaru i umarzać w ramach zaległości odpowiednią część powyższego podatku we własnym zakresie działania na zasadzie ust. 1 § 100 rozporządzenia wykonawczego z dnia 19 września 1934 r. do Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 821) w wypadkach, gdy przypadająca do umorzenia kwota nie przekracza 1.000 złotych.

Celem zaś zapobieżenia możliwości ponawiania przez płatników słusznych niejednokrotnie zażaleń, że w niektórych wypadkach, mimo wniesienia podań o ulgi, władze skarbowe prowadziły nadal postępowanie egzekucyjne celem ściągnięcia zaległości w wymienionym podatku, izby skarbowe wydadzą urzędom skarbowym zarządzenie, aby niezwłocznie po otrzymaniu podań sprawdzały prowizorycznie na podstawie dołączonych do tychże podań zestawień ubytków w komornem — o ile zestawienia te poparte zostały dołączeniem względnie zaofiarowaniem materjałów dowodowych — w jakim stosunku procentowym do ubytku w komornem może być przyznaną proszona ulga podatkowa i stosownie do wyniku ograniczały postępowanie egzekucyjne do kwot, należących się niewątpliwie.

Wkońcu zaznacza się, że umorzeniu z powyższego tytułu mogą ulec zaległości w państwowym podatku od nieruchomości nietylko od roku podatkowego 1934 począwszy, lecz także i za ubiegłe lata podatkowe, o ile za te lata zaległości istnieją.

Dyrektor Departamentu:
(—) W. Koszko

306.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 kwietnia 1935 r.

L. D. V. 15429/3/35

w sprawie umorzenia zaległości podatku gruntowego z gruntów użytkowanych przez drobnych dzierżawców rolnych.

Do

wszystkich Izb i Urzędów Skarbowych.

Okólnikiem z 10 listopada 1924 r. L. D. P. O. 1790/IV/24 zarządziło Ministerstwo Skarbu wstrzymanie poboru państwowego podatku gruntowego wraz z oddzielnym dodatkiem (progresją), przypadającego od gruntów będących w użytkowaniu drobnych dzierżawców rolnych, lecz wymierzanego prawnym właścicielom tych gruntów. Należności powyższe, o ile nie były wpłacone przez drobnych dzierżawców, uznane zostały za odroczone.

Powstałe wskutek tego zarządzenia zaległości podatku gruntowego i oddzielnego dodatku (progresji) zostały umorzone — okólnikiem Ministerstwa Skarbu z 27 grudnia 1932 roku L. D. V. 34728/3/32 — w wysokości istniejącej w księgach bierczych w dniu 31 grudnia 1932 r.

Obecnie Ministerstwo Skarbu, na podstawie art. 24 ustawy z 18 marca 1932 r., poz. 307 Dz. U. R. P., o wykupie gruntów, podlegających ustawie w przedmiocie ochrony drobnych dzierżawców rolnych — umarza zaległości państwowego podatku gruntowego i oddzielnego dodatku progresywnego figurujące w księgach bierczych w dniu 31 marca 1935 r., a uznane za odroczone z mocy powołanego już okólnika L. D. P. O. 1790/IV/24.

Poleca się przeto Urzędom Skarbowym odpisać w księgach bierczych w mowie będące a umorzone zaległości podatku gruntowego i oddzielnego dodatku progresywnego; przy każdej odpisanej pozycji należy powołać datę i liczbę niniejszego zarządzenia.

Wykaz odpisanych kwot państwowego podatku gruntowego i oddzielnego dodatku progresywnego przedstawią Urzędy Izbom Skarbowym.

Za Ministra Skarbu:
(—) *W. Staniszewski*
Podsekretarz Stanu.

307.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 kwietnia 1935 r.

L. D. V. 10283/2/35

w sprawie wykonania przepisów rozporządzenia z dnia 27/X 1933 r. co do sporządzania bilansów i sprawozdań osób prawnych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Wobec tego, że rozporządzenie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu z dnia 20 kwietnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 37 z 1934 r. poz. 337) w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84 z 1933 r. poz. 623) o zasadach sporządzania bilansów, zamknięć rachunkowych i sprawozdań osób prawnych, obowiązanych do prowadzenia ksiąg handlowych, weszło w życie z dniem 7 maja 1934 r. i zastosowanie się do przepisów tegoż rozporządzenia dla większości przedsiębiorstw niem objętych, a zamykających okresy gospodarcze w terminach od stycznia do końca grudnia 1934 r. włącznie nastręczałoby wielkie trudności natury technicznej — Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że zamknięcia roczne nieodpowiadające postanowieniom powołanych wyżej rozporządzeń nie pozbawia samo przez się ksiąg handlowych mocy dowodowej dla celów podatkowych.

Podsekretarz Stanu:
(—) *W. Staniszewski.*

308.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 kwietnia 1935 r.

L. D. V. 9451/5/35

w sprawie ulg w zakresie opłat stemplowych dla osób dotkniętych powodzią w 1934 r.

Do
wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

Na podstawie art. 130 i 209 ordynacji podatkowej zwalniam od opłat stemplowych, przewidzianych w art. 82, 84 i 85 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 41 z 1932 r., poz. 413) akty notarjalne, stwierdzające ustanowienie hipoteki celem zabezpieczenia kredytu, udzielonego przez Państwowy Bank Rolny albo przez komunalną kasę oszczędności albo przez spółdzielnię, na odbudowę gospodarstw, zniszczonych przez powódź w 1934 r.

Uwolnienie, o którem mowa, jest uzależnione od wymienienia w akcie notarjalnym daty i liczby promesy, stwierdzającej, że kredyt zostaje udzielony celem odbudowy gospodarstwa zniszczonego przez powódź w 1934 r., od ustalenia w akcie notarjalnym, że hipoteka służy wyłącznie na zabezpieczenie kredytu powodziowego oraz od stwierdzenia przez notarjusza w akcie notarjalnym, że promesa, wymieniona w akcie, została notarjuszowi okazana.

Na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki, wpisy hipoteczne, dokonywane na podstawie wyżej określonych aktów notarjalnych oraz podania o dokonanie tych wpisów, są wolne od należytości sądowych.

Za Ministra Skarbu:
(—) *W. Staniszewski*
Podsekretarz Stanu.

309.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 kwietnia 1935 r.

L. D. VI. 4681/3/35

w sprawie skażania nieopodatkowanego cukru.

W najbliższych dniach ogłoszone będzie rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 kwietnia b. r. o częściowej zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 kwietnia 1928 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o opodatkowaniu cukru.

Wspomniana nowela między innemi przepisami nadała paragrafowi 28 rozporządzenia wykonawczego o opodatkowaniu cukru następujące brzmienie:

„Nieopodatkowany cukier, cukrzyca lub odcieki, przeznaczone na paszę, oraz nieopodatkowany cukier, przeznaczony do podkarmiania pszczół, powinny być skażone środkami wskazanemi w zezwoleniu na pobór tego cukru (§ 34)".

Wobec powyższego Ministerstwo Skarbu zarządza niniejszem jak następuje:

Od dnia wejścia w życie wspomnianej noweli aż do dalszego zarządzenia Urzędy Skarbowe Akcyz i Monopolów, wydając zezwolenia na pobór nieopodatkowanego cukru, przeznaczonego do wymienionych celów, obowiązane są uzależniać pobór takiego cukru od skażenia go wymienionemi niżej środkami, które muszą być z cukrem dokładnie zmieszane:

1) Cukier, cukrzyca lub odcieki przeznaczone na paszę powinny być skażone przez dodanie na 100 kg conajmniej:

a) 3 kg makuchu lnianego, 5 kg soli bydlęcej i 2 kg miału węgla drzewnego, albo

b) 2 kg lnianego oleju, 3 kg soli bydlęcej i 1 kg miału węgla drzewnego lub

c) jednego z następujących środków: makuchów mielonych, mielonej paszy mięsnej lub rybnej, pulpy ziemniaczanej lub płatków mielonych w ilości 20%, albo otrąb żytnich lub pszennych w ilości 30% lub śrutu jęczmiennego w ilości 40% na wagę cukru, cukrzycy lub odcieków.

2) Cukier przeznaczony do podkarmiania pszczół ma być skażony przez dodanie doń 5% płukanego piasku oraz 3% trocin z twardego drzewa (dąb, grab, buk).

Dyrektor Departamentu:
(—) Zaremba

310.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 kwietnia 1935 r.

L. D. VI. 4715/3/35

w sprawie kredytowania podatku od cukru skrobiowego.

W związku z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 9 kwietnia b. r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o opodatkowaniu cukru skrobiowego, a w szczególności w związku z przepisami o kredytowaniu podatku od cukru skrobiowego Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

Podatek od cukru skrobiowego wyrobionego w kraju może być zakredytowany na prośbę przedsiębiorcy wytwórni w następujący sposób:

Kwoty podatku przypadającego od cukru skrobiowego wypuszczonego z wytwórni do wolnego obrotu w ciągu jednego miesiąca, kredytuje się do ostatniego dnia miesiąca bezpośrednio następującego.

Od zakredytowanych kwot pobiera się odsetki w wysokości 6% w stosunku rocznym, obliczane od pierwszego dnia miesiąca następującego po tym miesiącu, w którym wydano cukier skrobiowy z wytwórni do wolnego obrotu.

Kredytu podatku od cukru skrobiowego udziela do wysokości 5.000 zł Urząd Skarbowy, a powyżej tej kwoty Izba Skarbowa (Urząd Wojewódzki Śląski).

Zezwolenie na korzystanie z kredytu wydaje się na przeciąg roku obrachunkowego (§ 3 rozp. wykon.).

Zabezpieczenie kredytu podatku od cukru może być dokonane przez:

a) solidarną porękę zakładów kredytowych, których zdolność poręki uznało Ministerstwo Skarbu,

b) zastaw papierów wartościowych według kursu ustalonego w tym celu przez Ministra Skarbu.

Jeżeli zabezpieczenie kredytu nastąpiło przez porękę instytucji kredytowej, kredyt gaśnie, gdy poręczająca instytucja wstrzymała lub zawiesiła wypłaty lub gdy do jej majątku zgłoszono upadłość.

W miarę spłaty pokredytowanej kwoty kredyt wznawia się w okresie, na który został udzielony, jeżeli wartość złożonego zabezpieczenia nie uległa zmniejszeniu lub wygaśnięciu.

Podsekretarz Stanu:
(—) *E. Werner.*

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat
w sprawie płatności podatków w miesiącu maju 1935 r.

W maju 1935 r. płatne są następujące podatki:

1) do 15 maja — zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1935 w wysokości podatku, przypadającego od obrotu osiągniętego w kwietniu 1935 r. przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorji handlowej i przemysłowe I—V kategorji, prowadzące pra-

widłowe księgi handlowe oraz przez przedsiębiorstwa sprawozdawcze;

2) do 31 maja — państwowy podatek przemysłowy od obrotu za 1934 rok, przez wszystkie przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe oraz zajęcia przemysłowe i samodzielne wolne zajęcia zawodowe, w wysokości kwot wymienionych w doręczonych nakazach płatniczych;

3) do 15 maja — zaliczka miesięczna na poczet nadzwyczajnego podatku od niektórych zajęć zawodowych, w wysokości przypadającej od dochodu osiągniętego przez notarjuszy (rejentów) i pisarzy hipotecznych w kwietniu 1935 r.;

4) do dnia 7 maja — podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych przez służbodawcę w kwietniu 1935 r.;

5) do 1 czerwca przedpłata na podatek dochodowy na rok 1935, przez osoby prawne w wysokości połowy kwoty, jaka przypada od zeznanego dochodu, lub połowy podatku wymierzonego za poprzedni rok podatkowy, o ile zeznanie o dochodzie nie zostało złożone w terminie;

6) do 5 maja — podatek od energji elektrycznej pobrany przez sprzedawcę energji elektrycznej — w czasie od 16 do 30 kwietnia 1935 roku; do 20 maja — podatek pobrany przez sprzedawcę energji elektrycznej — w ciągu pierwszych 15-stu dni maja 1935 r.

Ponadto płatne są w maju zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności również w tym miesiącu.

Komunikat
w sprawie sprostowania błędów w okólniku L. D. V. 15444/1/35 z dnia 17.IV. 1935 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 11, poz. 273).

Podaje się do wiadomości, że w numerze 11 Dziennika Urzędowego Min. Skarbu należy sprostować w okólniku L. D. V. 15444/1/35 następujące błędy:

na str. 392 lewa szpalta wiersz 33 od dołu po wyrazach „Dz. U. R. P. Nr." należy zamiast „28" wstawić „29" oraz po wyrazie „poz." wstawić „225".

na str. 396 w wierszu 13 i 20 od dołu należy zamiast „1/IV" wstawić „1/VI".

na str. 400 w załączniku do wykazu wzór Nr. 1 w rubryce 13 zamiast „7.000" powinno być „5.000".

Komunikat
w sprawie wylosowania Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

W dniu 11 b. m. 1935 r. wylosowane zostały do umorzenia Bony Funduszu Inwestycyjnego, oznaczone Nr. Nr.: 5124, 14752, 17459, 23845, 26284, 28761, 39145 we wszystkich dziesięciu serjach, wypuszczonych na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89 poz. 694).

Wylosowane Bony wykupywane są przez Kasy Urzędów Skarbowych po 100 zł za Bon 25-złotowy.

W dniu 18 kwietnia 1935 r. wylosowane zostały do umorzenia Bony Funduszu Inwestycyjnego, oznaczone Nr. Nr.: 5772, 10618, 16337, 17473, 20739, 26838, 39027 we wszystkich dziesięciu serjach, wypuszczonych na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 694).

Wylosowane Bony wykupywane są przez Kasy Urzędów Skarbowych po 100 zł za Bon 25-złotowy.

W dniu 25 kwietnia 1935 r. wylosowane zostały do umorzenia Bony Funduszu Inwestycyjnego, oznaczone Nr. Nr.: 1711, 5820, 12720, 16908, 24368, 29540, 36626 we wszystkich dziesięciu serjach, wypuszczonych na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 694).

Wylosowane Bony wykupywane są przez Kasy Urzędów Skarbowych po 100 zł za Bon 25-złotowy.

Komunikat
o zmianie godzin urzędowania w niektórych Urzędach Celnych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości zmiany godzin urzędowania, wprowadzone w następujących urzędach celnych:

Urząd Celny w Kaszczorze
w porze letniej: w niedziele i święta od godz. 7 do 8 i od godz. 18 do 19.

Urząd Celny w Wądzyniu
w porze letniej: w dni powszednie od godz. 7 do 12 i od godz. 14.30 do 17.30.
w niedziele i święta od godz. 9 do 13.

Urząd Celny w Zwardoniu
przez cały rok jednorazowe urzędowanie od godz. 8 do 15, prócz tego stałe dyżury przy wszystkich pociągach osobowych i towarowych.

Posterunek Celny w Sulmierzycach
w porze letniej: w soboty od godz. 6 do 20.

Komunikat
w sprawie wylosowania Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

W dniu 21 II w. 1935 r. wylosowane zostały do umorzenia Bony Funduszu Inwestycyjnego, oznaczone Nr. Nr. 5171, 14705, 17157, 19989, 23290, 24771, 29415 we wszystkich dziesięciu seriach, wyemitowanych na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 690).

Wylosowane Bony wykupywane są przez Kasy Urzędów Skarbowych po 100 zł za Bon 25-złotowy.

W dniu 19 kwietnia 1935 r. wylosowane zostały do umorzenia Bony Funduszu Inwestycyjnego, oznaczone Nr. Nr. 3773, 10618, 14959, 15519, 20125, 25113, 27419 we wszystkich dziesięciu seriach, wyemitowanych na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 690).

Wylosowane Bony wykupywane są przez Kasy Urzędów Skarbowych po 100 zł za Bon 25-złotowy.

W dniu 25 kwietnia 1935 r. wylosowane zostały do umorzenia Bony Funduszu Inwestycyjnego, oznaczone Nr. Nr. 1481, 3481, 2439, 15720, 16908, 24805, 29169, 30058 we wszystkich dziesięciu seriach, wyemitowanych na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 690).

Wylosowane Bony wykupywane są przez Kasy Urzędów Skarbowych po 100 zł za Bon 25-złotowy.

Komunikat
o zmianie godzin urzędowania w niektórych Urzędach Celnych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości zmiany godzin urzędowania, wprowadzone w następujących urzędach celnych:

Urząd Celny w Kazanarze

w porze letniej w niedziele i święta od godz. 7 do 9 i od godz. 16 do 18.

Urząd Celny w Wejsejach

w porze letniej w dni powszednie od godz. 7 do 13 i od godz. 14,30 do 17,30.

w niedziele i święta od godz. 9 do 11.

Urząd Celny w Zawadzkiem

przez cały rok w dni powszednie od godz. 8 do 15, poza tym stałe dyżury przy manipulacjach pociągów osobowych i towarowych.

Posterunek Celny w Szklarzyskach

w porze letniej w niedziele od godz. 6 do 20.

widłowe księgi handlowe oraz przez przedsiębiorstwa sprawozdawcze;

2) do 31 maja — państwowy podatek przemysłowy od obrotu za 1934 rok, przez wszystkie przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe oraz zajęcia przemysłowe i samodzielne wolne zajęcia zawodowe, w wysokości kwot wymienionych w odpowiednich nakazach płatniczych;

3) do 15 maja — zaliczki miesięczne na poczet wymierzanego podatku od gruntów, w wysokości przypadającej od miesięcznych wypłat pensji przez płatników, kwot obliczonych w kwietniu 1935 r.;

4) do dnia 7 maja — podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za kwiecień, przez wszystkich płatników, w kwietniu 1935 r.;

5) do 1 czerwca przedpłata na podatek dochodowy na rok 1935, przez osoby prawne w wysokości połowy kwoty, jaka przypada od zeznanego dochodu, lub połowy podatku, wymierzonego za poprzedni rok podatkowy, o ile zeznanie o dochodzie nie zostało złożone w terminie;

6) do 5 maja — podatek od energii elektrycznej pobrany przez sprzedawców energii elektrycznej — w czasie od 16 do 30 kwietnia 1935 roku; do 20 maja — podatek pobrany przez sprzedawców energii elektrycznej — w ciągu pierwszych 15-tu dni maja 1935 r.

Ponadto płatne są w maju zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności również w tym miesiącu.

Komunikat
w sprawie sprostowania błędów w okólniku L. D. V. 15444/1/35 z dnia 17.IV. 1935 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 11, poz. 273).

Podaje się do wiadomości, że w numerze 11 Dziennika Urzędowego Min. Skarbu należy sprostować w okólniku L. D. V. 15444/1/35 następujące błędy:

na str. 392 lewa szpalta wiersz 23 od dołu po wyrazach „Dz. U. R. P. Nr." należy zamiast „95" wstawić „29" oraz po wyrazie „poz." wstawić „243";

na str. 396 w odnośnie [illegible] od dołu należy zamiast „IV" wstawić „XVI";

na str. 400 w załączniku do wykazu wzór Nr. 1 w rubryce 13 zamiast „7107" powinno być „7106".